

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Buried
DREAMS

DREAM SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

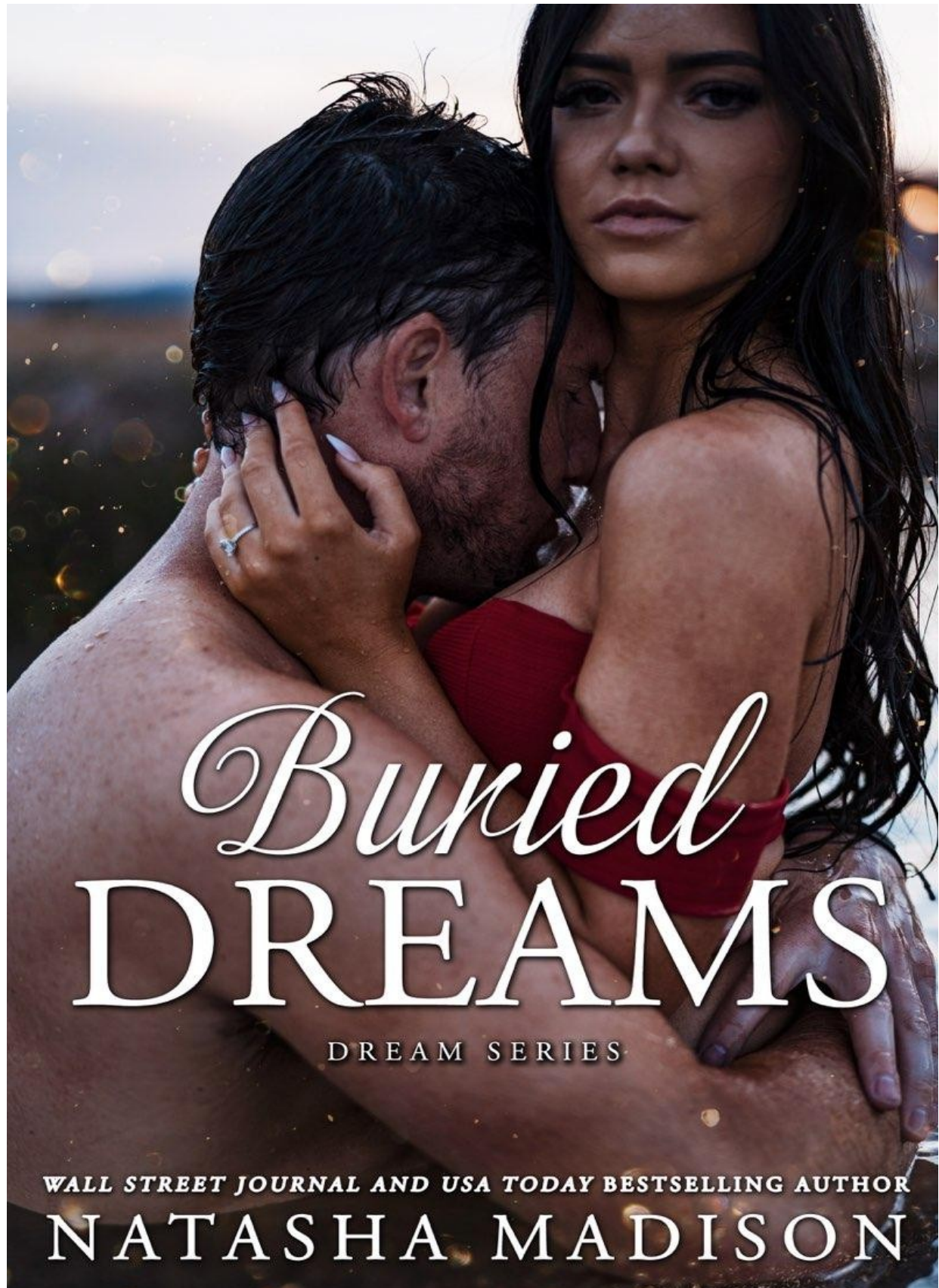
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gömülü Düşler

HAYALLER #3

NATASHA MADISON

Telif Hakkı

Telif Hakkı© 2025 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla veya yerlilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: [Jay Aheer](#)

Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Kurgu Jenny Sims

Editing4Indies tarafından yapılmıştır

Prova Julie [DeatonDeaton Yazar Hizmetleri](#) by Prova

[Judy'sProofreading](#)

İçindekiler

İthaf Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35 Sonsöz](#)

[Çalıntı Düşler Ön Gösterim](#)

[Autumn ve Charlie'nin Hikayesini](#)

[Okuyun Harmony ve Brady'nin](#)

[Hikayesini Okuyun](#)

[Teşekkür Natasha](#)

[Madison Hakkında](#)

[Ayrıca Natasha Madison](#)

İçerik Uyarısı

Lütfen *Gömülü Düşler*'in bazı okuyucular için üzücü olabilecek bazı zor konular içerdiğini **unutmayın**.

Sayfada yer alan konular şunlardır: ölümle sonuçlanan alkol kullanımı, ölümle sonuçlanan travmatik araba kazası ve aile içi şiddet.

Akıl sağlığınız önemlidir, lütfen okurken dikkatli olun.

Adanmışlık

Shauna... Sen olmadan Brock da olmaz.

Gömülü Düşler Hakkında

Everleigh

Bir gece tüm hayatımı değiştirdi.
O geceyle ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonra kırık kalbimi de yanıma alarak oradan ayrıldım.
Geçmişin beni tekrar kesip açmak için beklediğini biliyordum.
Ama geri dönmekten başka seçeneğim yoktu.
Hisler ve eski duygular karahindiba gibidir; onları ne kadar koparırsanız koparın ya da onlardan kurtulmaya çalışırsanız çalışın, gitmeyi reddederler.
O da benim için öyleydi.
O benim hiçbir şeyim olana kadar her şeyimdi.

Brock

Babam bana onur ve dürüstlüğü öğretti.
Ve bir saniyede hepsini mahvettim.
Sahip olduğum tek hayali ve istediğim her şeyi kaybettim.
Ama başka seçeneğim yoktu.
Hayatıma devam etmeye çalıştım.
Tüm odağımı kızıma verdim, sevdiğim ve kaybettiğim tek kadını görmeyi hiç beklemiyordum.
Zamanın eski yaraları iyileştirdiğini söylerler.
Yanılıyorlardı.
Geçmişten kalan yaraların yeniden açılması kolaydır.
Umarım bu acıya tekrar dayanabilirim.

Birinci Bölüm

EVERLEIGH

Rimeli açıp aynaya bakarken ve sürmek için öne doğru eğilirken arka planda hafif bir müzik çalıyor. Uzun siyah saçlarım yeni fönlenmiş ve bir tarafa doğru itilmiş, beyaz bornozumun önü açık ve gevşekçe bağlanmış. "Bebeğim." Brock banyoya giriyor, üzerinde babasına yardıma gittiği zaman giydiği hafta sonu tamirci üniforması var. "Ben de seni arıyordum." Ellerini tezgahın üzerine, kalçalarımın yanına koyuyor. Arkama geçip göğsünü sırtıma yaslıyor. Sertliğini her yerimde hissediyorum ve ona gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Brock, iğrençsin." Makyaj çubuğunu kirpiklerimin arasında gezdirmemi izlerken yüzüne biraz yağ bulaşmış durumda. Aynadan onun koyu kahverengi, neredeyse siyah gözlerine bakıyorum. Eli belime dolanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Ellerin yağ içinde." Az önce söylediklerimi görmezden gelerek boynumu öpmek için eğildiğinde ona gülüyorum.

"Neden bensiz duş aldın?" diye mırıldanıyor başımı yana çevirdiğimde. Ona cevap vermemi beklemiyor. Onun yerine dudakları dudaklarıma geliyor ve dili ağzımı işgal etmeden önce beni usulca öpüyor. Kollarında dönüyorum, hala kirli olmasına aldırmadan. Elleri kalçalarımı kavrarken kollarım boynuna dolanıyor. "Eğer böyle devam edersen, bu gece dışarı çıkmayacağız." Elini kalçamdan çekip parmağı bornozun açıklığının kenarından aşağı doğru inerken sesi sert ve seksi çıkıyor. Dokunuşuyla çakıllanan meme ucum ipek kumaşın tamamen açılmasını engellerken onu yana doğru itiyor. Parmağı, yaklaşık altı yıl önce birlikte uyumaya başladığımızdan beri bana bıraktığı küçük aşk ısırığının izini sürüyor. Göğüs ucumun hemen yanında onun diş izleri ya da küçük bir aşk ısırığı var. Her iki şekilde de, hep orada. O da bunu seviyor. Yalan söylemeyeceğim, o iz üzerimde değilken kendimi çıplak hissediyorum.

Dudaklarını yalarken gözleri hep o işarete sabitleniyor. "Eğer buna devam edersen..." Onu geri itiyorum, ondan uzaklaşıyorum. Kalçasını tezgâha dayıyor, ben kapıya doğru ilerlerken bana bir kez daha bakıyor.

İtiyor, tişörtünü çıkarıp yana atıyor, gözlerim onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve eğer bana böyle bakmaya devam edersen-"

"Ben gidiyorum." Dönüp banyodan çıkıyorum ve kot pantolonunun düğmelerini açarken ona ters bir bakış atıyorum, bu da onun en sevdiğim y a n l a r ı n d a n birine yol açıyor. Arkamı dönüp ona katılmayacağımdan emin olmak için kapıyı kapatıyorum, böylece duşta seks yapmış oluyoruz. Onun yerine bulaşık makinesine koyacak bir şeyler toplamak için koşturuyorum. İkimiz de tam zamanlı çalışıyoruz, o hafta sonları babasına yardım ediyor ve ben de anneme yardım ediyorum, evin iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Yatak odasına gidip bir çift kot şort ve atlet almadan önce bulaşık makinesini dolduruyorum. Banyonun kapısı açılıyor ve her zamanki gibi çıplak değil de belinde bir havluyla dışarı çıkarken duşun buharı onu takip ediyor.

Eliyle havluyu kalçasının yanında kapalı tutuyor. "Beş dakika içinde aşağıda olacaklar," diye mırıldanarak yatağın yanındaki çekmecedan bir çift boxer alıyor, sonra havluyu bırakıp bana her yerini gösteriyor. O benim tek erkek arkadaşımdı ve birlikte yaşamaya başladığımızda onu her zaman çıplak görmeye alışacağımı sanıyordum ama alışamadım. Seks hayatımız da azalmadı. Aksine, her zamankinden daha fazla seks yapıyoruz. Önceden sürekli seks yapıyorduk ve ayrıca her yerde seks yapıyorduk: kamyonetinde, dere kenarında ve barın tuvaletinde. Hatırladıkça gülümsüyorum, sonra başımı sallıyorum. Eğer bir kaşıntımız varsa, onu kaşıırız.

"Ben hazırım," diyorum. Banyoya geri dönüp dudaklarıma parlaticı sürdükten sonra kot pantolon ve tişörtle içeri girmesini izliyorum. Bana dönüp boynumu öpmeden önce ellerini simsiyah ıslak saçlarında birkaç kez gezdiriyor.

Zil çaldığı sırada spor ayakkabılarını bağlıyor ve ben ona bakıyorum. "Yarın için herhangi bir plan yapma," diye onu bilgilendiriyorum. "Bütün günü burayı derinlemesine temizleyerek geçireceğiz."

"Yapamam," diyor, kapıyı açıp beni dışarı iterek, "Günü çıplak geçirmeyi ve sen i kullanabileceğim her yüzeyde kullanmayı planlıyorum." Kıcımlı tokatlıyor ve apartmanın cam kapısını iterek açıyor. "Kendimi yıpratmayı planlıyorum." Eve gelmeden önce hazırladığım beyaz soğutucuyu aldı. Genelde sırayla birkaç şişe bira getiririz. Waylon'ın pikabını kaldırımda gördüğümüzde ona gülmekten kendimi alamıyorum. Müzik son ses çalıyor.

"Hey," diye selamlıyorum, elimi kaldırıyorum ve Brock Waylon'ın kamyonetinin arka kapısını açarken Autumn'un bana gülümsediğini görüyorum. "Herkes nasıl?" Kamyonete binip koltuğun ortasına geçerek soruyorum.

Autumn omzunun üzerinden gülümseyerek "İyi," diye cevap veriyor. Ağladığını görebiliyorum ama ona bunu sormuyorum. Göz göze geliyoruz ama o sadece başını sallıyor ve Waylon'a bakıyor. Bunun ikisinin başka bir kavgası olduğunu görebiliyorum. İlişkilerinin yüzde doksan beşini kavga ederek geçiriyorlar. Diğer yüzde beşi ise Autumn'un Waylon'ın ne kadar hıyar olduğunu hoş görmesiyle geçiyor. Eğer Autumn olmasaydı, herhangi birimiz onunla arkadaş olur muyduk bilmiyorum.

"Hey," diyor Brock Waylon'un omzuna vurarak, "nasılsın?"

"Daha iyi olabilirdi," diye yanıtlıyor Waylon, kaldırımdan uzaklaşıyor ve neredeyse park alanından dışarı çıkıyor. Elimi Brock'un dizine koyup sıkıyorum. Ona bakıp kaşlarımı kaldırıyorum ve evde kalıp pizza yememiz gerektiğini onunla paylaşıyorum.

Pencereler kapalı, bu yüzden pencereden dışarı bakarken saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyor. Charlie ve Jennifer'ı almak için yola çıktığımızda yolun iki yanında yeşil ağaçlar sıralanıyor.

Evlerinin önüne geldiğimizde kimse sohbet etmeye bile çalışmıyor. İkisi kısa süre önce birlikte yaşamaya başlamışlar. Autumn kamyonetin ön koltuğundan, "İçeri girip işeyeceğim," diye anons ediyor.

"Tanrım, yine mi?" Waylon ona ters ters bakıyor ve bu bakış dostça bir bakış değil. Aksine, ondan nefret ediyormuş gibi bakıyor. "Her on saniyede bir işiyorsun," diyor, Jennifer ve Charlie'ye burada olduğumuzu haber vermek için kornaya basıyor.

Eğilip elimi Brock'un bacağına koyuyorum. Kolları arka koltukta omuzlarıma dolanıyor. "Eğer bana bir daha öyle bakarsan," diye fısıldıyorum kulağına, "ayak başparmağına bir çatal saplarım."

Kıkırdıyor ve başımın yanını öpüyor. "Neden çatal?"

"Daha fazla giriş yarası var." Yolcu kapısı kapanırken ona bakıyorum. "Yani daha çok acı çekeceksin demek oluyor ki bu beni çok mutlu eder."

Ön kapı açılıyor ve Autumn koşarak eve giriyor. Waylon, "Bazen sinirime dokunuyor," diye mırıldanıyor ve ben de dilimi ısırarak ona sinirimize dokunanın o olmadığını söylüyorum. Sanırım Brock bir şey söylemek üzere olduğumu anlıyor çünkü dizinin **ü z e r i n d e k i** elini kaldırıp dudaklarına götürüyor ve sıkıyor.

Ön kapı açılıyor ve bir saniye sonra Jennifer dışarı çıkıyor, beyaz kot pantolon ve turkuaz bir üst giymiş, saçları hafif rüzgarla uçuşuyor.

"Selam," diyerek bana en yakın kapıyı açıyor ve ben de Brock'un yanına çömelıyorum. Kamyonete biniyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Brock'a bakıp merhaba demeden önce yüzünde bir gülümsemeyle "Nasılsın?" diye soruyor. Sonra dönüp Waylon'a merhaba diyor, Waylon telefonunda bir şeyler yazarken mırıldanıyor ve sonra telefonu kenara fırlatıyor. Elini yumruk yapar ve direksiyonu iterek kornanın tekrar çalmasını sağlar.

Bu kez ön kapı açılır ve Autumn, onu kamyonete kadar takip eden Charlie'nin önünde dışarı çıkar. Autumn yolcu kapısını açıp Charlie'ye baktığında Waylon, "Yeterince uzun sürdü," diye tersliyor.

"Sen öne otur." Autumn ona ve sözlerine kızgın olduğunu saklamaya çalışıyor ama arka kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarak içeri giriyor ve Charlie'ye seçenek bırakmadan kapıyı çarpıyor. Dördümüz arka koltuğa sıkıştık. Jennifer bana yaklaşıyor, ben de Brock'a yaklaşıyorum, kığım neredeyse onun kucağında. Kollarıyla belimi sararak hiçbir yere uçmadığımdan emin oluyor.

"Hey." Charlie ön koltuğa geçip bizi selamlıyor ve kamyonetin sessizliğinin yarattığı gariplikten kaçınmaya çalışıyor. Brock'a bakıyor ve bakışlarını paylaşıyorlar. "Herkes nasıl?" Charlie daha emniyet kemerini takmadan Waylon uzaklaşıyor ve Brock başını sallıyor. "İyi zamanlar," diyor Jennifer'a bakarak, ikisi de içten bir bakış paylaşıyorlar. Gözlerim Autumn'a gidiyor. Pencereden dışarı bakıyor ve onlarla konuşmuyor. Parmağı gözyaşının akmasını engellemek için gözünün kenarını çekiyor. Başımı sallıyorum ve Brock'a bakıyorum, o da başını sallayarak yapmamamı söylüyor.

Waylon'ın ailesinin kasabanın dışında on beş dakika uzaklıktaki av kulübesine gidiyoruz. Kulübe kırmızıya boyanmış, etrafı çevrili bir verandası ve dört sallanan sandalyesi var. Hepimiz on altı yaşımızdan beri kulübede takılıyoruz, Waylon'ın ağabeyi Winston'ı kullanarak bizim için satın aldığı birkaç kasa birayla oraya gidiyoruz. Birkaç yıl önce kasabaya taşınan Charlie hariç hepimiz liseye birlikte gittik.

Liseden sonra da okula giderken hepimiz kasabada kaldık. Ben pazarlama diplomamı almak için katıldım, Brock ise mimarlık lisansını yeni aldı ve şimdi Waylon'un ailesinin inşaat şirketinde staj yapacak. Waylon'un ailesi, büyük büyükbabasının bir inşaat şirketi kurduğu ve kereste ticaretine girdiği on dokuz yirmili yıllardan beri bu kasabada yaşıyor.

Bunun gibi. Şimdi sadece inşaat yapıyorlar. Kasabada bir bina yükseliyorsa, onu her zaman Cartwright ailesi inşa ediyor. Brock, inşa etmeyi planladıkları yeni binada onlara yardım edecek. Şimdiye kadarki en büyük projelerinden biri olacak ve görünüşünün geliştirilmesine yardımcı oluyor.

Waylon kamyonu kapatır kapatmaz kapılar açılır ve herkes aşağı atlar. Brock kamyonun kasasının arkasına gidip soğutucuyu alıyor. Bana geri dönüyor ve her zamanki gibi elini benimkinin içine sokuyor ve bir ateş çukurunun etrafında sekizgen şeklinde sekiz büyük kütüğün bulunduğu evin yanına doğru yürüyoruz. Neredeyse her hafta sonu burada oturup bir şeyler atıştırıyoruz ya da hafta içi bile gidip yemek yiyor ve sonra buraya gelip rahatlıyoruz.

Waylon biraz odunla dönüp ben bir kütüğün üzerine otururken ateşi yaktığında güneş yavaşça batıyor. Brock elimi bırakıyor ve Charlie'nin yanına gitmeden önce beni çabucak öpüyor. İkisi de sohbet ederken Waylon'ı izliyorlar.

Autumn yanımdaki kütüğün üzerine oturarak, "Çok yorgunum," diyor. "Yirmi dört saat boyunca uyumak istiyorum." Ben Autumn'un yanına oturuyorum, sonra da Jennifer benim yanıma oturuyor. "Tam yirmi dört saat gibi. Bu mümkün mü?" Sorusuna gülüyorum ve Jennifer da gülüyor.

"Bilmiyorum. En son uzun süre uyuduğumda Brock'un mezuniyetinden sonra akşamdan kalmaydım. Yemin ederim, sanırım yarısını yatakta, yarısını da yerde uyumuştum. Belli belirsiz bir anım var. Hatta mutfakta durup kahvenin gelmesini beklerken uyuyakalmışım ama onun yerine mutfakta yere oturdum ve tamamen uyuyakalmışım." Jennifer bana doğru eğiliyor ve ben hikâyeyi anlatırken gülüyor. Üçümüz anaokulundan beri arkadaşız ve kelimenin tam anlamıyla her şeyi birlikte yaşadık. Ben tek çocuğum ama ikisiyle birlikte iki kız kardeşim varmış gibi hissediyorum. Lisedeyken bile her hafta sonunu evlerimizden birinde geçirirdik.

Hepimiz orada burada küçük şeylerden bahsederken, birimizin söylediği bir şeye gülüp kıkırdarken, ateşten gelen çıtırtı sesi gecenin havasını dolduruyor. Waylon kalkıp kamyonetine gittiğinde tüm gözler ne yaptığını merak ederek onu izlemeye başlıyor. Sürücü kapısını açtığında kamyonu çalıştırdı ve radyoyu açtı. Odun seslerinin yerini bir country şarkısının sesi alır. Kalçalarını sallarken bir elini havaya kaldırıyor. "Autumn, buraya gel ve benimle dans et." Kamyonetten bir şişe su alıyor. Autumn yanımda inliyor ama Jennifer da ayağa kalkınca kalkıyor. Autumn ona doğru yürüyor

Waylon ona doğru hamle yapar, kolundan tutup kendine doğru çeker. Kız ellerini havaya kaldırıp adamın göğsünü iterek ondan uzaklaşmaya çalışıyor. "Bebeğim," diyor Brock ve ben ona bakıyorum, "benimle dans eder misin?" Bana elini uzatıyor.

"Oh, evet." Ona gülümsüyorum, ayağa kalkıp kollarımı ona doluyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı öpmesini bekliyorum. "Senin kollarında olmak için her şeyi yaparım," diyorum o burnunu benimkiyle ovuştururken. Yanımdan Autumn ve Waylon'ın tartıştıklarını duyuyorum ama gözlerim erkeğime kilitlenmiş.

Elleri belimden kışma doğru ilerliyor ve onu kavıyor. "Bundan daha iyi ne var biliyor musun?" Müzik eşliğinde sallanırken ona soruyorum. "Senin kollarında çıplak olmak."

Beni öpmek için başını eğdiğinde mırıldanıyor, aynı anda Waylon "Buradan siktir olup gitmeliyiz!" diye bağırıyor. Sesi müzikten daha yüksek çıkmaya çalışırken neredeyse bir çığlığa dönüşüyor. "Kasabadaki bara git ve orada neler olduğuna bir bak." Kollarında dönerken Brock'un elleri kışımdan ayrılıyor, kollarımı beline doluyor, o da bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bunu yapmamalıyız," diyor Autumn çabucak. Adam ona bakıyor ve bu bakış ters bakmakla alay etmek arasında bir şey. Her iki durumda da bu korkunç ve ona böyle davrandığı için ondan daha da nefret ediyorum.

"Kimse sana sormadı Autumn," diye karşılık veriyor ve başını sallayarak dördümüze doğru dönüyor. "Kim benimle?" Dördümüze bakıyor. "Gidelim mi, gitmeyelim mi?"

"Yangın sönene kadar gidemeyiz." Charlie başıyla hâlâ güçlü bir şekilde devam eden yangını işaret ediyor. Durumu sakinleştirmeye çalıştığına şüphe yok.

"Sorun değil." Waylon hortumu tuttukları verandanın yanına doğru fırlıyor. Hortumu ateş çukuruna sürükleyerek kısa sürede ateşi söndürür. "İşte, şimdi buradan siktir olup gidelim."

"Sanırım eve gideceğiz," diyorum, bu tür bir ruh halindeyken onun yanında olmak istemediğimi belirtiyorum. "Sabah erken kalkacağım," diye yalan söylüyorum ve kızların yalan söylediğini bildiğini biliyorum çünkü onlara hiçbir planım olmadığını söyledim.

Waylon, "Siktir et," diye tükürüyor ve kamyonu geri dönüyor, "kışını kamyonu sok." Sırtım kalktı ve bir şey söylemek üzereydim ama Brock söylediği için buna fırsatım olmadı.

"Ses tonuna dikkat et, dostum," diye uyarıyor Brock onu ve o da her şeye olduğu gibi buna da gülüp geçiyor.

Waylon, "Her şey yolunda, dostum," diye onu temin ediyor. "Hadi buradan çıkalım ve bara gidelim. Sonra gitmek isterseniz sizi eve bırakırım." Tekrar bana baktı. "Mutlu musun?"

Brock ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve sonra Jennifer ve Charlie'ye bakıyoruz. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim ama bu ruh halindeyken onunla hiçbir yere gitmek istemediğimi biliyorum. "Hadi gidelim millet." Waylon bizi kamyonu doğru hareket ettirmek için kolunu sağa sola sallıyor.

Dördümüz kamyonu doğru yürümeye başladık. "Ben sürerim," diye teklif etti Autumn. "Ben sürebilirim." Ona ters ters bakan Waylon'a doğru yürüyor. Onun bakışlarını görmezden geliyor ve ona gülümsüyor. "Seni bir kez olsun gezdirebilirim." Waylon'un kalçalarını tutarken sesi yumuşar ama Waylon ellerini sıkar.

"Hayatta olmaz." Başını sallar. "Benim kamyonum, ben sürerim." "Waylon," diye mırıldanıyor yalvarırcasına.

"Kamyonete bin," diye emrediyor, sesi ona karşı sabrı tükeniyormuş gibi gergin, dişleri birbirine kenetlenmiş, "ya da eve yürüyerek git."

"Sakin ol," diye araya giriyor Charlie, ikisinin arasındaki dramayı bölmeye çalışarak, "eğleniyor olmamız gerekiyordu."

"Buradan siktir olup gitsek daha çok eğlenirdim," diye neredeyse hırlıyor Waylon, kamyonete doğru tepinerek. "Şimdi kamyonu binin, yoksa hepinizi burada bırakırım."

"Bunun kötü bir şey olup olmayacağını bilmiyorum," diye mırıldanırken Brock yanımda kıkırdıyor, beni kendine çekiyor ve şakağımdan öpüyor.

"Ben önde oturmayacağım. Bu kesin," diyor Autumn ve ben sadece başını sallayan Brock'a bakıyorum.

"Ben önde oturacağım," diye teklif ediyor Jennifer. "Böylece en azından ikisi mutlu olur."

"Asla olmaz." Charlie başını sallar. "Sen arkada otur. Ben onunla önde oturacağım."

"Peki," diyor Jennifer, Autumn'un arka koltuğa oturmasını izliyor ve Jennifer'ın da arkasından binmesi için arka kapıyı açık bırakıyor. Onu takip ediyorum ve Brock'un içeri girip kapıyı kapatabilmesi için mümkün olduğunca yan tarafıma geçiyorum.

Sürücü camı açık ve Waylon'ın su şişesini bitirip camdan dışarı fırlattığını görüyorum. "Hadi gidelim, kardeşim." Önce bana, sonra da başını sallayıp kamyonete binen Charlie'ye sırtıyor.

Waylon kamyonetini döndürüyor ve aynı anda hızlanıyor. Müziğin sesini biraz daha açıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağılıyor, her iki tarafı ağaçlarla kaplı uzun yolu dönerken.

"Normalden daha dikkatsiz davranıyor," diye fısıldıyorum bana daha da sıkı sarılan Brock'a.

"Yola odaklanabilir misin lütfen?" Autumn herkesin ne düşündüğünü soruyor.

"Yola odaklanabilir misin?" Waylon hızını artırıp daha da hızlı giderken onu taklit ediyor. "Başımın belası," diye homurdanıyor ve sonra Autumn'la konuşmak için başını çeviriyor, gözlerini yoldan tamamen ayırıyor. "Tam bir baş belasısın. Sen lanet olası yola odaklan." Gözlerim Waylon'ın Autumn'a bağırmasını izlemekten, doğrudan bize doğru geliyormuş gibi görünen ışık parıltısına gidiyor.

"Dikkat et!" Waylon'a bağırıyorum, o da Autumn'a bakmayı bırakıp önüne bakıyor. "Aman Tanrım, ona çarpacağız." Farlar bize gittikçe yaklaşıyormuş gibi görünürken gözlerim önümdeki yolda. Sanki araba doğrudan bize doğru geliyor. Korna sesleri artık dışarıdaki gürültüyü dolduruyor.

Kamyonu sağa doğru sarsarak çakıllara doğru gidiyor ve ardından direksiyonu hızla diğer tarafa çeviriyor. Metal kazıma sesi kamyonu dolduruyor. İlk kim bağırıyor bilmiyorum, ben mi yoksa yanımdaki Jennifer mı? Jennifer bankın ortasına doğru kayarken ben tamamen Brock'un kucağındayım ve onun kollarına tutunuyorum. Havada uçuyormuşuz gibi hissetmemiz bir saniye ya da belki daha az sürüyor. Brock'a bakıyorum, yüzündeki korkuyu görüyorum. Gözlerim kapanmadan önce "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve metalin çıtırtısını duyuyorum. İleriye doğru itildiğimi hissettiğimde karanlık bana çarpıyor.

İkinci Bölüm

EVERLEIGH

Dokuz yıl sonra

Bir bardak suyumı alıp az önce gelen e-postayı okurken aynı anda klavyemin yanından telefonum çalıyor. Aşağı baktığımda arayanın annem olduğunu görüyorum. Gözlerim hemen ekranın alt köşesine gidiyor ve saatin akşam yediyi biraz geçtiğini fark ediyorum. Saat gibi işliyor. Hayatımda güvenilebileceğim bazı şeyler var ve annem de onlardan biri. Tıpkı bu gece aramaları gibi. Oku yana kaydırıyorum, FaceTime'ı kabul ediyorum ve yüzünün ekranı doldurduğunu görüyorum. "Selam anne." Ona gülümsüyorum.

"Selam bebeğim," diye yanıtlıyor, oturma odasındaki televizyona değil de sokağa bakan okuma koltuğunda otururken. On dört yaşından beri onu televizyona döndürmeye çalışıyorum ama o dışarıya bakmanın ve komşularını görmenin daha eğlenceli olduğunu söylüyor. Yani, bazen gerçekten de öyle, özellikle de yan komşumuz huysuz Bay Ferrucci iş arkadaşlarından biriyle ilişki yaşarken yakalandığında. Bayan Ferrucci adamın tüm eşyalarını çimenlere attı. Bir saat boyunca giysi yağdı ve tam biteceğini düşündüğünüzde, pencereden bir giysi daha düşüyordu. "Ne yapıyorsun?" Onu ayaklarını altına kıvrılmış halde görüyorum.

"Pek bir şey yok," diyorum, "sadece bir e-postayı yanıtlıyorum."

"Her zaman çalışıyorsun," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Ne zaman dışarı çıkıp arkadaş bulacaksın?" Ona gözlerimi deviriyorum.

"Arkadaşlarım var," diye onu temin ediyorum. "Bugün Çarşamba gecesi," diye yalan söylüyorum. Son yedi yıldır bu şehirde yaşıyorum ve doğruyu söylemek gerekirse, eskisi gibi hiç arkadaşım yok. Her zaman gardımı almış durumdayım. Neden bilmiyorum ama arkadaş edinmek benim için çok zor ve yine doğruyu söylemek gerekirse arkadaş edinmek de istemiyorum.

"Burada yaşarken her gece dışarıdaydın," diye hatırlatıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Seni evde tutmak zordu."

"Beni bunun için mi aradın, neden evde olduğumu sormak için mi?" Sandalyede arkama yaslanıp evden getirdiğim ve pencerenin kenarına astığım küçük rüzgâr çanlarını dinleyerek soruyorum. "Neden evdesin?"

"Saat akşamın yedisi ve ben işe gitmek için beşte kalkıyorum," diye tersliyor.

"Ama işin beşte bitiyor, kendine bir adam bulup yediye kadar meşgul olabilirsin," diye kışkırtıyorum onu. Gözleri büyüyor ve nefesi kesiliyor.

"Ağzından çıkana dikkat et, genç bayan," diye azarlıyor. "Benim ihtiyaçlarım konusunda endişelenmene gerek yok. Onlar gayet iyi hallediliyor."

Yüzüm buruşuyor. "Az önce kustum." Doğduğumdan beri annem ve ben varız. Babam bir çocuğun bingo kartında olmadığına karar verdi, bu yüzden ona bana hamile olduğunu söyler söylemez daldı. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için iki işte çalıştım. Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için yorulmadan çalıştım ve bugüne kadar onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. En azından onun için yapmayacağım tek bir şey var ama o bana hiç sormadı. Babamdan sonra hiç başka bir erkekle birlikte olmadı, ya da benim haberim olmadı. Birkaç kez bir erkekle çıktığını düşündüğüm durumlar oldu.

Yüzüme gülüyor. "Günün nasıl geçti?"

"İyi idi. Üzerinde çalıştığım yeni bir gece kulübü var. Akşam ona kadar restoran olacak, sonra kulübe dönüşecek. Senden ne haber? İşler nasıl?"

"Aynı tas aynı hamam," diye rapor veriyor. Yüzünün tuhaflaştığını görüyorum ve konuşmayı kesiyor.

"Anne." Sandalyemde doğruldum. "Anne, iyi misin?" Boynumun arkası ısınırken soruyorum.

"İyi hissetmiyorum," diye itiraf ediyor ve sonra telefon yere düşüyor. Ekrandaki görüntü oturma odasının tavanını gösteriyor ve sandalyemden fırlarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Anne!" Onun adını haykırıyorum. "Anne," diyorum kalbim ayaklarıma dolarken ve panik içime hücum ederken. "Anne!" Telefonun açılmasını ve bana iyi olduğunu söylemesini umarak tekrar bağıriyorum. Telefonu yüzüne kapatmadan önce bir saniye, kelimenin tam anlamıyla bir saniye bekliyorum ve karşı komşusunu arıyorum.

"Alo," Bayan Gregory telefonuna cevap verirken ben tek odalı dairemde yatak odama doğru ilerliyorum ve kalbimin göğsümden çıkacağını hissediyorum.

"Bayan Gregory," diyorum hızlıca, çantamı dolaptan çıkarıp yatağın üzerine atarken. "Annem-" Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Annem, onunla konuşuyordum ve sonra bir şey oldu. Kendini iyi hissetmediğini söyledi ve sonra telefon elinden düştü."

"Aman Tanrım," diye cevap veriyor ve hareket ettiğini, sonra da yürüdüğünü duyabiliyorum.

"Kendini iyi hissetmediğini söyledi. Buradan 911'i arayamam." Telefonu kulağımdan çekip tarama uygulamasını açıyorum ve Montgavin'in acil durum numarasını yazıyorum. Ellerim o kadar titriyor ki yazabilmem bile bir mucize. "Yardıma ihtiyacı var." Hayatımda hiç hissetmediğim kadar çaresiz hissederek son kelimeleri hıçkırarak söylüyorum.

"Hallediyorum," diye onaylıyor Bayan Gregory. Yatak odamda koşturup eşyalarımı bir çantaya atarken başım dönüyor. Telefona bakıyorum ve yüzüme kapattığını görüyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve hasta olacağımı gibi hissediyorum. Annemden bu kadar uzaktayken ona neler olduğunu bilmeme fikri beni öldürüyor. Çantamın fermuarını çekip ofisime koşuyorum ve dizüstü bilgisayarımın fişini çekip masamdaki tüm evraklarla birlikte sırt çantama koyuyorum.

On dakika sonra evden çıkıyorum, bir şey unuttuğumu biliyorum ama umurumda da değil. Arabamdayım ve telefonum çaldığında kapalı otoparktan aceleyle çıkıyorum. "Alo."

"Tatlım." Bayan Gregory'nin sesi yumuşak ve alçak. "Tatlım," diyor. Telefonun diğer ucundan burnunu çektiğini duyabiliyorum ve vücudumdaki tüm kan boşalıyormuş gibi hissediyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı bir derenin tepeden aşağı akması gibi akarken ellerim direksiyonu kavırıyor. "Az önce onu aldılar," diye boğuk bir sesle ağlıyor. "Kalp krizi olduğunu düşünüyorlar." Gözlerimi kapatıyorum. "Gitmeden hemen önce kalbini yeniden çalıştırdılar."

"Yola çıkıyorum," diyorum. "Yaklaşık dokuz saat içinde orada olurum." "Hemen şimdi hastaneye gidiyorum," diyor.

"Beni arayabilir misin?" diye fısıldıyorum, "Gelişmeleri bildirir misin?"

"Rapor edilecek bir şey olmasa bile seni her saat başı arayacağım."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, bana yardım etmek ve annemi kurtarmak için orada olduğu için minnettarım. "Bilinci yerine geldi mi?"

"Hayır, tatlım," diye rapor veriyor. Başımı geriye atıyorum ve alt dudağım titriyor. "Kendine gelmedi."

"Tamam, seninle bir saat içinde konuşacağım."

"Tamam." Telefonu kapatıyor ve ben de hastanenin adresini telefonuma kaydedip hız sınırını aşarak yoluma devam ediyorum. Umarım kenara çekilirsem bana biraz sempati duyarlar.

Bayan Gregory her saat başı beni arayıp son haberleri veriyor. Annem kalbindeki bir tıkanıklık nedeniyle acilen ameliyata alındı. Geçtiğimiz altı gün boyunca

Saatlerdir ameliyattan çıktığını söylemesini beklerken otomatik pilottaydım. Geçtiğimiz altı saati onunla onu ne kadar özlediğimi konuşarak geçirdim. Hayatımın onsuz asla aynı olmayacağı hakkında. Hayatımda beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi olduğunu anlattım.

Sekiz saat sonra şehre girdim. Kasabanın adı yanıyor ve eğer daha iyi bilmiyorsanız, buranın huzurlu bir kasaba olduğunu düşünürsünüz. Herkesin dost canlısı olduğu bir kasaba ve söylemeliyim ki büyürken sonsuza dek yaşamak istediğim yer burasıydı. Ama şimdi, şimdi kaçmak istediğim bir yer. Sanki bedenim geri döndüğümü biliyor çünkü o eşiği geçtiğim anda anılar intikam hırsıyla geri geliyor ve Pandora'nın kutusunu ne kadar kilitlemem de onları durduramıyorum.

"Bebeğim." Kulağımda yumuşak bir ses duyuyorum ve gözlerimi açmak istiyorum, gerçekten istiyorum ama yapamıyorum. Gözlerim çok ağır. "Bebeğim, lütfen," diye yalvarıyor Brock bana, ama sonra etrafımda başka sesler duyuyorum.

Uzakta gibi görünen ama bolca olan sesler. "Vay anasını," diyor bir adam ben tekrar içeri çekilmeden hemen önce. "Jaws of Life'a ihtiyacımız olacak."

Bağırışlar gözlerimi tekrar açmaya çalışmama neden oluyor. "Jennifer!" Charlie çılgınca onun adını söylüyor. Yaklaşan sirenler gözlerimi zorla açmak istememe neden oluyor ama sanki mühürlenmiş gibi hissediyorum. Gözlerim titreyerek açılırken biri bir şey söylüyor ve h e m e n kulaklarımda uğultu başlıyor. Dudaklarımı yalamaya çalışıyorum ama üzerlerinde metal tadı var ve yüzüme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Parmaklarımı oynatıyorum ve elimi yüzüme götürmeye çalışıyorum ama bir şeyin altına sıkışıyor. "Brock," diye fısıldıyorum. "Brock." Başımı oynatmaya çalışıyorum ama Jennifer'inkine yapışıyor.

Karanlık beni tekrar alıp götürürken gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Çıtırdayan metalin sesi beni karanlıktan geri çekiyor. Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama her yerim acıyor. Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. Çıtırdayan metal durduğunda biri "Bu nasıl baş aşağı oldu?" diye soruyor.

Jennifer'dan uzaklaşmaya çalışıyorum ama vücudum ölü bir ağırlık gibi hissediyor ve Brock'u duyuyorum. "Bebeğim, iyi misin?"

Ona kelimelerle cevap vermeye çalıştıktan ve gözlerimi açmaya zorladıktan sonra inliyorum. "Everleigh," diye çıkırıyor, "lütfen bana cevap ver."

Derin bir nefes almaya çalışırken sol tarafım eziliyormuş gibi hissediyorum ama acı içimi parçalıyor. Gözlerimi açmak için mücadele ederken acıyı u z a k l a ş t ı r m a y a çalışarak usulca inliyorum. "Kapıyı açtık!" Birinin bağırıldığını duyuyorum ama hemen yanımda mı yoksa uzakta mı olduğundan emin değilim.

"Kahretsin," diye bağılıyor başka bir ses, "onu dışarı çıkaralım!"

"Everleigh?" Brock yanımdan mırıldanıyor, ya da en azından ben yanımda olduğunu düşünüyorum. "Everleigh, iyi misin?"

"Hmm," diye mırıldandığımı duyuyorum, "başım." Sonunda nefes nefese, "Acıyor." dedim. "Çocuklar, Jennifer nasıl?" Charlie ön koltuktan soruyor.

"Sanırım üzerimde," diyor Autumn. "Hareket edemiyorum."

"Brock, iyi misin?" Charlie, gözlerimi çok uzun süre kapatmadığımdan emin olmak için daha fazla kırıştırtırken soruyor. Başımı çevirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ayağım sıkıştı. Sanki bacağımın içinde bir şey varmış gibi hissediyorum." Sesi acı dolu, ona dokunmak istiyorum ama iki yanımda ezilmiş gibi.

Yanımda bir testere çalışıyor gibi geliyor ve sonra çıtırdayan metal sesleri beni tekrar irkiliyor. Acıyı durdurmak için ellerimi kulaklarıma götürmek istiyorum. "Bir kapı kırıldı!" diye bağılıyor biri. "Kahretsin, sanırım öldü." Öldü, diye bağılıyor kafam. Bu birinin öldüğü anlamına mı geliyor? "Daha fazla ele ihtiyacımız var." Etrafıma bakmaya çalışırken daha fazla insanın sesini duyabiliyorum ve sonunda gözlerim beni Jennifer'a doğru iten Brock'u görüyor.

"Brock," diyorum ve kafasını bana çeviriyor. Yüzünden kan akıyor. Parlak ışık artık yüzüme tutuluyormuş gibi geliyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum.

"Everleigh," diyor Brock adama.

"Önce seni çıkarmalıyız, sonra da onu almalıyız," diyor adam ve sonra yanımdan acı içinde kükrediğini duyuyorum ve ona yardım etmek istiyorum. Bu, asla unutamayacağım bir uluma sesi. "Burada bir sağlık görevlisine ihtiyacımız var."

"Ayağı sıkışmış," diye anons ediyor biri. "Eğer onu çıkarırsak, bütün kalçası yırtılacak."

"Şoförü çıkarmamız gerek." Kamyonun diğer tarafından daha fazla ayak sesi duyuyorum.

"Ne karmaşa ama," diye ekliyor başka bir ses. "Üç araçlı kaza. Bir adam yol kenarında sıkışmış."

"Bu arabada kaç kişi var?" diye soruyor bir kadın, uzaklardan gelen bağırırları duyduğumda ve sonra daha fazla siren sesi geceyi dolduruyor. Yanıp sönen kırmızı ışıklar kamyonun karanlığını birkaç saniyeliğine kesiyor, ama tekrar karanlık olmadan önce etrafa bakacak vaktim yok.

"Arkada üç, önde iki tane var." Bu kulağa doğru gelmiyor. Arkada nasıl üç kişi var? Acaba Jennifer ya da Autumn

döşeme tahtasına.

Metal takırtılarının sesi sanki kapımın hemen dışındaymış gibi geliyor. Başım zonklarken irkiliyorum. Takırdama sesi bittikten hemen sonra "Yakaladık seni" sesini duyuyorum. Yan tarafımdaki ağırlık gitmişti ve gözlerimi açtığımda Brock'u çıkardıklarını gördüm. "Onu çıkardık."

Ellerin bana dokunduğunu hissediyorum. "Seni de çıkaracağız." Yumuşak bir ses duyuyorum ve itfaiyeci üniforması giymiş adama bakıyorum. "Yakaladık seni."

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum," diyorum adam boynuma beyaz plastik bir şey geçirirken.

"Seni ben taşıyacağım." Bir elini dizlerimin altına koyuyor ve beni Jennifer'dan uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Arkadaşım Jennifer. Bir yere sıkışmış olmalı," diyorum o her seferinde bir santim hareket ederken. Bacağım aniden acı içinde haykırıyor ama onu kendimden uzaklaştırıyorum. "O burada. Kamyonda altı kişiyiz." Işık yüzümde parlarken gözlerim ağırlaşıyor ve şu anda havada süzülüyordum gibi hissettiğim için onları kapatmama neden oluyor.

"Kamyonda altı kişi olduğunu söyledi," diye rapor veriyor adam ve ben gözlerimi açmaya çalışıyorum. "Diğer kişi nerede?"

"Burada sadece üç kişi var," diyor adam usulca, gözlerimi açıp ona bunun bir hata olduğunu söylemek istiyorum ama karanlık beni tekrar alıp götürmeden hemen önce adam, "Tabii altında değilse..." diyor.

GPS bana "Dur işaretinden sola dön" diyor ve sadece benim değil herkesin hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştiren gecenin anısından çıkıyorum. Bu noktada GPS'e ihtiyacım olduğundan değil, ama sadece ne kadar uzakta olduğumu söylemek için sürmeye başladığımdan beri açtı.

Hastanenin otoparkına yanaşırken yüzümün gözyaşlarıyla ıslandığını fark etmiyorum bile. Acil servise girmeden önce telefonumu ve anahtarlarımı alıyorum, Bayan Gregory'yi elinde bir kahveyle otururken buluyorum. "Tanrıya şükür geldiniz. Daha yeni uyandı."

Elimi göğsüme koydum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar tatlı sözler duymamıştım. Yani, sadece üç tanesi daha tatlıydı. "Onu görebilir miyim?" diye soruyorum, o da başını sallayarak ayağa kalkıyor.

Benimle hemşire masasına doğru yürüdü. "Bu Bayan Maddie'nin kızı," diye bilgi veriyor ve kadın bana gülümsüyor.

"Onu görebilir miyim?" Ellerim titreyerek soruyorum. "Lütfen, sadece bir dakika."

"Görebilirsiniz." Ayağa kalkıyor ve başıyla onu takip etmemi işaret ediyor. Onu arkaya kadar takip ediyorum, iki sallanan kapıyı geçiyorum. Açık olan tek ışık

Koridorun ortasındaki hemşire istasyonunun ışıkları yanıyor. Odaların kapılarının çoğu açık ve büyük pencereler sayesinde her birinin içini görebiliyorsunuz.

Bir kapının yanında duruyor ve içeri baktığımda annemin yatağın ortasında başını kaldırmış yattığını görüyorum. Daha başımı çeviremeden ayaklarım hareket ediyor, uyuyor gibi görünüyor. Elini yavaşça tutuyorum, sıcaklığının içime sızdığını hissediyorum ve dudaklarıma götürüyorum. "Seni seviyorum anne," diye hıçkırıyorum.

Başının yastıkta hareket ettiğini ve gözlerinin açıldığını duyuyorum. "Everleigh?" diyor, burada olduğum için kafası karışmış. "Burada ne işin var?"

Gözyaşlarımla arasından gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Anne, kalp krizi geçirdin," diye bilgilendiriyorum onu.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor. "Bu yataktan kalkıp işe gitmem gerek." Başımı salladığımda kalkmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Çok inatçı biri," diyor doktor odaya girerken. Önlük giyiyor ve başında cerrahi bir şapka var. "Onu zamanında bulduğumuz için şanslı." Elleri kalçalarında yatağın önünde duruyor.

"O ne biliyor?" Annem bana bakıyor. "Sana iyi olduğumu söylüyorum. Kendimi iyi hissediyorum." Gözlerini açık tutmak için savaşıyor.

"Burada ne kadar kalması gerekiyor?" Annemin bu soruyu muhtemelen daha önce sorduğunu biliyorum.

"Sana üç saat içinde dükkânı açamayacağını söyleyebilirim." Ona ters ters bakıyor ve annem ona doğru bakmayı bile reddediyor.

"Everleigh, çantamı getirebilir misin?" Annem onu görmezden geliyor. "Harmony pastalarla birlikte orada olacak ve ben de çörekleri hazırlamaya başlamalıyım."

"Ben giderim," diye teklif ediyorum, gitmezsem dinlenmeyeceğini biliyorum. "Ben bugün gidip her şeyi halledeceğim, sen de dinlenip yarın girersin," diye pazarlık ediyorum, bir şey söyleyecekmiş gibi duran doktora bakarak.

"Peki," diye razı oluyor. Benimle kavga bile etmeden pes etmesinden, gerçekten iyi hissetmediğini anlıyorum ama bana belli etmiyor. "Ama şimdi gitmen gerekiyor."

Ne söylemeye çalıştığımı anlamasını umarak başımla yana doğru işaret ettiğim doktora bakıyorum, o da anneme bakıyor. "Seni kontrol etmek için birazdan döneceğim."

"Zamanını boşa harcıyorsun, Oliver. İyiyim dedim ya." Annem gözlerini kapatırken ikisine de bakıyorum. "Şimdi dinlenmeye gidiyorum ve sen

Bana." Bana baktı. "Sen, git artık."

"Olur," diye kabul ediyorum. Dışarı çıkarken kapısının önünde duruyorum ve derin bir o h çekiyorum. "Sanırım o iyi."

"İyi değil," diye düzeltiyor doktor beni. "Ben Dr. Cardinal, ama siz bana Oliver diyebilirsiniz. Yıllardır ona mumu iki ucundan da yaktığını söylüyorum." Önce bana sonra da pencereye baktı. "Eğer telefonda onunla konuşmasaydın, onu kaybedebilirdik." Sesi kesildi. "En az altı hafta ayağa kalkmaması gerekiyor."

"Altı hafta boyunca bir şeyler yapmasını engelleyebileceğini mi düşünüyorsun?" Gülmemeye çalışarak soruyorum.

"Bu konuda bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum" diyor ve ben ona bir sürü soru sormak istiyorum ama telefonu çalıyor. "Bugün testler yapacağız ve sonuçlara göre bir hafta burada kalabilir. Gitmem gerek ama sonra görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz," diyerek onu temin ediyorum ve uzaklaşmasını izliyorum. Gitmek yerine odaya geri dönüyorum ve annemin yanına gidip eğilerek yanağından öpüyorum. "Seni seviyorum anne," diyorum usulca, ama ilk kez bana cevap vermiyor.

Başım önümde dışarı çıkıyorum ve Bayan Gregory'nin beni beklediğini görüyorum. Kollarını benim için açıyor ve ben de ona sarılıyorum. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diyorum. "Eğer orada olmasaydın..."

"Sessiz ol," diye azarlıyor ve gitmeme izin veriyor. "Ben eve gidip biraz uyuyacağım ve sonra geri geleceğim."

Birlikte çıkarken ona başımı sallıyorum, ama o bir yöne giderken ben diğer yöne gidiyorum. Arabama biniyorum ve ana caddeye doğru ilerliyorum. Park edip annemin eskiden çalıştığı ve emekli olduğunda eski sahibinden satın aldığı küçük pastaneye girerken gözlerim boş caddede geziniyor.

Işıkları açıyorum ve büyük kaseyi çıkarmak için buzdolabına gidiyorum. Yapmam gereken her şeyi yapmaya başlarken gözlerimin yanmasını görmezden geliyorum. Son parti çörekleri yağdan çıkarırken ön kapının ziline çaldığını duyuyorum. Baktığımda saatin yediyi biraz geçtiğini görüyorum. Ellerimi silerek arka kapıdan çıkıyorum ve tezgâhın üzerinde kahverengi bir kutu görüyorum.

"Merhaba," diyor kadın bana gülümseyerek.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu ve kutunun içine baktığımda selofanla sarılmış kekler olduğunu görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor sesinde endişeyle ve nasıl hissettiğimi hayal bile edemiyorum.

"Sen Harmony olmalısın, kekleri pişiren kız," diyorum, iyi olup olmadığım sorusunu tamamen görmezden gelerek. İyi değilim, ama eğer durursam yerin ortasında bir su birikintisine yığılacağımı biliyorum.

"İyiyim." Bana başını salladı.

"Ben Everleigh," diye tanıtıyorum kendimi, "Bayan Maddie'nin kızı." Annemin adını söylemek beni biraz kırıyor, çünkü geri gelmekle tehdit eden gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Dün gece kalp krizi geçirdi." Harmony'nin eli nefesini kesmek için ağzına gidiyor. "Neyse ki olay sırasında telefonda onunla konuşuyordum ve komşusunun ona yardım etmesini sağlayabildim, böylece ambulans zamanında oraya ulaştı."

"Aman Tanrım." Şimdi kendi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O iyi mi?"

"Bu sabah hastaneden ayrıldığımda dinleniyordu," diyorum. "Doktor ayaklarından uzak durması ve dinlenmesi gerektiğini söyledi." Nefesimi kontrol etmeye ve hıçkırmamaya çalışarak nefes veriyorum. "Ama o inatçı biri ve ben burada kalıp ona göz kulak olmazsam-" Başımı sallıyorum. "Yani şimdi, önümüzdeki kısa süre için buradayım." Onu o yatakta yatarken görür görmez buna karar verdim.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Kamyonda bir tane daha var." Dönüp dükkândan çıkmadan önce tezgâhın üzerindeki kutuyu işaret ediyor. Kafamı kaldırdığımda, gözlerim sokağın ortasında, Ana Cadde'ye bakan tamirci dükkanına takılıyor. Kavşağa geldiğinizde onu kaçıramazsınız. Ya sağa ya da sola dönmeniz ya da sağa doğru sürmeniz gerekiyor. Pencereleere bakarken göğsüm daralıyor. Birkaç adamın geldiğini görünce, onu görüp göremediğimi kontrol ediyorum.

Kapı tekrar açılıyor ve Harmony'nin tezgâha bir kutu daha koyduğunu görmek için gözlerimi geri çevirmek zorunda kalıyorum. "Numaram sende var mı?" diye soruyor. "Eğer numaramı almak istersen, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Bana numarasını verdiğiinde arka cebimden telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

561-277-6498: Ben Everleigh.

Telefonunda bir şeyler yaparken, "Teslimatlarla ilgili bana ulaşman gerekirse diye bu benim numaram," diyorum.

"Onu hastaneden ne zaman taburcu edeceklerini biliyor musun?" diye soruyor ve bu sabah olanları düşünerek derin bir nefes alıyorum.

"Kelepçeleri getirip onu yatağa kelepçelemem gerekebilir," diye mırıldanıyorum. "Doktorun söylediğine göre, bugünkü testlerin sonuçlarına bağlı olarak beş güne kadar sürebilirmiş."

Kapı açıldığında ve birkaç müşterinin içeri girdiğini gördüğümde, "Seni işine geri dönmek için yalnız bırakayım," diyor. "Yarın görüşürüz."

Ona gülümsüyorum. "Burada olacağım," diye onaylıyorum. Gözlerim t a m i r h a n e y e gidiyor, en iyi iki arkadaşımı ve hayatımın sonuna kadar seveceğimi düşündüğüm adamı kaybettiğim kasabada olmamayı diliyordum. Evlenip çocuk sahibi olacağımı düşündüğüm adamı. Kalbimi paramparça eden bir adam ve o zamandan beri asla eskisi gibi olmadı. Asla da olacağını sanmıyorum. "Burada ne kadar kalmam gerekiyorsa o kadar kalacağım."

Üçüncü Bölüm

BROCK

Çanlar çalmaya başlıyor ve ben dalgınlıkla elimi yan masaya atıp telefona vuruyorum. Gözlerim açıldı ve odaya giren parlak güneş ışığından irkildim. Uzun bir geceydi ve her nedense bir türlü uykuya dalamıyordum. Saat dokuzda yatağa girdiğim andan saate son kez baktığım ana kadar, yani sabah üçü geçene kadar dönüp durdum. Göğsüm gergindi, gerginlik her tarafımı sarmıştı ve nedenini bilmiyordum. Bugün canım yanacak. Yorganı üzerimden atmadan önce ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Yataktan kalkıp ayaklarımı sürüyerek banyoya doğru ilerledim ve tuvalete gitmeden önce kapıyı kapattım. Saige iki yıl önce altı yaşına girdiğinde yapmaya başladığım bir şeydi bu ve sabahları "benim şeyimin" neden büyük olduğuna dair daha fazla soru soruyordu. O yanımdayken kapının kapalı olduğundan emin oluyorum. Lavaboya gidip soğuk suyu **a ç m a d a n** önce bir şort giyiyorum. Ellerimi suyun altına sokup belimden eğilerek yüzüme su sıçratıyorum. Soğukluk beni uyandırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bir havlu alıp yüzüme sürdükten sonra dışarı çıkıyorum ve alarmın sesini tekrar duyuyorum.

Telefonumu elime aldığımda Saige'i kaldırıp okula hazırlamadan önce on dakikam olduğunu görüyorum. Yatak odamdan çıkıp mutfığa giriyorum, sonra adanın etrafından dolaşıp doğruca kahve makinesine gidiyorum. Çalıştırmak için üstündeki düğmeye bastıktan sonra ocağın yanındaki çekmeceye gidip bir tava alıyorum. Paslanmaz çelik buzdolabını açıp tepsiden iki yumurta çıkardıktan sonra alttaki çekmeceyi açıp dondurulmuş sosis köftesi poşetini alırken kahve kokusu odayı dolduruyor. Dolabı açıp bir fincan almadan önce hepsini ocağın yanındaki tezgâha koyuyorum. Bir yudum aldıktan sonra Saige'i uyandırmak için evin diğer tarafına doğru ilerliyorum.

Aile odasını geçip evin diğer tarafındaki üç yatak odasına doğru yürüyorum. Bu ev bana babamdan miras kaldığında, iki yıl öncesine kadar neredeyse aynı kalmıştı, sonunda her şeyi yenilemek için yeterli param oldu ve iki arabalık garajın arkasına yatak odamı ekledim. En az elli yıllık olması gereken mutfağın içini boşalttım. I

Bu evde büyüdüm ama üniversite için taşındım, sonra işim bitince kendi evimi aldım. Hayatımı tek başına mahveden kazadan sonra babamın yanına geri taşındım. Bunun geçici olması gerekiyordu, ancak babam yaklaşık sekiz ay sonra vefat etti ve evi bana bıraktı. Annem hiçbir zaman hayatımda olmadı. Ben altı yaşındayken özgür olmak için bizi terk etti. Yılda birkaç kez gelirdi ama sonra bu kesildi. Onu en son gördüğümde on yedi yaşındaydım. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Beni hiç kontrol etmedi.

Koridordan evin diğer tarafına taşınmadan önce ana yatak odası olan odaya doğru yürürken kapıyı itip açıyorum ve Saige'in çift kişilik yatağının ortasında yan yattığını görüyorum. Odadaki pembeler ve morlar burada küçük bir kızın yaşadığını belli ediyor. En azından iki haftada bir.

Simsiyah saçlı kızıma bakmak için eğildiğimde ayaklarım pelüş halıya batıyor, eğilip onu öperken göğsüm gururla doluyor. "Uyan bebeğim," diyorum usulca, mırıldanarak örtüyü omzuna atıyor ve beni güldürüyor. Uyumayı seviyor - hafta boyunca uyumayı seviyor, her zaman sevmiştir. "Sana yumurtalı ve sosisli bir kahvaltı sandviçi yapıyorum." Yatağın kenarına oturup kolumu ona doluyorum. "Kruvasan, muffin ya da tost içinde mi istersin?"

"Kruvasan," diye cevap veriyor bana, koyu mavi gözleri kapalı, "peynir de ekleyebilir misin?"

"Ne tür?" Ben soruyorum. Farklı günler için farklı zevkleri olduğunu zor yoldan öğrendim. Üzerine İsviçre peyniri yerine Amerikan peyniri koyduğumda öyle bir eridi ki, devlet sırlarını sattığımı düşünebilirdiniz. Çok kötüydü. Suratını astı ve yemeyi reddetti. Ona başka bir tane yapmayı teklif ettim ama kalbinin yemek için çok kırık olduğunu söyledi.

"İsviçre," diye cevap verdi, ben de başımı salladım.

"Tamam, ben gidip başlayayım ama senin de kalkman lazım." Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyorum ve sonra kıkırdayana ve uyandığını anlayana kadar boynuna baloncuklar üflemek için başımı eğiyorum.

"Giyin." Kalkıp mutfağa dönüyorum, ocağı açmadan önce kahve fincanımı alıyorum. Tavaya tereyağı koyduktan sonra iki sosis köftesini bir kenara atıyorum ve yumurtaları kırıyorum. Kilere doğru yürüyorum, iki kruvasan alıp kesiyorum ve peynirleri almadan önce tost makinesine koyuyorum. Ben olsam İsviçre peyniri almazdım ama onda ne varsa bende de o var. Böylece daha fazla isterse benimkini alabilir.

Evin kendi tarafından çıktığında yumurta ve sosisleri çeviriyordum ve gerçekten de onun odasıydı. Bir oda benim ofisim, ama hiç kullanılmıyor ve artık sekiz yaşında olduğu ve ödevleri daha çok bilgisayarla ilgili olduğu için o odayı ele geçirdi. Diğerisi ise boş duruyor. Orayı misafir odası yaparım diye düşünmüştüm ama sadece Saige'in arkadaşları yatıya kalıyor ve onlar da genellikle onun yatağında yatıyor. Belki büyüdüğünde duvarı yıkar ve onun için daha büyük bir oda yaparız.

"Baba," diye sesleniyor Saige buzdolabına gidip portakal suyu almadan önce, "saçımı örebilir misin?"

"Elbette," diye kabul ediyorum, önce onun sandviçini sonra da benimkini hazırlıyorum.

O da taburesine oturuyor. "Bir dahaki sefere pizza gecesi yapabilir miyiz?" Başımı sallıyorum, gelecek hafta onun yokluğunda evin ne kadar boş olacağını düşünüyorum.

Sandviçimden bir ısırık alıyorum. "Gidip duş alacağım ve giyineceğim," diyorum. "Ye, daha fazla istersen benimkini al." Tabağımı gösteriyorum. Mutfağın hemen dışındaki aile odasına doğru yürürken başını sallıyor, uzaktan kumandayı alıp programını açıyor.

Duş alıp siyah iş pantolonumu ve sağ tarafında Jessie and Son Mechanic Shop logosu olan siyah gömleğimi giymem yirmi dakikamı alıyor. Jessie babamın adı ve onunla çalışmaya başladığımda oğlunu da ekledi.

"Baba," diye sesleniyor yatak odasına girerken. "Şimdi saçımı örebilir misin?"

"Evet." Başımla benimle banyoya gelmesini işaret ediyorum. Önümde duruyor ve ben de fırçayı elinden alıp saçlarını tarıyorum.

"At kuyruğu ve sonra örgü istiyorum." Başımı salladım ve saçını bitirdim. Dört yaşına geldiğinde ve tüm bunları istemeye başladığında, onunla kuaföre gittim ve kız bana nasıl yapılacağını öğretecek kadar nazikti. Ayrıca çok iyi kafa yapıyordu ve yatakta çok vahşiydi. Bana bire bir ders vermek için gelirdi ve bu dersler hep yatakta biterdi. Her zaman olduğu gibi bitti, çünkü verecek bir şeyim yok ve Saige dışında kimseye söz vermiyorum. Hala ara sıra birbirimize rastladığımızda takılıyoruz, ki ben ya işte ya da Saige ile olduğum için bu çok sık olmuyor. Onun olmadığı haftalarda, günde on dört saat dükkândayım ve ona sahip olduğum zamanlar için ön hazırlık yapıyorum.

"İşte," diyorum bitirdiğimde, başını öpmek için eğilerek. "Eşyalarını topla, yoksa geç kalacağız."

"Tamam." Dönüyor ve yatak odasından çıkıyor. On dakika sonra elimde bir termos kahve var, o da diğer termosumu tutuyor ve biz onu kamyonete bindirip yola devam ediyoruz.

Arabayı okulun önüne çekip önce ben iniyorum, sonra arka kapıyı açıp onun inmesini izliyorum. "Beni bu gece ara," diyorum ve o da nazikçe başını sallıyor. "Bana bir öpücük ver." Önünde çömeliyorum ve o da boynuma sarılıyor.

"Seni özleyeceğim," diyor usulca.

"Ben de bebeğim, ama beni arayabilirsin ve belki hafta içi akşam yemeği yiyebiliriz," diye umutla öneriyorum, annesinin muhtemelen kabul etmeyeceğini bilsem bile.

"Evet." Gözleri parlıyor ve zil çalıyor. Beni öpüyor ve okul bahçesine doğru koşuyor, içeri girmeden önce durup el sallıyor.

Kamyonete biniyorum ve telefonun Karla'dan gelen bir mesajla biplediğini duyuyorum.

Karla: Okulu bırakma nasıldı?

Eski karımdan ve Saige'in annesinden gelen mesaja bakıyorum.

Ben: Her şey iyiydi. Çarşamba günü onu alıp yemeğe götürebilirim diye düşünüyordum.

Birbirimizi liseden tanıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, sürekli etrafımda dolanıyordu. Sonra çok kötü bir klişe gibi, sarhoş bir gece ve kırık bir prezervatif bizi hayat boyu bağladı. En azından Saige kendi başına karar verecek yaşa gelene kadar. Bana hamile olduğunu söyledikten bir ay sonra evlendik. Hayatıma başladığım için mutlu olmak yerine, hayatımın en korkunç günlerinden biriydi. Göğsümün ortasında dakikalar geçtikçe daha da sıkılaştıran bir baskı vardı. Belediye binasında sadece ikimiz vardık ve yüzüğü parmağına taktığım anda bunun uzun sürmeyeceğini anlamıştım. Biz, ya da daha doğrusu ben, ona bittiğini söyleyene kadar bir yıl dayandık. Bunu yapamazdım. Birbirimizden hoşlanmadan birlikte yaşamamız sağlıklı değildi, en azından Saige için. Karla bu kadar sert olmasaydı ortak ebeveynlik çok daha iyi gidebilirdi, ama ben başımı öne eğip onun dediklerini yapıyorum, böylece onun kötü tarafına düşmüyorum.

Karla: Belki, göreceğiz.

Gözlerimi deviriyorum, telefonumu kenara fırlatıyorum ve otoparktan çıkıyorum. Dükkâna doğru ilerliyorum, büyük Cartwright'ın önünden geçiyorum.

On yıl önce dünyamın zirvesinde olduğumu düşündüğümde üzerinde çalışmaya başladığım bir gelişme, ama şu söz her zaman doğrudur. Ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar sert düşersin ve lanet olsun, ben de sert düştüm. Kazadan altı ay sonra benden yapmamı istedikleri hiçbir şeyi yapamayınca işime son verdiler. Kelimenin tam anlamıyla geleceğimi ellerinde tutuyorlardı ama gerçek ortaya çıktığında benden istedikleri hiçbir şey yoktu. Bu yüzden bir kenara atıldım. Şimdi, şehirde konuşulanlara bakılırsa, çizimlerin yapılış şekli nedeniyle binalarda büyük yapısal hasarlar var. Başından beri onlara bunun olacağını söylemiştim ama ben bir stajyerdim, dolayısıyla kimse beni dinlemeyecekti.

Binanın önünden geçer geçmez telefonum çaldı ve aşağı baktığımda Winston Cartwright'ın beni aradığını gördüm. Geçen haftadan beri bana ulaşmaya çalışıyordu ve her seferinde olduğu gibi aramayı reddettim. Babamın her zaman park ettiği tamirci dükkânının otoparkının yan tarafına çekiyorum. Bu, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi ama bazen kendiniz için kurduğunuz hayaller gömülüp gidiyor.

Elimde termosla dükkânın önüne doğru yürüdüğümde masanın boş ve kâğıtlarla dolu olduğunu görüyorum. Ofisimin bulunduğu arka tarafa geçmeden önce bir başka masanın dosyalanması gereken kâğıtlarla dolu olduğunu görüyorum. Garaja girmeden önce anahtarlarımı masanın üzerine atıyorum. Dükkânımda on kişilik yer olmasına rağmen beş tamirci çalışıyor. Herkes küçük bir kasabada araba tamir ederek yaşamak istemiyor. Geleceğimin böyle olmasını istemediğimi biliyorum. İstedğim son şey babamın izinden gitmekti ama işte buradayım. Yani, beş adamım olmasına bile şaşırdım. Dört tanesi ellerinde fırından aldıkları kahvelerle garaja geliyor.

"Günaydın çocuklar," diye selamlıyorum, birbirleriyle konuşmayı bırakıp Ben.

"Hey, patron," dedi Eddie.

"Bayan Maddie'ye olanları duydun mu?" Tony soruyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Dün gece kalp krizi geçirdi." Haberi duyduğumda göğsüm sıkışıyor.

"O iyi mi?" Fırına bakıyorum ve vücudumdaki her şey donuyor. Gözlerimin önündeki şeyi gördüğümde zaman durmuş gibi hissediyorum. Elbette olamaz, ama o vücudu nerede olsa tanırım. O siyah saçları her yerde tanırım. Bu yüzü her yerde tanırım. Gözlerimi bağlasalar ve önüme on kadın koysalar, onu seçebileceğimden eminim. Arabasına doğru koşuyor, saçları onu son gördüğümde daha uzun, rüzgarda savruluyor, başını yana çevirmeden önce bir şey alıyor ve ben onu neredeyse dokuz yıl sonra ilk kez görüyorum.

Tony bana "Bu Bayan Maddie'nin kızı," diye bilgi veriyor. Şehirde yeni olduğu i  i n onunla aramdaki bağ hakkında hiçbir fikri yok. "Bayan Maddie'nin yerini alıyor."

"ok seksi," diye gözlemliyor Ryan. "Birkaç gün bekleyip benimle çıkıp çıkmayacağını göreceğim."

Dükkâna bir göz atıyorum ve onun gözden kaybolduğunu görüyorum. Başımı sallıyorum ve öfke omurgamdan yukarı doğru ilerliyor ve nefret kalbime akıyor. "İşinizin başına dönün!" diye kükrüyorum, dördü de yerlerinden sıçrayıp bana bakıyor ve yerlerine gidiyorlar. "Kendinize bir iyilik yapın ve ondan uzak durun. O bir zehir."

Dördüncü Bölüm

EVERLEIGH

Asansörün kapıları açılıyor ve ben içeri giriyorum, kapı kapanırken dördüncü katın düğmesine basıyorum. Kapılar tekrar açılana kadar sayıların uçtuğunu görerek bakıyorum.

Soluma dönüp iki açık kahverengi kapının önünden geçerken beni üzerinde dört rakamı bulunan beyaz duvar karşılıyor. Her iki taraftaki hastane odaları, katın ortasında yer alan ve arkasında daha fazla oda bulunan hemşire istasyonuna gelene kadar sıralanıyor.

Önündeki bilgisayarda bir şeyler yazan hemşireye gülümsüyorum. "İyi günler." Bana başıyla selam veriyor. "Sizi gördüğüne sevinecek."

"Eminim sevinmeyecektir," diye şaka yapıyorum. Annem kalp krizi geçireli dört gün oldu. Dört gündür bu hastaneden çıkmaya çalışıyor ama doktorun onu taburcu etmemesi ve benim de taburcu olmasına izin vermemem o n u engelliyor. Hâlâ eskisi gibi inatçı bir kadın ama alıştığından daha yorgun. Sanırım o bile bu durumdan korkuyor.

"Merhaba anne," diye selamlıyorum onu, hastane odasına girdiğimde odanın köşesindeki sandalyede oturduğunu görüyorum. Gözleri önündeki kitaptan bana doğru kayıyor. Uzun kahverengi saçları geriye doğru toplanmış ve ensesinde bir topuzla bağlanmış.

Yüzü bir anda çatık kaşlara dönüşüyor. "Burada ne işin var?" diye soruyor, sonra telefonunu eline alıyor. "Saat üç bile değil."

"Harika gidiyorum anne." Onun alaycılığını görmezden geliyorum. "Bu muhteşem günde sen nasılsın?"

"Everleigh Ann Bishops"-tam adımı kullanıyor-"bana küstahlık etme." "Hiçbir şeye şımarıklık yapmıyorum." Çantamı hastane tepsisine bıraktım.

Yanına gidip yanağından öpmeden önce masaya oturdum. "Neden buradasın?" diye tekrar soruyor annem.

"Çünkü vardiyam bitti. May vardiyası için ikiden altıya kadar geldi, neden hala orada olayım ki?"

"Bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak için." Annem okuduğu kitabı kapatıp kucağına koyuyor.

"Anne, bütün çörekler yapıldı ve yerleştirildi. En kötü ihtimalle yeni bir cezve kahve yapması gerekecek. Eminim bunu halledebilir."

"Bir sahip asla terk etmez," diye deniyor ve ben elimi kaldırıyorum.

"O iyi. Son dört yıldır senin için çalışıyor," diyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu sen işe aldın ve eğittin."

"Onlara göz kulak olmalısın." Benimle uğraşmaya başladı, sonra Oliver odaya girince durdu. Mavi bir pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömlek giymişti ve ön kolundaki mürekkep izi görülebiliyordu.

"Merhaba hanımlar," diyor bana başıyla selam verdikten sonra anneme bakarak. "Maddie, nasıl gidiyor?"

"İyi olduğumu daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Ben iyiyim." Dönüp ona bakıyor.

"Tüm testlerinin sonuçları geldi," diyor. Annemin başka bir şey söylemek üzere olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden konuşmasını engellemek için elini kaldırıyor. "Ben her şeyin normal olduğunu söylemedim." Gözlerini deviriyor. "Ama sen buraya geldiğinden beri hiçbir şey değişmedi. Bu yüzden yarın seni taburcu edeceğim."

"Hadi ama," diye inliyor annem, "bu sandalyede oturmaktan kıcımla uyuşmaya başladı."

"Ve sonra sıra bir sonraki kısıma geliyor," diye devam ediyor ve ben bile annemin bundan hoşlanmayacağını biliyorum. "Altı hafta, çalışmak yok. Günde birkaç kez kalkıp yürümeni istiyorum, sonra nasıl gittiğine bakarız."

"Hayır." Annem başını sallıyor, ama sandalyesinden fırlamadığını fark ediyorum, eğer gerçekten yüzde yüz hissediyor olsaydı bunu yapardı. "Kesinlikle olmaz."

"Madeline." Tam adını söylüyor ve eğer annemin başı dönebilseydi, dönerdi. "Az önce ne olduğunu anladığını sanmıyorum. Ölebilirdin." Bir dakika durdu. "Everleigh'i terk etseydin nasıl hissederdin?" Beni gizli bir silah olarak kullanıyor ve eğer ona beşlik çakabilseydim, sanırım çakardım. "Şimdi, benimle tartışırken bunu düşün." Bakışları tam yerinde. "Bunun senin için ne kadar zor olacağını biliyorum ama dinlenmen gerek." Sesi gerginleşiyor. "Kullandığım dil için özür dilerim." Bana bakıyor ve ben gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Şimdi beni dinleyecek ve sana yapmanı söylediğim her şeyi yapacaksın çünkü ne kadar inatçı olursan ol kimse seni kaybetmek istemiyor." Son kısmı neredeyse tıslayarak söyledi. "Herhangi bir sorunuz olursa daha sonra geri geleceğim." Dönüp hışımla odadan çıkmadan önce ona bir kez daha bakıyor.

Gözlerini boş kapı aralığına dikmiş olan anneme bakmadan önce gittiğinden emin olmak için bekliyorum. "Bu da neydi şimdi?"

"Dramatik davranıyor." Geçiştiriyor. "O hep böyleydi." "Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"-kollarımı göğsümde kavuşturuyorum-"iyi mi?"

"Birbirimizi liseden tanıyoruz," diyor annem usulca ve ağzım açık kalıyor. "Tıp fakültesine gitmek için ayrıldı. O zamandan beri şehre gidip geliyor. Birkaç yıl önce şehre geri dönmek istediğine karar verdi."

"Siz ikiniz" -onu işaret ediyorum, sonra kapıyı gösteriyorum- "bir şey gibi misiniz?" Az önceki sahnede hâlâ kafam karışık ve acaba onlar tartışırken ortadan kaybolmalı mıydım diye düşünüyorum.

"Saçmalama." Bana bakmaktan kaçınıyor. "Fırın nasıl?" "En iyi saptırma," diye karşılık veriyorum ve onu daha fazla sıkıştırmak yerine Ona fırından bahsediyorum. Yemek vakti geçene kadar kalıyorum, ancak o yatağa girdiğinde ayrılıyorum. "Yarın görüşürüz." Dışarı çıkıp asansöre doğru yürümeden önce yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ben içeri girmek üzereyken Oliver dışarı çıkıyor ve girmem için koluyla kapıyı açık tutuyor. "O nasıl?" diye soruyor.

"Yatağa yeni giriyordu," diyorum ve başını sallıyor.

"Ölümümü planladı mı?" Sesi yumuşak ve endişe dolu.

"Ah, evet." Bunu söylerken gülüyorum ve yüzündeki ıstırapı görüyorum. "Ama seni daha iyi hissettirecekse, o da benimkini planlıyor. Sanırım birlikte batacağız."

Başını iki yana sallıyor. "İmkânsız. Sen onun uğruna yaşadığı şeysin." Aniden boğazıma hücum eden yumruyu yutuyorum. "İyi geceler, Everleigh."

Asansöre bindim ve nefesimi vermeden önce kapıların kapanmasını bekledim. Annemin evine geri dönüyorum, bir sandviç alıyorum ve sonra yatmaya gidiyorum. Neyse ki o kadar yorgunum ki uyku beni hemen alıyor. Ama rüyalarım, rüyalarım geçmişî bırakmama asla izin vermiyor.

Ertesi sabah alarm çaldığında gözlerim irkilerek açılıyor ve nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor. Çocukluk evimde, her zaman sahip olduğum tek kişilik yatakta, son on bir yıldır uyumadığım odadayım. Sırtımı dönüyorum, yataktan kalkıyorum ve tuvalete doğru ilerliyorum.

Banyo. Yirmi dakika sonra ön kapıyı açıyor ve ılık esintiye doğru adım atıyorum. Güneş yeni doğuyor ve ben merdivenlerden inip arabamın yanından geçerek sokağa doğru yürürken kuşlar cıvıldıyor. Sanki bunu yapmayalı uzun zaman olmuş gibi geliyor, ama bir yandan da sanki daha dün ön kapıdan çıkıp okula gidiyormuşum gibi geliyor. Birden sanki bu kasabadan hiç ayrılmamışım gibi geldi ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Sokaktan aşağı inip köşeyi dönüyorum. Evlerin çoğu sessiz. Birkaç kişi dışarıda gazetelerini alıyor, şehirde neredeyse yok gibi ama burada öyle değil. Ben yanlarından geçerken yaşlı adamlardan biri çiçeklerini suluyor ve her zaman ki gibi bana şaşkınlıkla bakıyor. Döndüğüme şaşırın tek kişi onlar değil.

"Hey, Everleigh," diyor Bay Hank, hortumunu kapatarak, "annen nasıl?"

Kalp krizi geçirdiği haberi kasabada bir yangın gibi yayıldı. "Bugün eve geliyor," diyorum mutlulukla.

"Bayan Hank'e söylerim, biraz yiyecek getiririz," diyor ve ben de fırına doğru yürümeden önce ona gülümsüyorum. Anıların otomatik olarak geri gelmesine neden olan şeylerin yanından geçerken fırına yürümem on beş dakika sürüyor. Hatıralar bir kenarda kaynıyor ama ben onları uzak tutuyorum. Kafam şu anda hepsini gözden geçirmeye hazır değil. Her seferinde bir şey, sanırım. Şu anda asıl odak noktam annemi iyileştirmek ve onun öfkelenmesini engellemeye çalışmak. Önümüzdeki altı haftanın ikimiz için de cehennem gibi geçeceğini biliyorum. Benden çok onun için ama yine de.

Tamirhanenin önünden geçiyorum ve geçtiğim anda anlıyorum çünkü kafamı kaldırıp bakmasam bile önünden geçerken göğsüm sıkışıyor. Sanki kalbim kayıp parçasının yarısının onun mülkünde bir yerlerde durduğunu biliyor. Dükkânın önünden geçerken nefes alıp veriyorum, bunu yaparken göğsüm gevşiyor.

Fırını açıyorum ve çöreklerle başlamak için arka tarafa yöneliyorum, Harmony de pastaları bırakmak için içeri giriyor. Kapı açıldığında ön tarafı doldurmayı neredeyse bitirmiştin ve yukarı baktım.

Yüzüm hayalet görmüş gibi görünüyor çünkü öyle hissediyorum. Önünde bir bebek arabasını iterek içeri giriyor ve ben önce ona sonra da kayışları göğsünün üzerinde oturmakta olan çocuğa bakıyorum. Tombul bacaklarından biri tutamağa dayanmış, bir yandan da etrafına bakıp mırıldanıyor. Yumuşak siyah saçları yana taranmış. "Merhaba," diyor Autumn tezgâha geldiğinde usulca, ben de ona bakıyorum. "Şehre döndüğünü duydum." Onunla en son konuştuğumda

onu bir daha görmek istemediğimi söyledim. Ayrıca ona dünyanın en boktan arkadaşı olduğunu da söyledim. Yıllar boyunca bu sözleri söylediğime pişman oldum çünkü sonunda en boktan arkadaş olan bendim. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona sırtımı dönmüştüm ama o kadar çok şey yaşıyordum ki tek görebildiğim onun değil, kendi acım ve incinmişliğimdi.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Benim."

"Annene olanları duydum," diye söze başlıyor ve küçük çocuk koltuğunda dönüp ona bakarken başımı sallıyorum. "Çok üzgünüm," diyor ve yıllar boyunca ona söylemek istediğim tüm kelimeler, eğilip oğlunun kemerini çözdüğünü ve sonra onu kucağına alıp başını öptüğünü gördüğümde yok oluyor. "Hey, Bay Büyük Adam," diyor usulca, "bu Everleigh." Ona benim adımı söylüyor. "Bu benim oğlum, Landon William, ama biz ona Wills deriz." Hiçbir şey söylemedim. "Onunla tanışmanı istedim." Gözlerinde yaşlar var. "Belki... belki vaktin olursa oturup konuşmak istersin diye umuyordum." Tek yapabildiğim onun kollarındaki küçük çocuğa bakmaktı ve ne kadar çok şey kaçırdığımı fark ettim. Kendimi herkesten ve her şeyden ne kadar uzak tuttuğumu.

"Bir bebeğin var," diyebilirdim sonunda, "gerçek bir bebek gibi." Gözyaşlarının arasından gülüyor.

"Güven bana, o olabildiğince gerçek." Göğsüne tokat atıyor.

"Hiçbir fikrim yoktu. Annem hiçbir şeyden bahsetmedi." Annemin ondan bahsetmesini bile yasakladığımı söylemem gerektiğinden emin değilim. Yaptıklarından sonra onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Onunla konuşmak istemiyordum.

"Arayı kapatmayı çok isterim," diyor umut dolu bir sesle, "ama hâlâ-"

"Bu hoşuma giderdi." Sanırım bu sözleri söylediğimde ben bile şok oldum. "Barda mı çalışıyorsun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Genelde çalışan barmenin ailevi bir işi olduğu için bu gece ben çalışacağım," diye cevap veriyor. "Yani ben çalışıyor olacağım ama sen de uğrayabilirsin."

"Sanırım uğrayacağım." Bana gülümsüyor, çocukluğumuzdan beri sevdiğim o kocaman gülümseme.

Gerçekten çok mutlu olduğu zamanki gülümsemesi. "Mükemmel," diyor gözyaşlarını silerken. "Görüşürüz o zaman." Bebek arabasını çevirip kapıya yönelirken başımı sallıyorum. "Eve dönmen çok güzel, Everleigh."

Beşinci Bölüm

BROCK

Tabureye oturmuş, tekrar birleştirmekte olduğum şanzıman parçasından başımı kaldırıyorum. Bu sabah dükkâna girdiğimde güneş doğmamıştı bile ama Saige eve dönene kadar birkaç günüm daha olduğunu biliyordum. Dün gece işten sonra onu alıp dondurma yemeye götürebildim, istediğim bu değildi ama hiç yoktan iyiydi. O yüzden çok da büyütmedim. Ancak biraz sinirlenmeye başladım ve Karla'nın beni ciddiye alması için eninde sonunda avukata gitmem gerekeceğini biliyorum. Keşke bunu olgun yetişkinler gibi çözebilseydik.

Arka planda çalan müzik o kadar hafif ki çaldığını bile fark etmiyorum. Pencereden dışarı bakmak için yaptığım işi bırakıyorum ve bunu yaptığında her şey duruyor. Everleigh yine dükkânın önünden geçiyor, son birkaç gündür yaptığı bir şey bu. Üç gün önce ben çalışırken başladı ve sanki manyetik bir güç yaptığım işi bırakıp kafamı kaldırmamı sağladı ve onu o zaman gördüm. Midemin çukuru yandı ve bu his vücuduma yayıldı ve öfkemi haykırmak istedim. Ama o benim öfkemi hak etmiyordu. Benden hiçbir şey hak etmiyordu. O yapması gerekeni yaptı, ben de yapmam gerekeni yaptım. Beni bu şekilde terk edeceğini hiç düşünmemiştim. Bunu neden yaptığımı anlamayacağını hiç düşünmemiştim. Başını öne eğmiş, fırına doğru giderken ve kapıdan girerken onu izliyorum. Ancak o içeri girdiğinde arkamı dönüp önümdeki parçalara odaklanıyorum.

Şimdi buradayım, babamın garajında çalışıyorum ve onun mirasına ayak uyduruyorum. Yapmak istediğim şey bu değildi. Bu noktada kendi mimarlık firmamın olacağını düşünmüştüm. Amacım her zaman stajımı yapmak ve ilk başta küçükten başlayıp büyütmekti ama kaderin benim için başka planları vardı. Asla yapmayacağımı söylediğim planlar, ama her şey boka sardığında, kurtarabileceğim tek şeyi kurtarmaya çalışmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyordum, o da babamın dükkanıydı. Bildiğim her şeyi bana o öğretti ve on yaşıma geldiğimde hafta sonları gelip ona yardım ediyordum, ta ki on üç yaşıma geldiğimde yağ değişimi yapabildiğimi ve işleri berbat etmediğimi görünceye kadar. Ama on beş yaşıma geldiğimde şanzımanlarla uğraşmaya başladım.

Araba detayları tasarlama konusunda da çok iyiydim, bu yüzden mimarlığa yöneldim. Bir şeyler çizmeyi, tasarlamayı ve sonra hepsini görmeyi seviyordum.

bir araya gelmek. Çizimden sonra, bir şeyler inşa etmek her zaman en sevdiğim kısım olmuştur. Bölgede şanzıman uzmanıyım, tabii ki, ama bundan daha fazlası. Birkaçımız sadece şanzımanlara odaklanırsınız ve ben de onlardan biriyim. Cartwright'ların gömemediği bir şey varsa o da isminin diğer ilçelerde duyulmasıydı. Benimle çalışmak için bir bekleme listem var, bunların hepsi de yeniden yapılması gereken eski arabalar. Bu liste son birkaç yılda daha da büyüdü.

Yanımdaki telefon çalıyor ve Saige'in aradığını görmek için yere bakıyorum. FaceTime düğmesine basıyorum ve yüzünün ekrana gelmesini bekliyorum.

"Günaydın, bebeğim." Yüzüne gülümsüyorum ve yeni kalkmış gibi görüldüğünü görüyorum. "Nasıl uyudun?"

"İyi," diye mırıldanıyor avucuyla gözünü ovuştururken.

"Bu çok iyi." Buraya geldiğimden beri soğumuş olan kahve fincanını elime alıyorum. "Güzel rüyalar gördün mü?"

"Evet, rüyamda sahili gördüm," diyor, sanki ince bir imada bulunuyormuş gibi, ben de gülüyorum. "Bilirsin, geçen sefer gittiğimiz gibi."

"Hatırlıyorum," diyorum, bu yıl bahar tatilinde benim haftamdayken yaptığımız geziden bahsediyorum. St. Thomas'ta bir hafta geçirmiştik ve sahilde olmanın her saniyesine bayılmıştı. Uyanıyor ve hazır oluyordu. Sörf yapmayı bile öğrendi ve daha sonra tüplü dalış yapmak istedi ama ben buna karşı çıktım ve onun yerine şnorkelle dalmasına izin verdim.

"Oraya tekrar gidebilir miyiz?" diye soruyor.

"Sanırım Noel'de seni aldığında gidebilir miyiz diye bakabilirim," diyorum ve yüzü aydınlanıyor.

"Saige, hadi gidelim," diyor Karla arka planda ve aletim ürperiyor. "Seni şimdiden üç kez aradım."

"Babamla konuşuyorum." Ona doğru bakıyor.

"Kahvaltın masada ve soğuyor," diye azarlıyor ve Saige iç geçiriyor.

"Tamam baba, seni seviyorum." Tüm yüzünü kameraya çeviriyor ve bana bir öpücük veriyor.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diyorum. "Okulda iyi bir gün geçir ve sonra beni ara, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor ve benimle bağlantısını kesiyor. Ön kapı açıldığında soğuk kahvemi bitiriyorum ve zil sesini duyuyorum.

"Günaydın," diyor Ryan, elinde soğutucusuyla dinlenme odasına giderken garaja girerken ön taraftan. "Ne zaman geldin buraya?"

"Beş gibi," diye mırıldanıyorum aletlerimi çıkarırken.

Mola odasından dönene kadar hiçbir şey söylemiyor. "Bitirmek üzere misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Boya işini de neredeyse bitirdim," diye bilgi veriyor. Birkaç yıl önce kasabaya geldiğinde onu işe almıştım. Hiçbir şeyi tamir etmeyi bilmezdi ama bir arabanın boyasını iyi yapardı. Aynı zamanda tasarım konusunda da çok iyi ve bu işi giderek daha rahat yapıyor.

Birkaç ay önce birinin bize getirdiği Camaro için "Bunu içeri soktuğumuzda ve Eddie motoru bitirdiğinde, tamamlanmış olacak" diyorum. Kelimenin tam anlamıyla bir araba kabuğundan ibaretti; direksiyon simidi ile ön cam arasında otlar büyüyordu.

"Koltuklar ne zaman geliyor?" Birinin geldiğini haber veren ziller tekrar çaldığında Ryan soruyor.

"Kontrol etmem gerek," diye cevap veriyorum ve o da masaya yaslanıyor.

"Evrak işleri için birini tutman gerekiyor," diye hatırlatıyor bana. "Dışarıda boktan bir gösteri var."

"Neden birini işe almam gerekiyor?" diye soruyorum. "Hepiniz yetişkin adamlarsınız. Eşyalarınızı düzgünce kaldıramaz mısınız?"

"Az önce kendi sorunuza cevap verdiniz. Biz yetişkin adamları. Öyle şeyler yapmayız."

Eddie içeri girerken gülüyor. "Bir kahve ve çöreğe fena halde ihtiyacım var."

Ryan ona gülüyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Yani gidip Everleigh'in adını hatırladığından emin olmalısın." Adını söyledikleri anda alet elimden metal masanın üzerine düşüyor, ses iki çift gözün bana gelmesine neden oluyor. Bir şey söylemiyorum çünkü zil tekrar çalıyor ve iki ses daha duyuyoruz. Arka tarafa doğru yürürken sadece birinin beslenme çantası yanındaydı.

"Kahve içmeye mi gidiyoruz?" Diğer ikisi içeri girdiğinde Eddie sorar. "Hadi gidelim, aşk çocuğu." Ryan itiyor ve Tony'ye bakıyor. "O Görünüşe göre bir kahveye çok ihtiyacı var."

Tony ona sadece gülüyor. "Üçünüzün de oyalanmayı bırakıp işe koyulmanızı istiyorum."

"Saat daha sekiz bile olmadı," diye hatırlatıyor Tony. "Sana bir kahve ve çörek getireyim." Omzuma bir tokat attı. "Bu seni daha iyi bir ruh haline sokar."

"Beni daha iyi bir ruh haline sokacak şey arabaları daha hızlı hareket ettirmektir." Asansörde duran üç arabaya bakıyorum. "Bu beni çok daha iyi hissettirecek."

"Hallediyorum patron," diye garanti veriyor Eddie. "Kahve içtikten hemen sonra."

Onlara homurdanıyorum ve iki nedenden ötürü elimi önümdeki masaya vurma isteğimi görmezden geliyorum. Birincisi, tüm küçük parçalar muhtemelen uçup gidecek ve onları bulmak tam bir baş belası olacak, ikincisi de kendime onun ne yaptığı ya da kimin yaptığı umurumda değil demeye çalışıyorum ama b u n d a da fena halde başarısız oluyorum.

Önümdeki parçalara bakıyorum. Son sekiz yıldır Everleigh'i hiç düşünmemiştim. Onu zihnimin gerisine ittim ve ona daha fazla yer vermeyi reddettim. Bu her zaman işe yaradığı anlamına gelmiyor. Bazen, ne kadar istemesem de, aklıma gizlice giriyordu. Doğum gününde olduğu gibi. Kendimi zorlasam da ne yaptığını merak ederdim. Çıkmaya başladığımız gün bir diğeri ve benden uzaklaştığı gün. O gün genellikle en öfkeli olduğum gündür - Saige yanımda olmadığı sürece, o zaman öfkem kendimi ona teslim edene kadar bir kenarda kaynar. Beni terk ettikten sonraki ilk yıl en kötüsüydü. Sabah, öğle ve akşam düşündüğüm tek şey oydu. Uyanıkken onu aramak istiyordum ve rüyalarımda onu bana geri çağırmak istiyordum. Her ikisinin de sonucu aynıydı. Onsuz kaldım ve günler aylara, aylar da yıllara dönüştükçe ona duyduğum özlem nefrete dönüştü.

Çocuklar on dakika sonra dönüyorlar ve Eddie'nin ona söylediği bir şeye gülüyorlar. Ryan kahve fincanını masama koyuyor, yanında da kağıt havlu üzerinde bir çörek var. "Hadi kapıları açalım," diye mırıldanıyorum, çöreğin ne kadar güzel koktuğunu görmezden gelerek.

Bunları yapan Bayan Maddie olsaydı, hiç düşünmeden bir ısırık alırdım ama onun elleriyle yapıldığını bildiğimden, h a y a t t a dokunmam.

Bütün gün çalışıyoruz. Saat üçten sonra, şanzımanla işim bittiğinde bacaklarımı esnetmek için kalkıyorum ve ofise girip biraz temizlik yapmaya karar veriyorum. Masanın üzerindeki tüm kağıtları alıp önümde sıraya koyuyorum. **S a n d a l y e m d e n** kalkıp dükkânın önüne doğru yürürken onu tekrar görüyorum. Bu sefer bana doğru yürüyor, dosdoğru karşıya bakıyor. Onu son gördüğümünden beri hiç değişmemiş. Rüzgâr siyah saçlarını savururken kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Yaklaştığında garaja bakıyor ve adamlardan birine gülümseyerek onunla konuşan her kimse ona el sallıyor. Elim yumruk oluyor ve içindeki kağıt ezilip buruşuyor.

"Beni seviyor musun, Brock?" Kafamın içinde onun sesini duyuyorum. "Beni gerçekten, gerçekten seviyor musun?"

"Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum, Ever," dedikten sonra boynunu öperken kalbinin dudaklarımın altında attığını hissediyorum. "Hayatın kendisinden daha çok, bebeğim," diye tekrarlıyorum ve her zaman, her zaman gülümsüyorum. Günümü güzelleştiren gülümseme. Nabzımı hızlandıran gülümseme. Uyandığım ve yatağa girdiğim gülümseme. Hayatımın her gününde görebileceğimi düşündüğüm gülümseme. Ta ki o gülümseme benden koparılana ve ben onu özleyene kadar.

Garajın yan kapısı açılıyor ve Ryan elinde bir kâğıtla içeri giriyor. "Bu iş benim açımdan tamamlandı." Kâğıdı bana uzatıyor, gözleri hâlâ diğer kâğıtları tutan elime gidiyor. Gözleri benden pencereye kayıyor ve Everleigh'nin pencerenin önünden geçişini izliyor. "İyi misin?"

"Herkes şu lanet şeyi vermeyi bıraksa daha iyi olacağım-" Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Bu kadın gereğinden fazla ilgi görüyor."

"Onun hikayesi ne?" diye soruyor, ilgisi artmış.

"Ortada bir hikâye falan yok," diye çıktım. "Sizden odaklanmanız gereken şeye odaklanmanızı istiyorum. Onun amını kovalamak istiyorsanız, bunu kendi zamanınızda yapın." İçlerinden birinin gerçekten onun amını kovaladığı düşüncesi beni neredeyse uçurumun kenarına itiyor. Pişman olacağımı bildiğim bir şey söylemeden önce kâğıdı elinden kaptığım gibi ofisime geri dönüyorum; pencereler arka tarafa bakıyor, bu yüzden dışarı bakıp onun geçtiğini görmem mümkün değil. Çemberimin dışına çıkmamam iyi bir şey çünkü Everleigh'in tekrar çemberime girmesine asla izin vermem. Bu hayatta değil.

Altıncı Bölüm

EVERLEIGH

On yedi yaşımdan beri üzerimde olan bornozla banyodan çıkıyorum. Beyaz ve pelüştü, üzerinde mavi, kırmızı ve sarı kalpler vardı. Sanırım bir yıl Noel'de almıştım, ya da belki doğum günümdü. Annemi bulmak için merdivenlerden inerken saçlarımı beyaz bir havluya sarmıştım.

Yolun yarısına gelmişim ki "Anne" diye seslendim. Oturma odasında ön pencereye bakan koltuğa bakıyorum ve boş olduğunu görüyorum. Gözlerim oturma odasının hemen yanındaki mutfığa gidiyor ve orası da boş, akşam yemeği tabakları çoktan kurutulmuş ve kaldırılmış. Merdivenlerin dibine varıyorum ve kapalı sundurma alanına açılan yan kapıdan dışarı bakıyorum. "Anne." Başımı kapıdan dışarı uzattığımda iki sallanan sandalyenin boş olduğunu görüyorum. "Anne." Banyo kapısı açıldığında yatak odasına doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Ne diye bağırıp çağırıyorsun?" diye alay ediyor. "Bir kadın tuvalete gidemez mi?"

"Bağırıp çağırmıyordum. Nerede olduğunu merak ediyordum."

"Buckingham Sarayı'nda yaşamıyoruz" - sandalyesine doğru yürür

-"Bu yüzden fazla uzağa gidemedim."

Onu işaret ediyorum. "Seninle asla bilemezsin. Kaçıp fırına gidebilirdin."

"Gitmeliydim." Sandalyesine oturuyor ve yan masadan bir bardak su alıyor.

"Arabamın anahtarlarını sakladığın için haklısın."

"Onları saklamadım," diye hatırlatıyorum ona. "Onları sana yakın olmayan ya da senin bulamayacağın güvenli bir yere koydum." Buzdolabına doğru yürüyüp kapağını açıyorum. "Aç mısın?"

"Aman Tanrım." Ellerini havaya kaldırdı. "Üzerimde gezinmeyi keser misin?"

"Bu tepemde gezinmek değil." Buzdolabından tatlı çay sürahisini aldım. "Bu düşünceli olmak ve annemin aç olup olmadığını merak etmek."

"Kısa bir süre önce yemek yedik," diye tersliyor, "yani iyiyim."

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?" Ben soruyorum, o sadece bana bakıyor.

"Neden saçımdan çekilmiyorsun?" diye sorar. "Dışarı çık ve belki beni biraz yalnız bırak." Hastaneden ıkalı iki gün oldu.

Kendi deyimiyle iki gün boyunca kapalı kaldı. İki gündür bana iyi olduğunu ve her şeyin saçmalık olduğunu söylüyor.

"Ama o zaman ne eğlenen olacak?" Ona bakarken tatlı çayı bardağa dolduruyorum ve o da bana ters ters bakıyor. Tam ona karşılık verecekken kapı çalıyor. "Kim olabilir acaba?" Adanın etrafından dolaşp ön kapıya doğru yürüyorum.

"Her kimse burada olmadığımı söyle," diye fısıldıyor. Kapıyı açarken gözlerimi deviriyorum. Son iki gündür neredeyse mahalledeki herkes annemi görmek ve geçmiş olsun dileklerini iletmek için bizi ziyaret ediyordu. Yüzlerine karşı çok kibardı ama kapı kapandıktan sonra onları içeri aldığım için bana kızıyordu. Yine komşulardan biri tarafından karşılanmayı bekleyerek ön kapıyı açtım ama Dr. Oliver'ı gördüğümde neden şaşırdığımı bilmiyorum. Her zamanki doktor kıyafeti yerine kot pantolon, beyaz bir düğme ve deri ceket giymişti ve sanırım çenem yere çarptı. Hemen arkasında ona ait olması gereken bir motosiklet duruyor. "Dr. Oliver," diye mırıldanıyorum ve kapının kilidini açıyorum.

"Onu içeri almayın," diye tıslıyor annem, ben kapıyı itip açarken, o da iki basamak çıkıp eve giriyor.

"Hey, Everleigh," diye beni sessizce selamlıyor, içeri giriyor ve sonra anneme bakıyor. "Madeline."

"Oliver," diye homurdanıyor dişlerini birbirine kenetleyerek, "burada ne işin var?" Gözleri büyüyor ve ona bakmaktan vazgeçip bana bakmaya başlıyor. Dudaklarımı kıvrırmak zorunda kalıyorum. Bir keresinde Brock mağazadayken onunla kanepede öpüşürken yakalandığım zamanki halime benziyor. Tabii o zaman on yedi yaşındaydım ve ellili yaşlarımda değildim.

"Nasıl olduğunu görmeye geldim." Ceketini çıkarıp tırabzana astı ve eğilip annemin yanağına bir öpücük kondurdu. Annemin bana gözlerinde cinayetle baktığını görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. "Ne yapıyordun sen?" Sandalyenin yanındaki kanepeye otururken onun bakışlarını görmezden geliyor.

"Gidiyorum" -merdivenleri işaret ediyorum- "giyineceğim, sonra da sanırım Sonbahar'ı görmeye gideceğim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Oliver. "Annene göz kulak olabilirim."

"Hiçbir şeye göz kulak olmayacaksın," diye tersliyor annem onu, "çünkü gidiyorsun." Önce ona, sonra bana bakıyor. "Sen dışarı çık, ben de gidip biraz uzanayım ve dinleneyim." Oliver'ın sırtıttığını görünce başımla onu onaylıyorum.

Yatak odamın merdivenlerini çıkarken kapıyı kapatıyorum ve bornozumu çıkarmadan önce sessizce kıkırdıyorum. Beyaz dantelli sütyen ve tanga külot takımımı kaptığım gibi, ayak bileklerime kadar inen uzun, dökümlü, pembe çiçekli eteğimi giyiyorum, sonra da eteğimin tam beline oturan kısa beyaz bir tişört giyiyorum. Banyoya gitmek için yatak odamdan çıkıyorum ve onların seslerini duyuyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra havluyu saçımdan çekiyorum ve sprey sıkıp ellerimle kabartmadan önce saçlarımı tarıyorum. Hafif bir kat maskara sürdükten sonra aşağıya iniyorum.

"Tamam," diyorum, Oliver ve annemi yukarı çıktığımda oldukları yerde görüyorum, ama şimdi televizyon açık. "Ben dışarı çıkıyorum." Parmak arası terliklerimi giydim. "Geç kalmam." Annemin sandalyesinin yanında duruyorum ve yanağını öpmek için eğiliyorum. "Seni seviyorum, anne."

"İyi eğlenceler," diye cevap veriyor. Oliver'a bakıyorum ve başımı sallıyorum. O da bana karşılık veriyor.

"Sonra görüşür müyüz?" Bunun bir soru olup olmadığından emin değilim.

"Görüşeceğiz." Gülümsüyor ve sonra anneme bakıyor. "Elbette."

"Benim yapmayacağım bir şey yapma," diye mırıldanıyorum onlara, dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatmadan önce. Bara doğru yürürken telefonumu elimde tutuyorum. Güneş batıyor ve yıldızlar gökyüzünde parıldamaya başlıyor. Ana Cadde'de yürürken, akşam yemeği telaşı neredeyse bitmiş gibi görünen lokantanın önünden geçiyorum.

Bardan gelen müzik sesini duyuyorum ve köşeyi döndüğümde neredeyse tıklım tıklım dolu olduğunu görünce şaşırıyorum. Burada tanıdığım kimsenin olmaması dışında. Hepsi yepyeni yüzler, bu da kimsenin bana aval aval bakmayaacağı anlamına geliyor. Etrafıma baktığımda barın arkasında Autumn'u ve yanında başka bir barmeni görüyorum. İkisi içki doldurmakla uğraşırken dört garson da pistte çalışıyor.

Zikzaklar çizerek bara doğru ilerliyorum ve barın köşesindeki taburede oturan Charlie'yi gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana gülümseyerek taburesinden kalkıyor. Ayaklarım kendiliğinden ona doğru hareket ediyor. "Everleigh," diyor, sonra bana kocaman sarılıyor, "seni görmek güzel." Beni bıraktığında, gözyaşlarımın akmasını sağlamak için hızla gözlerimi kırıştırmam gerekiyor.

"Charlie, ben-" Başımı salladım. "Seni burada görmek çok güzel." Bir ona bakıyorum, bir de yaptığı işi bırakıp bize bakan Autumn'a.

"Autumn gelebileceğini söyledi." O tekrar taburesine oturuyor, ben de onun yanındaki tabureyi çekip oturuyorum. "Düşündüm de..."

Omuz silkti, ben de önce ona sonra da Autumn'a baktım. Son duyduğumda, zil zurna sarhoş bir halde onun evine gelmiş ve ona ölmüş olmasını dilediğini söylemişti.

Autumn önüme bir bardak altlığı koyarak, "Aldırma ona," diyor. "Ona gelmemesini söyledim ama"-başını sallıyor-"çocuğumuzla evde kalmak yerine geldi."

"Pardon, ne dedin?" Barı tokatlıyorum ve iki şey oluyor. Bir, yüzü soluyor ve iki, Charlie neredeyse sandalyesinden fırlayıp onun önüne atlayacak. Hemen elimi kaldırdım. "Hayır, hayır, istemiyorum." Kelimeleri düşünmeye başladım. "Sadece bir-" Elim başımın üzerine koyuyorum. "İkinizin bebeği mi var?" Gözlerim Autumn'dan, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir sevgiyle Autumn'a bakan Charlie'ye kayıyor. Bu bakışa Autumn da karşılık veriyor. "Landon onun mu?"

"O benim." Charlie tekrar taburesine oturdu. "Tam yirmi kilo," diyor gururla, bira şişesini kaldırıp dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor.

"İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum," diye cevap veriyorum şaşkınlıkla.

"İki yıl önce evlendik," diye açıklıyor Autumn, içinde açık kehribar rengi sıvı olan bir bardağı önüme koyarak.

"Bu çılgınlık." Başım dönüyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

Charlie, "Annenin sana bir şey söyleyeceğinden emindim," diye ekliyor ve ben sadece başımı sallayıp önümdeki bardağa bakıyorum.

Bardacı elime almadan önce elimde çeviriyorum. "Kasabada neler olup bittiğini gerçekten bilmek istemiyordum." İkisinin de ne demek istediğini anlamasını umarak açık uçlu bırakıyorum. Bunu itiraf ettiğim için midem ağrıyor ama bunu bir kenara itip yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Arayı kapatmaya"-bardakları kaldırıyorum-"ve eski yaraları iyileştirmeye." Yanımdaki tabure çekilip yanıma biri oturduğunda bardacı dudaklarıma götürüyorum. Kalbim boğazımda düğümlenirken onun sıcaklığını yanımda hissediyorum. Yan tarafa bakıyorum ve onu orada görüyorum. Brock. Kalbimi paramparça eden ve tek bir hareketle tüm hayallerimi tek başına gömen adam. Küreği elinde tutuyor, toprağı alıp üzerine yığıyordu. Yüzü küçük bir sakalla kaplı, sanki bir haftadır tıraş olmamış gibi, o zamanlar her zaman yaptığı bir şey. Saçları onu son gördüğümde olduğundan daha da uzundu. Şu ana kadar gömdüğüm ve düşünmeyi reddettiğim bir anı.

"Hey, Autumn," diyor ve ben onu yanımda görmezden gelirken Autumn'un nefes nefese kaldığını duyabiliyorum. Tek yapmak istediğim dönüp ona bakmakken bu gerçekten çok zor. Aynı görünüp görünmediğini görmek istiyorum. Işığa baktığında sağ gözündeki küçük altın benekleri görüp göremeyeceğinizi görmek istiyorum. Bir bakışta tüm korkularımı yatıştırıp yatıştıramayacağını görmek istiyorum. Ama istediğimi almıyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum ve bu da onu görmezden gelmek. "Charlie." Bana doğru bakıyor, ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum çünkü ben dümdüz karşıya bakıyorum. "Yeni karışımdan bir shot alabilir miyim?"

"Brock," diye yanıtlıyor ona, barın sonuna doğru yürüyüp bir bardak alıyor ve benim bardağımdaki sıvıyla dolduruyor. Bardağını alıp dudaklarına götürürken kimseye bir şey söylemiyor ve hepsini mideye indiriyor. Vücudum sanki derim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve eminim ki müziği durdursalar kalbimin hızla attığını duyabilirdiniz. Onun önünde panik atak geçirmemeye çalışırken nefesim kısa aralıklarla geliyor. Bardağı yerine koyduğunu duyduğumda gözlerimi kapatıyorum, sonra tabureden inerken sıcaklığı benden uzaklaşıyor ve sonra sanki hiç orada değilmiş gibi geri sokuyor. Dönüp gitmeden önce barın üzerine para koyuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, onun kokusu havada asılı kalıyor. "İyi misin?" Autumn usulca soruyor, ben de gözlerimi açıp geçiştirmeye çalışıyorum. "İç şunu." Çenesiyle bardağıma işaret ediyor, elim bardağıma dudaklarıma götürüyor ve derin bir nefes çekiyorum. Boğazımdan aşağı indiğinde yanma hissiyle tıslıyorum. "Bu çok yoğundu," diyor, gözleri yuvalarından fırlamak üzere.

"Bu da bir şeydi," diyorum, kalbim tekrar normal bir şekilde atmaya başlıyor. "Bir şeydi, tamam." Charlie'ye bakıyorum. "Anladığım kadarıyla eskisi kadar yakın değilsiniz?"

"Öyle diyebilirsin," diye cevap veriyor, çenesi gergin. "Kimseye yakın değil. Genelde kendi halinde biri." Bu ifade beni daha da şaşırttı çünkü Brock'un gittiği her yerde arkadaşları vardı. Her zaman birileriyle arkadaştı ve bunun nedeni farklı arkadaş gruplarına sahip olması ve her birinde aktif olmasıydı.

"Bu hiç mantıklı değil." Sonunda onun ifadesine boyun eğdim.

"Yıllar içinde çok şey oldu," diye belirtiyor Charlie. "İnsanlar değişti. Bazıları daha iyiye, bazıları daha kötüye."

Başımı sallıyorum ve kadehimi tekrar alıp dudaklarıma götürüyorum. "Bazıları umurumuzda bile değil," diye cevap veriyorum kadehimdeki viskiyi bitirmeden hemen önce.

cam, Şimdi bana bağıran tüm soruları görmezden gelerek. "Bazılarından uzaklaşmamız ve asla arkamıza bakmamamız gerekir."

Yedinci Bölüm

BROCK

Bardan çıkıyorum; tüm vücudum alev almış gibi hissediyorum. Boynumun arkası sanki milyonlarca iğne batırılmış ve tüm kan boşaltılmış gibi hissediyor. Dükkâna doğru yürüyorum, arkamı dönüp bara geri dönmek yerine ayaklarımı birbirinin önünde gitmeye zorluyorum.

On dakika önce dükkândan çıktığımda, kamyonete doğru gidiyordum ve hızlıca bir şeyler içmeye karar verdim. En çılgın hayallerimde bile onu Charlie'nin yanında bir taburede otururken bulacağımı hayal etmemiştim. Sanki hiç var olmamış gibi onu görmezden geldim. Sanki iki adım ötemde oturmuyordu ve havada uçuşan parfümünün kokusunu alabiliyordum. Sikim sanki kış uykusundaymış gibi uyandı, kalbim ise duraklatıldıktan sonra yeniden çalışmaya başlamış gibi hissediyor. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Hâlâ beni etkilemesine izin verdiğim için nefret ediyorum. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca onu ne kadar özlediğimi itiraf etmeme izin vermedim çünkü itiraf edersem bu duyguya gömüleceğimi biliyordum ve düşünmem gereken Saige vardı. Artık sadece ben değildim. Kızım için güçlü olmak zorundaydım. Ama şimdi onu ne kadar özlediğimi itiraf ediyorum. Bu acı o kadar keskin ki sanki bir bıçak kalbimi kesiyor ve yavaşça çekip çıkarıyor.

Kamyonetin kapısını arkamdan olması gerekenden daha sert bir şekilde çarparken, onun bana ulaşmasına izin vermenin öfkesi üzerime dökülüyor. Dışarı çıkıyorum, gözlerim sokağın sonuna kadar önümdeki yola gidiyor. Sağa dönüp eve gitmek yerine iki kez sola dönüyorum ve inmeden önce kamyonetimi kenara park ediyorum.

Dereye doğru yürürken, suyun kayalardan dereye doğru süzülüşünü duyabiliyorum. Bu sesin rahatlatıcı olması gerekiyor ama az önce olanlardan sonra beni daha da öfkeliendiriyor. Sık ağaçların arkasına gizlenmiş küçük açıklığa doğru yürürken, buraya neden geldiğimi bile merak ediyorum.

Bunu yaptığım anda, anılar sanki nihayet mahzenden **ç ı k a r ı l ı y o r m u ş** gibi geri geliyor.

"Su soğuk bebeğim," dedim yan yattığım battaniyeden, ayaklarım bileklerimden çapraz, onun kot pantolonunu sıyırıp küçük dereye adım atmasını izlerken, "ve bazı kayalar sümüksü olabilir."

"İyi olacağım," diye cevap verdi, dereye adım atarken omzunun üzerinden bakıyordu. Ben onu izlerken ay ışığı suyun üstünden yansıyor. "Kahretsin, buz gibi," diye tısladı bir adım daha atarken.

"Bebeğim." Sonunda ayaklarım örtünün üzerinde, piknik sepeti yanımda oturdum. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum, yuvarlak kışının bir adım daha atmasını izledim. "Gecenin geri kalanında üşüyeceksin."

Ayak bilekleri suyun içindeyken arkasını döndü. "Beni rahatsız etmeyi keser misin?" diye karşılık verdi. Gözlerinde bir parıltıyla bir bacağını kaldırdı ve üzerime su sıçrattı. Damlalar büyük yağmur damlaları gibi üzerime düştü. "Gördün mü, o kadar da soğuk değil."

"Sakin buna cüret etme," dedim ona. Ayağını kaldırdı ve üzerime tekrar su sıçrattı. "Birileri kavgaya arıyor."

"Kim, ben mi?" diye masumca sordu ama Everleigh'in masum bir yanı yoktu. Yaklaşık bir yıldır çıkıyorduk ve ben onun içini dışını biliyordum. Onu muhtemelen onun kendini tanıdığından daha iyi tanıyordum. Beni tüketmişti, bedenimi ve ruhumu.

"Evet, seni." Başımı salladım ve ona doğru iki adım atmadan önce battaniyenin üzerinde durmak için ayağa kalktım. "Sadece sen, Everleigh," dedim usulca, sonunda pes edip bana doğru yürümeden önce bir süre suyun içinde yürümesini izledim.

Önümde durdu ve ellerim boynunun yan tarafını tutmak için yukarı kalktı. "Seni seviyorum, bebeğim." Sözcükler, onları durdurumama fırsat vermeden ağzımdan çıkıverdi.

Yüzü şoktan gülümsemeye döndü. "Öyle mi?" diye sordu bana yaklaşp ellerini kalçalarımaya koyarken. "Yeterince uzun sürdü."

Kıkırdadım. "Öyle mi?" Sözlerini ona karşı kullandım. "Bana olan aşkını itiraf etmek için can attığını görmedim."

"Ne kadar maço olduğumu biliyorum" -gülmemeye çalıştı ama başaramadı- "büyük ve güçlüsün. Herkese ilk seni sevdiğimi söylediğimi nasıl anlatacaksın?" diye alay etti ve ancak ağzımı onunkinin üzerine kapattığımda konuşmayı kesti.

Hatırası mideme tekme atıyor ve dizlerimin üzerine düşmemek için elimi uzatmak zorunda kalıyorum. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken parmaklarımdaki soğuk ağaç kabuğu acıyor, sanki buraya arabayla gelmek yerine evimden koşarak gelmişim gibi hissediyorum.

Dalların kırılma sesi yana bakmama neden oluyor ve gözlerimin bana oyun oynadığını düşünüyorum. Rüya görmediğimden ya da yaşamak istemediğim başka bir anı yaşadığımdan emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırıpıştırıyorum. Ağaçların arasından bana doğru yürürken başı aşağıda. Ağacı itiyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tıslıyorum, onu korkutuyorum çünkü olduğu yerde durup bana bakıyor. Bana bakarken ellerinden biri göğsünün ortasına, diğeri de karnına gidiyor.

"Brock." Adımı söylediği anda sanki elini göğsüme sokup kalbimi söküyor, parmaklarından kan sızana kadar avucunun içinde sıkıyor ve kalp avucunun içinde atmayı bırakıp işe yaramaz hale geliyor.

"Sakin adımı ağzına alma," diye tıslıyorum ona. Bir adım geri atıyor ve omuzlarının gerildiğini görüyorum ve geri gelip benimle kavga edeceğini biliyorum.

"İnan bana, senin lanet adını söylemek istemiyorum," diye tersliyor ve dereye doğru adımlarını sürdürüyor. "Hayatımın geri kalanında bir daha adını anmazsam mutlu olacağım."

"Eminim mutlu olursun." O benimle burun buruna gelirken ben burada duruyorum. Havada kalan parfümünün kokusunu alabiliyorum. Bacağımın yanındaki parmaklarım ona dokunmak için karıncalanmaya başlıyor. "Burayı hatırlamana şaşırdım."

"Evet"-kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup göğüslerini daha da yukarı kaldırıyor-"peki neden?"

"Burayı unutmuşsundur diye düşündüm," diye bağıryorum, "tıpkı beni unuttuğun gibi." Bu sözleri söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama o kadar hızlı çıkıyorlar ki geri alamıyorum.

"Bunu senin söylemen komik," diyor. "Diğer kişiyi unutan ben değildim. Şehirden ayrıldığım anda beni unuttuğuna eminim." Elini açıyor ve bana doğru tutuyor. "Ben senin için sadece lanet bir hatıraydım." Bana doğru eğiliyor, ben de çok yaklaşmaması için geri çekiliyorum. "Ben gittikten iki ay sonra başkasının yüzüğünü taktığından beri." Sözleri sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi. Oradaki acı çok açık, ama gardını düşürmüyor. "O yüzden gitmem seni incitmiş gibi davranma."

"Hatırladığım kadarıyla beni terk ettin. Beni bıraktın." Ses tonumdaki zehir sağır kulaklara düşmüyor. Gözleri yarıldı.

"Elbette bu şekilde hatırlayacaksın." Başını iki yana sallıyor ve gitmek için dönüyor ki elim dışarı çıkıp bileğini kavıyor. Benden uzaklaştığından beri iliklerime kadar işleyen soğukluğu ısıtıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, diğer avucunu göğsüme yaslıyor.

Her şey gerçekleşmeden önce tam bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Başımı eğen ben miyim yoksa o mu parmak uçlarında yükseliyor bilmiyorum ama ağızlarımız buluşuyor ve öpüşmemiz olabildiğince öfkeli oluyor. Alt dudağımı ısırmadan önce dillerimiz bir saniyeliğine birbirine değiyor. Elimi bileğinden çekip beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Ayaklarından kaldırıp sırtını ağaca dönüyorum. "Keşke yüzünü bir daha hiç görmeseydim." Burunlarımız birbirine değiyor ve yine o çekişme başlıyor.

Dilim içeri kayarken ağzı da aynı anda açılıyor. Gözlerim kapanıyor ve sanki coşkuya ulaşmış gibiyim. Şimdiye kadar yaşadığım tüm kafalardan daha iyi. Şimdiye kadar yaşadığım tüm vızıltılardan daha iyi. Aynı anda hem cennet hem de cehennem gibi. Hâlâ üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Başımı yana çeviriyorum, öpücük hiç de nazik değil. Onun yerine, öfke ve hiddet dolu bir öpücük. Onu ağacın derinliklerine doğru itiyorum, elleri parmaklarıyla gömleğimi kavıyor, tırnaklarıyla göğsümden aşağıya doğru çizmeden önce yukarı itiyor. Bunun acısı doğrudan sikime gidiyor ve sikimi daha da derine itiyor. Ben sikimi daha da içine sokarken o bacağını kaldırıp kalçama asılıyor ve ben onun iniltisini yutuyorum. Elim bacağına, kalçamın etrafına gidiyor ve onu çıplak buluyor. Bacağındaki yumuşaklık elimi bacağından yukarı doğru hareket ettirmeme neden oluyor, ta ki elim çıplak kıcını kavrayana kadar. Elimi o kadar sert sıkıyorum ki, parmak izlerimin morluk olarak kalacağından eminim ama umurumda değil. Bırak alsın, bırak her gün beni hatırlasın. Tıpkı dilimde onun tadının k a l a c a ğ ı n d a n emin olduğum gibi. Onu ne kadar çok öpersem, onu o kadar çok özlediğimi itiraf edebilirim. Bunu itiraf ettikçe, öpücük daha da kızgınlaşıyor. "Senden nefret ediyorum." Başını ağaca yaslıyor, parmakları yanlarımı öyle sert kavıyor ki tırnakları derimi kesiyor.

"Evet." Daha derine bastırıyorum. "Senin benden, benim senden nefret ettiğimden daha fazla nefret ettiğini sanmıyorum," diye tıslıyorum ona. "Senden ruhumun derinliklerine kadar nefret ediyorum."

"Ben de seni bu kadar uzun süre sevdiğim için nefret ediyorum." Sözlerinin acısı başımı patlayacakmış gibi hissettiriyor. "Seni sevmiş olmaktan nefret ediyorum," diye tekrarlıyor fısıltıyla. "Senden her zaman nefret edeceğim."

"Güzel. Yani bu geceden sonra da benden nefret edeceksin."

"Senden hayatımın sonuna kadar nefret edeceğim." Ağzından çıkan nefesi benimkiyle kapatmadan önce söylediği son şey bu. Bacakları

Kendini içime iterken kalçalarım sarılıyor. Elleri kotumun beline doğru ilerlerken inleme sırası bende. Ellerim kışından kalçasına doğru ilerlerken, parmak uçlarımın altında saten gibi pürüzsüz olan tangasını yana doğru hareket ettirirken, elleri çılgınca düğmenin üzerinde. Gözlerimi açıp yüzünü izleyebilmek için ağzını bırakıyorum. Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve pantolonlarımız cırcır böceklerinin sesini bastırıyor. Parmaklarımı içine sokarken gözlerimiz birbirine bakıyor. Islaklığı ve sıcaklığı neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyor. Bacağını indirip daha da açarken gözleri çırpınarak kapanıyor.

Daha önce yanılmışım. Bu, buradaki benim kendi kriptonitim olabilir. Elleriyle kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve sonra fermuar karanlıkta yankılanıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor kotu ve boxer'ı kalçalarımın ittiğinde, sikim serbest kalıyor. Eli sikimi kavırıyor ve ben tıslayarak eline boşalıyorum. Kalçalarımı ellerine doğru itiyorum, yumuşaklığını üzerimde hissediyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye tekrarlıyorum midemde bir gerginlikle, eteğini beline kadar çekip parmaklarımı içinden çıkarıyorum. "Senden daha fazla nefret etmemi sağlayabilir," diye itiraf ediyorum, bacağını kaldırıp kolumun üzerine atıyorum. "Ya da en azından öyle olmasını umuyorum," diye homurdanıyorum dizlerimi büküp ona çarpmadan hemen önce.

Sekizinci Bölüm

EVERLEIGH

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye tekrarlıyor sözlerimi. Parmaklarını içimden çıkarırken eteğim bacağımdan yukarı doğru hareket ediyor. Bileğinden tutup onu geri çekmek istiyorum ama ellerim kot pantolonunu kalçalarının üzerinden itmekle meşgul. Kafam *bunun kötü bir fikir olduğunu* bağılıyor. Kalbim bana *bundan sağ çıkamayabileceğimizi* söylüyor. Ama bedenim, bedenim derin bir uykudan uyanmış ve nihayet hissedebiliyormuş gibi hissediyor. "Bu senden daha fazla nefret etmeme neden olabilir," diye homurdanıyor. Sözlerinin beni incitmemesini istiyorum ama yıllar içinde öğrendim ki bazen istediğın şeyi elde edemiyorsun. "Ya da en azından öyle olmasını umuyorum."

Tam ondan da aynı şekilde nefret edeceğimi söyleyecektim ki, bana çarptığını hissettiğimde tüm kelimeler kayboldu. Sırtım ağacın kabuğuna daha da gömölüyor. "Siktir," diye tıslıyor bir dakika boyunca içimde kök salmış halde kalırken. Ellerim çıplak kollarına gidiyor ve yukarı doğru dolaşırken o da elini kalçamdan tutup yukarı doğru hareket ettiriyor ve tişörtümü yukarı çekiyor. Parmak uçları vücudumdaki her bir hücreyi uyandırıyormuş gibi hissettiriyor. Dantel sütyenimin kupunu aşağı çekiyor ve meme ucumu ısırmak için başını eğiyor, sırtımı eğmeme neden oluyor. Adını haykırmak istiyorum ama onun yerine sessiz kalıyorum. "Senden nefret ediyorum." Çekiliyor ve sonra içime girerek beni dolduruyor.

"Senden daha çok nefret ediyorum," diye haykırdım. "Senden çok daha fazla nefret ediyorum." Tekrar ısırmadan önce meme ucumu ağzına alıp emmesini izlememek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. "Senden daha çok nefret ediyorum," diye haykırıyorum o bana tecavüz ederken. Tekrar tekrar çekiliyor ve bana çarpıyor. Alnı benimkine değecek şekilde başını yukarı kaldırıyor ve ben de ona bakmak zorunda kalmamak için yüzümü yana çeviriyorum. Benim için başka bir yüzşüz adam olabilirdi ama bedenim onu tanıyor. Bedenim sanki beni bütünleyen eksik bir parçaymış gibi onunla canlanıyor. Yüzünü boynuma gömüyor, aynı anda kendimi onun sikine boşalırken hissediyorum. Hızını artırıyor ve sanki beni ikiye bölecekmiş gibi hissediyorum. Aleti vücudumun hatırladığından daha kalın, itiş gücü tekrar tekrar çarpıyor, horozu her gömölüğünde homurdanıyor. Bir orgazm diğetine dönüştüğünde nefesimi tutamıyorum, boynumu ısıyor, kendini köküne yerleştiriyor ve kendi salınımını inliyor.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken gözlerim daha da sıkı kapanıyor ama göğsü üzerime çöküyor. Kabuğun ısırtığı sırtıma batıyor ve bu noktada beni kestiğinden eminim. Ama gerçekten umurumda değil. Sıcaklığı beni acı ve soğuk bir günün ardından sıcacık bir battaniye gibi ısıtıyor. Derin nefes alıyorum ve sonunda yüzünü boynumdan çıkarıyor.

İçimden çıktığında ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Kolu hareket ediyor ve ayağım yere düşüyor. Eteğim aşağı kayıyor ve sütyenimi sağa çekip tişörtümü aşağı indirirken bir yandan da onun kendini içeri sokup pantolonunun fermuarını çekmesini izliyorum. Kot pantolonunun düğmelerini iliklerken bana bakıyor ama ona fırsat vermeyeceğim. Ona bir şey söylemek yerine, yanından geçip ondan uzaklaşıyorum. Pes etmeden ve bize yaptığını neden yaptığını sormadan önce ondan uzaklaşmalıyım.

Neden bizi seçmeden önce diğerlerini seçtiğini. Neden mi? Bilmek istediğim tek şey bu. Neden? Ama bunun yerine, ondan uzaklaşıyorum. Ya da daha iyisi, ondan kaçıyorum. Vücudum onun sıcaklığı için ağrıyor. Zihnim birlikte olduğumuz her saniyeyi tekrarlıyor. Parmaklarım hala onun dokunuşuyla karıncalanan dudaklarıma dokunmak için kalkıyor. Brock'tan başka hiç kimse üzerimde böyle bir etki bırakmamıştı. Hiç kimse bana onun sahip olduğu gibi sahip olmamıştı. Bir daha kimse bana sahip olamayacak çünkü kendimi ona verdiğim gibi kimseye vermeyeceğim.

Köşeyi dönüp evime doğru yürürken bisikletin sokakta olmadığını görüyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken ev karanlıktı. Kapının kolunu çevirip içeri giriyorum ve gecenin sessizliğini fark ediyorum. Koridorun sonuna kadar parmak uçlarımla ilerleyip hafifçe kapalı kapıyı iterek açtığımda annemin yan yatmış uyuduğunu görüyorum.

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki, "Düşündüğümde daha geç geldin" diye konuştu. Bacaklarını indirip kapıya doğru bana bakıyor.

"Evet, Autumn ve ben konuşuyorduk," diye biraz yalan söyledim. Yani, Autumn ve ben konuştuk. Ama eve daha erken gelebilirdim. *"Üzgünüm geciktim çünkü Brock'u bir ağaca yaslamış sikiyordum."* demekten daha iyiydi. *Ya da daha iyisi, Brock beni bir ağaca karşı beceriyordu."*

"Bu iyi." Arkasını döndü. "İkinizin de geçmişi geçmişte bırakmanızın zamanı geldi."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Ona ve Charlie'ye inanamıyorum." Başımı sallıyorum. "Ve bir bebekleri var" -sesim yükseliyor- "birlikte."

"Bir tek sen değilsin." Gülüyor. "Bu çiftleşme pek çok kişinin tüylerini diken diken etti. Kimse bunu beklemiyordu."

"Onu seviyor," diyorum usulca. Aklıma gitmek için kalkıp kulağına bir şeyler fısıldadığı ve sonra dudaklarını öptüğü gece geliyor. Ama bundan daha fazlası vardı. Bütün gece gözlerinin onu takip ediydi. Eğer bizim tarafımızdaki barın aşağısındaysa, serçe parmağı onunkine değse bile mutlaka ona dokunuyordu. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini hissedebiliyordunuz.

Annem, "Onu şiddetle seviyor," diye onaylıyor. "Hayatımda birini böyle seven sadece bir kişi daha gördüm." Sesi kesilirken gözlerini kapatıyor. "Biraz dinlen." Bu onun konuşmanın bittiğini bana bildirme şekli.

"Dr. Oliver'la aranızda neler oluyor?" Bu soru, ona söyleyeceğim her ne ise, konuşmayı değiştirmek için ortaya çıktı.

"İyi geceler." Konuştuğumu bile duymazdan geliyor ve ben de dönüp merdivenlere doğru yürümeden önce karanlığa gülümsüyorum. Banyoya giriyorum, ışığı açıyorum ve gömleğimi üzerimden çıkarıyorum, sonra dönüp aynada sırtıma bakıyorum. Sırtımın her yerinde kırmızı çizgiler var. Dokuz yıldır görmediğim bir şeyi gördüğümde nefesim kesildi. Bir daha asla **g ö r e m e y e c e ğ i m i** sandığım bir şeyi. Vücudumda asla olmaması için yemin ettiğim bir şey. Ne onun tarafından ne de başka bir erkek tarafından. Parmaklarım yukarı kalkıyor ama gözlerim onun bıraktığı ize odaklanmış durumda, ellerimin dokunurken titremesine değil. "Orospu çocuğu."

Başımı sallıyorum ve duşa doğru yürüyorum, soyunmadan ve spreyin altına girmeden önce suyu vücudumun alabileceği kadar sıcak açıyorum. Onun kokusunu vücudumdan temizlerken su neredeyse beni yakacak kadar sıcak. İzine bakmayı ihmal ediyorum ve yedi ila dokuz gün içinde geçeceğini biliyorum. Üzerime bıraktığı son işaretin kaybolması da bu kadar sürmüştü. Biliyorum çünkü üzerime son kez bir işaret bıraktığında, tıpkı benim yaptığım gibi **k a y b o l m a s ı n ı** izledim.

Yatak odama gitmeden önce kendimi bir havluya sarıyorum ve çıplak bir şekilde yatağa giriyorum. Giyinemeyecek kadar yorgun olduğum için yan dönüp gözlerimi kapatıyorum. Kendimi battaniyenin altına sokuyorum ve aklım hemen Brock'a gidiyor. Onu sanki tam karşımdaymış gibi duyabiliyorum.

"Yemin ederim bebeğim, bazen sırf sikimi içine alabilmek için beni kızdıracak şeyler yaptığını düşünüyorum." Eskiden sevdiğim gülümseme yüzünü doldurdu. "Eğer beni istiyorsan bebeğim, tek yapman gereken bana söylemek."

"Brock, beni kızdırmak için bilerek bir şeyler yaptığını itiraf et ki kavga edelim, sonra da sevişelim."

"İtiraf edeceğim tek şey seni ölene kadar seveceğim." Anıyı unutmak için gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "O bir yalancı," diye hatırlatıyorum kendime. "Birini sevmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yok." Bu sözleri kendimi ikna etmek için mi yüksek sesle söylüyorum, bilmiyorum. Sonunda, dönüyorum sırtüstü yatıp, gözlerim artık açılmayana kadar yıldızlara bakıyorum.

Ertesi sabah, fırına gitmeye hazırlanarak merdivenlerden sessizce inerken, yan taraftan gelen bir hareket duyuyorum ve annemin yatak odasından çıktığını görmek için başımı çeviriyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ellerimi kalçalarımın altına koyup ona bakıyorum.

"Kendime kahve yapmak için mutfığa gidiyorum," diye tersliyor, "yoksa kendi evimde yürümeme izin yok mu?" Bej keten pantolon, beyaz atlet ve dizlerine kadar sarkan uzun şeftali rengi bir kazak giyiyor. Saçlarını başının tepesinde toplamış. "Birileri bu sabah huysuz."

"Ben huysuz değilim." Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum. "Sadece kaçacağımı düşünmüştüm."

"Bugünlük güvendesin," diye beni temin ediyor ve bir fincana kahve doldurup paslanmaz çelik bir bardağa biraz koyuyor. "Yarın başka bir hikâye." Bana hazır bardağı uzatıyor.

"Göreceğiz bakalım." Fincanı ondan aldım. "Sonra görüşürüz." Evden çıkmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum.

Fırına yürümek bugün daha da kısa sürüyor çünkü özellikle garajın önünde hızlı yürüyorum. Kamyonetinin orada olup olmadığına bile bakmıyorum. Dün gece yaptığım en büyük hatalardan biriydi ve bir daha olmayacak.

Neredeyse fırına varmışım ki ön tarafta takılan iki adam fark ettim. Biri kapıyı açmaya çalışırken diğeri pencereden içeri bakıyor. İkisi de kot pantolon, tişört giymiş ve yüzlerini gizlemek için başlarına beyzbol şapkası takmışlardı. Birinin diğerine arka tarafa gitmesini söylediğini görmek için bir saniye bekliyorum. Başını kaldırıp beni fark ettiğinde arkaya doğru birkaç adım atıyor.

Sol yanağındaki yara izi tüylerimi diken diken ediyor; mavi gözleri neredeyse içinize bakıyor gibi. "Yardımcı olabilir miyim?" Otoparkta dururken onlara soruyorum.

"Um." Kapıdakilerden biri kelimeleri karıştırıyor ve ben ona bakıyorum. Diğer adamdan daha kısa ama çok değil. Kapıdaki adamın kahverengi gözleri var ve gülümsediğinde hiç de dostça bir ifade yok. "Buranın kahve ve çörek alabileceğimiz bir yer olduğunu duyduk."

"Öyle." Etrafıma bakıyorum, başıma bir şey gelirse kimse görecektir mi diye merak ediyorum. Üçümüz dışında sokak neredeyse bomboş. "Ama bir saat içinde açıyoruz," diyorum onlara. "İsterseniz bekleyebilirsiniz."

Birbirlerine bakıyorlar. "Geri döneceğiz," diyor arkada yürüyecek olan adam, onunla başını sallayan diğer adama başını sallayarak ve ikisi birlikte siyah bir arabaya doğru yürüyorlar. Arabaya binmelerini ve caddede ilerlemelerini izliyorum. Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekerken gözlerim plakaya gidiyor.

"Paranoyaklaşıyorsun," diyorum kendime, ön kapıyı açmadan önce telefonumu arka cebime koyuyorum. Yaklaşan bir arabanın sesiyle geri dönüp dönmediklerini görmek için başımı kaldırıyorum ama Harmony tam önüme park etmiş.

"Günaydın," diye selamlıyor kamyonundan indiğinde. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum. "Bugün benim için ne tür pastalarınız var?" İki adamı aklımın bir köşesine koyuyor ve günüme devam ediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

BROCK

Telefonum Saige'den gelen bir FaceTime aramasıyla çalmaya başladığında aynı anda bir fincan kahve alıyorum. Telefonu önümdeki duvarlardan birine dayayarak sağa kaydırıyorum ve yüzünün ekrana gelmesini bekliyorum. Beni beklediğini gördüğümde yüzümdeki gülümseme daha da büyüyor. Bağlandığımızda "Günaydın," diyorum.

"Günaydın baba." Sesi bugün çok neşeli; genellikle annesinin evinde geçirdiği haftanın sonunda böyle olur ve günün sonunda birbirimizi göreceğimizi bilir. Bu sabah yatakta olmadığını, onun yerine annesinin evindeki adada oturmuş yemek yediğini ya da yemeğini yeni bitirdiğini görebiliyorum.

"Nasılız bakalım?" diye soruyorum ve arka planda Karla'nın gidip geldiğini görüyorum.

"İyi," diye yanıtlıyor. "Şimdi okula gidiyorum. Bu akşam pizza yiyecek miyiz?"

"Olabilir," diye cevap veriyorum, "ama bu akşam pizza yersek yarın yemek yapmamız gerekecek."

Beş yaşından beri Cumartesi günleri pizza gecesi ilan edildiği için bu gece ve yarın da pizza yiyeceğini düşünerek homurdanıyor. "İki gece yiyebiliriz."

"Yapabiliriz," diye katılıyorum ona, "ama yapmayacağız." Başını arkaya atıyor ve gözlerini devirirken neredeyse homurdanıyor. "O zaman bana bu gece haber ver."

"Peki," diye somurtuyor. "Gidip dişlerimi fırçalamam lazım."

"Tamam, bebeğim, seni seviyorum ve bu gece görüşürüz, evet."

"Hoşça kal baba." Ben ona bir öpücük verirken o telefona el sallıyor ve bağlantıyı kesiyor.

Çocuklar bugün teker teker gelmeye başladılar. Cuma günleri her zaman daha yavaş olur çünkü genellikle Perşembe gecesi barda içki içerler. "Hey," diyorlar yanımdan geçerken.

Tabureme dönmeden önce hepsi içeri girene kadar bekliyorum. "Mutlu Cumalar." Artık soğumuş olan kahvemden bir yudum alıyorum. "Yoğun bir gün geçiriyoruz. On beş yağ değişimimiz var. Tüm fişler çoktan hazırlandı ve panoya asıldı." Panoyu işaret ediyorum. "Değiştir onları. Umurumda değil."

"Bütün fişleri sen mi yaptın?" Tony ayaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını şaşkınlıkla birbirine kenetlemiş bir halde bana soruyor. Evrak işlerinden nefret ettiğim bir sır değil. Umurumda bile değil ama tamircilerime ödeme yapmak istiyorsam bunları güncel tutmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden her iki Cuma da bir Saige eve gelmeden önce her şeyin güncel olduğundan emin olmaya çalışıyorum. "Yağ değişimleri için mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Bugün erken geldim ve bazı evrak işlerini hallettim." Ryan'a bakıyorum. "Bay Bills bugün Camaro'sunu almaya geliyor. Her şeyin hazır olduğunu varsayıyorum."

"Evet," diye onaylıyor, "siz bize şanzımanı verdikten sonra dün gösterge panelinin montajını bitirdik."

"Güzel. Bugünü atlatalım da güzel bir hafta sonu geçirelim. Bu hafta sonu kim nöbetçi?" Herkese bakıyorum ve hepsi elini kaldıran Eddie'yi işaret ediyor.

"Hattı aktarmayı unutmayın," diye hatırlatıyorum ona. "Geçen hafta bunu yapmayı unuttuk. Pazar günü sabah sekizde Bay Mendelson'ın arabasını kontrol etmek için kapı çalındı." Kasabadaki tek tamirci dükkânı olarak haftanın yedi günü açtık, ancak görevi devraldığımda bunu değiştirdim. Pazartesiden cumaya çalışıyoruz ve hafta sonları sadece acil bir durum olduğunda geliyoruz. Her hafta sonu sırayla nöbet tutuyoruz. Ben bunu sadece Saige olmadığında yapıyorum, ama o olmadığında da genellikle iki gün de garajda oluyorum.

Zil kapının üzerinde çalışıyor ve ben dışarı bakıyorum. "Hadi gidelim." Ayağa kalkıp ön tarafa doğru yürüyorum ve bekleme alanında duran Brady'yi görüyorum. O Autumn'un kardeşi ve ikisi birlikte barı ve viski damıtımevini işletiyorlar. "Selam," diye selamlıyorum ve telefonundan başını kaldırıp bakıyor.

"Selam," diye karşılık veriyor, "bakılması için kamyonu getiriyorum." Bana kırmızı kamyonunun anahtarlarını uzattı. "Sola doğru çekiyor. Sanırım Harmony kaldırırma çarptı ama bunu kabul etmiyor."

Kıkırdıyorum. "Baktıracağız ve bittiğinde seni arayacağım."

Masaya doğru yürüyorum ve bir iş emri çıkarıyorum, üstüne onun adını ve sonra da sorunları yazıyorum. "Hazır elimizdeyken kontrol etmemiz gereken başka bir şey var mı?" Ona bakıyorum, omuz silkiyor ve dışarı çıkıp fırına doğru ilerlemeden önce beni güldürüyor. Kapıyı açmasını izliyorum, gözlerim onu görüp göremeyeceğimi görmek için içeriye bakıyor. Ama güneşin kapıya vuruş şekli bir ayna gibi, bu yüzden hiçbir şey göremiyorum. Bu da iyi bir şey. Görmek istediğim son şey o.

Dönüp arka tarafa doğru yürürken, anahtarlarla birlikte iş emrini Tony'nin adının altındaki panoya yerleştiriyorum. Tezgâhıma doğru yürüyorum ve bu sabah sabahın köründe geldiğimde üzerinde çalışmaya başladığım şanzımanı sökmeye devam etmek için oturuyorum. Hatta ondan da önce, lanet olsun, geldiğimde güneş doğmamıştı bile. Tornavidayı elime alıp sökmeye başladığımda, kendimi düşünmemeye zorlasam da aklımın dün geceye kaymasına izin veriyorum.

Onu lanet bir ağaca karşı becerdim. Bu düşünce sikimin pantolonumun içinde kıpırdanmasına neden oldu. Bana ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir saniye önce ona ondan ne kadar nefret ettiğimi söylüyordum. Sonra, onu lanet ağaca doğru beceriyordum. Hayatımda onun içine boşaldığım kadar sert boşaldığımı sanmıyorum. Prezervatif takmadığım için bir hata daha yapmıştım. Korunmadığım tek kişi oydu. Karla'yla bile prezervatif takıyordum ama kırıldı ve hayatım birden fazla şekilde değişti. Evliyken bile asla ama asla korunmadan yapmadık. Sanırım benden nefret etmesinin sebeplerinden biri de bu. Kendimi ona asla tam olarak vermeyeceğimi biliyordu. Bu konuda ikiyüzlü değildim. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi ve hissedip hissetmeyeceğimi de bilmediğimi biliyordu. Ona karşı dürüst olmalıydım ve oldum da, ama o beni değiştirebileceğini düşünerek beni dinlemeyi reddetti. Eninde sonunda oraya varacağını düşünüyordu ama ikimiz de varamayacağını biliyorduk.

Öğle yemeği boyunca çalıştım ve ancak kapının zili çaldığında başımı kaldırdım ve Saige'in sesini duydum. "Baba!" diye bağılıyor ve tabureme dönüp kafasını garaja soktuğunu gördüğümde gülümsüyorum. "İçeri girebilir miyim?" İçeri girip giremeyeceğini görmek için etrafına bakınıyor, bu ona beş yaşındayken zarar görmemesi için öğrettiğim bir şeydi.

Taburemden kalkıp ona doğru yürüyorum ve ben ona yaklaştıkça ayaklarının üzerinde zıplıyor. Yeterince yaklaştığımda kendini kollarıma atıyor ve ben kollarımı ona sararken o da kollarını boynuma doluyor. "Babacığım." Boynunu öptüğümde kıkırdıyor ve beni durdurmak için omzunu kaldırmaya çalışırken s a k a l ı m l a onu gıdıklıyorum.

"Hey, bebeğim." Karla'nın elinde Saige'in çantalarıyla içeri girdiği bekleme alanına doğru yürüyorum. Kapıyı açarken uzun kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyor.

Saige'i yere bırakırken bana "Hey," diye mırıldanıyor. "İşte çantaların, Saige." Okuldan kalma sırt çantasını ve evler arasında taşımaktan hoşlandığı küçük seyahat çantasını uzatıyor.

Saige çantaları kaptığı gibi ona doğru yürüyor. "Bana bir öpücük ver." Eğiliyor ve Saige ona sarılıyor. "Seni sonra ararım," diyor ve Saige sadece başını sallıyor. "Babamla biraz konuşmak istiyorum. Git ofisinde bekle."

Çantaları masanın yanına bırakıp ofisime giderken yanımdan geçmesini bekliyorum. Karla'ya dönmeden önce duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekliyorum. "Hafta ortasında onunla yemek yemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Nedenmiş o?"

"Bu onun rutinini bozuyor," demeye çalışıyor, "kafasını karıştırıyor."

"Neredeyse dokuz yaşında. Haftanın günlerini ve ne zaman değiş tokuş yapacağımızı biliyor."

"Yine de hoşuma gitmiyor." İşte bu. Hoşuna gitmiyor, o yüzden yapamayız.

"İstersen avukatıma gidip velayet kararının hafta içi bir ziyareti de içerecek şekilde değiştirilmesini isteyebilirim. Eğer istersen, senin de benim haftamda aynı şeyi yapmandan mutluluk duyarım."

"Neden böyle davranmak zorundasın?" diye soruyor. "Şimdiye kadar işe yarıyordu."

"İyi çalışmadığını söylemiyorum. Sadece hafta içinde benimle birlikte olmadığı zamanlarda onunla akşam yemeği yemek istediğimi söylüyorum. Neden bu konuda canımı sıkıyorsun?"

"İnan bana, konu sen olduğunda yapmak isteyeceğim son şey bir şeyleri bozmak olur," diye tıslıyor. "O yollardan geçtim, bitti."

"Bildiğime sevindim." Başımı sallıyorum. "Nereye ne zaman gitmek istediğine karar verecek kadar büyüyecek. Birbirimizin boğazına sarılmasak daha iyi olmaz mı?"

"Her neyse Brock," diyor ve yanımdan geçip kafasını ofise uzatıyor. "Hoşça kal bebeğim, seni akşam ararım."

"Hoşça kal anne," diye cevap veriyor ve annesi bana veda etmeden çıkıp gitmeden önce oturduğu sandalyenin gıcirtısını duyuyorum.

Ofisime girmeden önce ellerimi kalçalarıma koyup tavana bakıyorum. Saige'in sandalyemde oturduğunu, onun için burada tuttuğum iPad'de bir şeyler izlerken bir daire içinde dönüp durduğunu görüyorum. "Kapatacağım ve sonra dışarı çıkabiliriz," diyorum ve o da başını sallayarak dönmeye devam ediyor.

Ellerimi temizliyorum ve onu almak için geri dönmeden önce herkesi kontrol ediyorum. "Hadi gidelim," diye ısrar ediyorum. iPad'ini çekmeceye koyuyor ve sonra

bana doğru. Çantalarını alıp kamyonete yerleştirdim ve arka kapıyı aç t ı m . "Atla."

"Baba, cupcake." Fırını işaret ediyor.

"Bugün Cuma," diye hatırlatıyor bana. "Cuma günleri kek alırsınız." Elini elime koyuyor ve beni fırına doğru çekiyor.

"Onun yerine dondurma yemeye ne dersin?" Fikrini değiştirmesini umarak ama değiştirmeyeceğini bilerek teklif ediyorum. İlk kez benim gibi inatçı olmasından nefret ediyorum.

"Cupcakes, baba." Bana gülümsüyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, ayaklarım onunla birlikte fırına doğru yürüyor. Everleigh'nin çoktan gitmiş olmasını ve orada olmamasını umuyorum. Ya da kekleri satmışlardır, vitrin boştur ve biz de kimseyle konuşmak ya da görüşmek zorunda kalmadan çıkıp gidebiliriz. "Lütfen baba," diye yalvarıyor.

"Kızım için her şeyi yaparım." On un la birlikte yürüyorum, eli elimde, bana gününü anlatışını dinliyorum. Ama tüm bu süre boyunca, o kapıyı aç t ı m da neler olacağını düşünüyorum. Kapıya vardık ve uzanıp kapıyı aç t ı m . "İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyorum, neden bu kadar gergin olduğumdan bile emin değilim. "Cupcakeler ve biz gidiyoruz."

Onuncu Bölüm

EVERLEIGH

Standın üzerindeki keklerin fotoğrafını çekiyorum ve üç yıl önce annem için oluşturduğum Instagram sayfasına yüklüyorum. Tam üç yıl önceki son paylaşımдан beri takip etmediği bir sayfa. Şehre geldiğimden beri sosyal medyayı ben devralıyorum ve sayfa çok büyüdü. Hatta sabah donutları yaparken hazırladığım makaralardan biri viral oldu ve birkaç kişi bana ulaşip gönderip göndermediğimizi sordu.

Hatta geceleri yatarken Pinterest'e girip mekana çeki düzen vermek ve kasvetli havayı güneş ışığına çevirmek için farklı fikirler üretiyorum. Belki duvarları farklı bir renge boyarım. Yıllar öncesinden bazı resimler asarım. Daha ev gibi hissettirmek için bazı küçük biblolar asın. Belki pencerenin yanına birkaç masa koyarsınız, böylece bir kahve ya da bir dilim kek alabilirler.

Fotoğrafi gönderirken ön kapının açıldığını duyuyorum ve ardından bir çocuk sesi "Baba, kekleri var" diye sesleniyor. Arka kapıdan çıkıp ön kapıya doğru yürürken onun hareketli sesine gülümsüyorum.

Brock'un kapıdan girdiğini gördüğümde adımımı yarıda kesiyorum, gözlerim vitrinde duran küçük kıza gidiyor. "Bak baba, benim en sevdiğim varmış." İçlerinden birini işaret ediyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Göğsüm sanki bir fil üzerime basmış da nefesimi kesiyormuş gibi hissediyorum. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, gözlerim açık kalmak için yanıp tutuşurken kuruyor, bu yüzden onları öfkeyle kırıştırıyorum. "Yarın için de bir şeyler alabiliriz," diyor mutlu bir şekilde ve düşünebildiğim tek şey, hayatımda gördüğüm en güzel küçük kız olması gerektiği. Tıpkı Brock'a benziyor ama kadınsı özellikleri var. Her zaman sahip olacağımızı düşündüğüm kızıma tıpatıp benziyor.

"Merhaba," diye zorluyorum, tezgâha geldiğimde sesimin çatlamamasını umarak.

"Merhaba," diyor, "Bayan Maddie burada değil mi?"

Boğazımda bir yumru oluşurken başımı sallıyorum. "Bugün değil." Çalışmayı durdurma ihtimaline karşı boğazımı temizliyorum. "Size ne ikram edebilirim?" Bunun beni nasıl etkilediğini görmesini istemediğim için Brock'a bakmıyorum. Her ne kadar

Cesur bir yüz ifadesi takınırsam, bunun beni ne kadar etkilediğini anlaması için gözlerime bir kez bakması yeterli olacaktır. Ve o bunu anlamıyor. Bu hakkını kaybetti.

"Ben çikolatalı kek alacağım," diye emrediyor, zıplayarak ve ellerini çırparak, "babam da aynı şeyi seviyor." Başımı çevirip ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü o çikolatadan nefret eder. Her seferinde çikolata yerine vanilyayı seçerdi.

"Hemen geliyorum." Arkaya doğru yürümek için dönüyorum ve ancak güvenli bir şekilde oraya vardığımda başımı sallıyorum ve tek bir damla gözyaşı kaçıp yüzümden aşağı akıyor. Beyaz kutuyu raftan çekerken ellerim titriyor. İçeri girerken, "Ona sor baba" dediğini duyuyorum. Brock'a bakmaktan başka çarem yok. Bana bakarken gözleri yumuşuyor ve sonra gözlerimin önünde gözlerindeki değişimi görebiliyorum. "Sor ona."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ona soruyorum ve sonra dönüp onun küçük Kız.

"Bayan Maddie genellikle beklerken bana kurabiye verir," diye açıklıyor. Brock'un bir şey söylemesini beklemek yerine tek yaptığı ellerini onun omuzlarına koymak oluyor.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Aynı annem gibi," diye cevap veriyorum, ona diğer küçük kızlara davrandığım gibi davranıyorum. Ama o herhangi bir küçük kız değil. Kalbim bile bunu biliyor. "Genelde hangi kurabiyeden alırsın?"

"Genelde benim için özel olanlardan alır," diye paylaşıyor, gözleri parlıyor, "arkada saklıyor."

"Öyle mi?" Dirseklerimi tezgâha yaslıyorum. "Peki onları nerede sakladığını biliyor musun?" Onunla şakalaşıyorum ve tek yapmak istediğim babasınıninkine çok benzeyen gözlerine bakmak. Eskiden oldukları gibi. İçine bakmayı arzuladığım gözlerine. "Bunu sadece özel insanlarla paylaşırdı."

"Biliyorum, biliyorum." Elini kaldırdı. "Sana gösterebilir miyim?" diye soruyor ve Brock'a dönüp bakarken başımı sallıyorum. "Gidebilir miyim baba?"

"Evet." Sesi sert ve ben yine ona bakmaktan kaçınıyorum. Onun yerine küçük kızın tezgâhın arkasına geçip yanıma gelmesini izliyorum.

"Yolu göster." Önümde yürümesi için elimi uzatıyorum ve onu takip ediyorum.

"Onları şurada saklıyor," diye yönlendiriyor, arka tarafa geçip köşedeki buzdolabını işaret ediyor, kurabiye hamurunu orada saklıyor.

"Vay canına," diyorum, uzanıp saçlarına dokunmak ve babasınıninki kadar yumuşak ve ipeksi olup olmadığına bakmak yerine kollarımı önümde kavuşturarak, "senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Seviyor. Benim çok özel bir kız olduğumu söylüyor."

Ona cevap vermedim. Kalbimin göğsümde yükseldiğini hissederken sadece başımı sallıyorum. "Genelde benim için ısıtır," diye işlerin nasıl gittiğini anlatıyor. Buzdolabına doğru yürüyorum ve daha bu sabah pişirdiğim kurabiyeleri çıkarıyorum.

"Bunlar Bayan Maddie'ninkiler kadar iyi mi bilmiyorum," diyorum tepsiyi mutfağın ortasındaki masaya koyarken, "ama işte buradalar." Gelip yanımda duruyor ve başımı kaldırdığımda Brock'un da bizi mutfağa kadar takip ettiğini görüyorum. Kapı aralığında durmuş bizi izliyor. Kızına bir şey yapacağımı mı düşünüyor?

"Şu çikolata parçacıklı olan mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bunu alabilir miyim?" Tepsideki en büyük çikolatayı işaret ediyor.

"Tamamdır," diye onaylıyorum, bir spatula kapıyorum ve fırına doğru yürüyüp içine koyuyorum. "Bir dakika sürer. Gidip keklerinizi paketleyeyim, o zamana kadar bitmiş olur." Bana gülümsüyor ve iyi ki bir masanın yanımdayım da kendimi tutabiliyorum. Bu gülümseme son dokuz yıldır hayalini kurduğum bir gülümseme. Onu sürgün ettiğim kutudan çıkarmasına izin verdiğim bir gülümseme.

"Kurabiye alacağım." Kız ona doğru koşuyor ve o da kıza bakıyor. "Ve büyük bir tane."

"Gidip önde bekleyelim ve Bayan Everleigh'in yolundan çekilelim." Dönüyor ve ön tarafa doğru yürüyor.

"O çok güzel baba," dediğini duyuyorum ve sonra başka bir şey duymuyorum. Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor. Brock'tan neden nefret ettiğime dair listeye bir şey daha ekledim. İyi bir baba olmanın listeye bir çentik atıracığını hiç düşünmezdim, ama sırf bu yüzden oraya eklendi.

Dışarı çıkıp kutudaki iki keki paketliyorum ve sırf onu kızdırmak için bir tane daha koyuyorum ya da en azından kutuyu açıp gördüğünde öyle olmasını umuyorum. "Kurdele için özel bir rengimiz var mı?" diye sordum.

"Yeşil çünkü benim adım gibi."

"Adın yeşil mi?" diye soruyorum ve o da soruma gülüyor.

"Hayır, Saige," diye karşılık veriyor ve ben de elimizdeki yeşil kurdeleye bakarak başımı sallıyorum.

"Çok güzel bir isim," diyorum kutuyu tezgâhın üzerine koyarken. "Kurabiyeni getireyim." Tüm bu durumdan uzaklaşmam gerekiyor. Onu kendi alanımdan çıkarmalıyım ve kızının ona benzemekle kalmayıp kazandığı gerçeğini silmek için yaklaşık bir galon şarap içmeliyim. Tüm bunların sonunda kazanan o oldu. Sonunda, kızımı gömmek zorunda kalmış olabilirim.

ama sonunda, tüm bu lanet şeyi kazanan o oldu. O kazandı çünkü kızıyla birlikte tatmin edici bir hayat yaşıyor ve benim sahip olduğum tek şey onun bana bıraktığı boşluk.

Kurabiyesini beyaz kollu bir poşete koyup ön tarafa getirdim ve ona uzattım. "Al bakalım, Saige."

"Sana ne kadar borçluyuz?" Brock bir adım öne çıktı ve ben de ona.

"Müesseseden," diyorum ve sonra Saige'e bakıyorum. "Keklerin tadını çıkarın." "Baba, bu hafta sonu kek pişirebilir miyiz?" diye soruyor ben arkamı dönerken.

ve konuşmasının geri kalanını duymak istemeyerek arkaya doğru yürüdüm. Kalbim ancak bu kadarını kaldırabilir.

Telefonum çalıyor ve Autumn'un aradığını görmek için çıkarıyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, sanki ona ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

"Selam," diyor, "bu gece meşgul değilsen gelip bizimle takılmak ister misin diye merak ediyorduk?"

"Um." Önce kapıya sonra da yere baktım. "Kulağa mükemmel bir gece gibi geliyor," diye itiraf ediyorum. "Ne zaman uygun olur?"

"Şimdi gelebilirsin," diyor, "ama muhtemelen duş almak isteyeceğini biliyorum."

"Saat dörtte yerime biri gelecek. Duş alıp beşte orada olmama ne dersin?" Ona söyledim. Telefonu kapattıktan sonra temizleniyorum ve ertesi gün için eşyalarımı hazırlıyorum. Fırından çıktığımda eve doğru yürüyorum. İçeri giriyorum ve annemi sandalyesinde görüyorum. Ona Saige ve Brock'la ilgili tüm soruları sormak istiyorum ama bunun yerine günümle ilgili bunun dışındaki her şeyi anlatıyorum.

Kapıdan çıkarken sokaktan gelen motosikletin sesini duyuyorum. Evin önünde durduğunu, sehpayı indirirken ayaklarının aşağı indiğini ve sonra bacağını salladığını görünce başımı çeviriyorum. Oliver kaskını çıkardığında "Selam," diye selamlıyorum.

"Selam, Everleigh." Kaskını elinde tutuyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Çıkıyorum," diyorum ona. "Annem içeride oturuyor."

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtlıyor kapıya doğru yürürken.

"Eve gelmeden önce ararım," diye şaka yapıyorum, o başını sallayıp eve doğru yürürken.

Arabama biniyorum ve Autumn ile Charlie'nin evinin tarifini takip ediyorum. Autumn sandalyede otururken ve Charlie Landon'ı sallayıp güldürürken dışarıda beni bekliyorlar.

"Merhaba," diyorum, arabadan inip Charlie'ye doğru yürüyorum, o da eğilip yanağımdan öpüyor. Landon küçük tombul eliyle saçımı tutmaya çalışmadan önce yüzüme tokat atıyor.

"Bunu ben alırım." Kendini bana doğru atarken saçlarımı onun elinden kurtarıyorum. "Ve sen, sanırım," diyorum onu kalçama yaslayarak. "Ne kadar yakışıklı bir çocuksun, değil mi?" Bana sakızlı bir gülümseme veriyor. "Ve dünyanın en çapkını" -göğüslerimi tokatlıyor- "ve eli sıkı," diye gözlemleyerek onları güldürüyorum. "En azından bana bir içki ısmarla."

Autumn yanıma gelirken "Kusura bakma, bütün göğüslerin onun olduğunu sanıyor," diye açıklıyor. Charlie kolunu onun omuzlarına doluyor.

"Aylardır gördüğüm en büyük aksiyon," diye şaka yapıyorum ve o ciyaklarken küçük tombul yanağını öpüyorum.

İçeri giriyoruz ve bana evi gezdiriyor. Koridorda, üzerinde Jennifer'ın resmi olan masanın önünde duruyoruz. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa bakıyorum, o kadar uzun zaman önce çekilmiş ki sanki başka bir hayattaymışım gibi geliyor. "Bu"- elime alıyorum ve elimi camın üzerinde gezdiriyorum- "o..." Söylemek istediğim kelimeyi düşünerek sözümü kesiyorum.

"O çok güzel," diye tamamlıyor Autumn.

"Gerçekten öyleydi," diye katılıyorum, resmi yere bırakıyorum. "Bunu tuhaf buluyor musun?" diye soruyorum. "Üzgünüm, bu aptalca bir soru."

"Hayır." Hemen konuşmamı engelliyor. "Bu garip değil. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ona sahip olmasını asla istemeyeceğim. Ona sahip olmasını. Bu onun bir parçası olan bir şey. Onun sevdiği benim de sevdiğim bir şey."

"Sen bir azizesin," diyorum. "Yaşadığımız evde kocamın kız arkadaşlarından birinin resmi olsaydı nasıl hissederdim bilmiyorum."

"Bizi onun bir araya getirdiğine inanmak istiyorum," diye paylaşıyor ve sonra eğiliyor. "Ama roller tersine dönseydi, Charlie'nin aklından çıkmazdım. Ona erektil disfonksiyon yaşattırdım." Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Ve bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum."

Akşam yemeğini üçümüz birlikte yiyoruz ve sonra dışarı çıkıp ben geldiğimde onun oturduğu sandalyelere oturuyoruz. "Geceleri ne kadar huzurlu olduğunu unutmuşum." Yukarı bakıyorum ve gökyüzünün parıldayan yıldızlarla dolu olduğunu görüyorum. Aklıma Brock geliyor ve kızının yanında olup olmadığını merak ediyorum. Duygularımı uzaklaştırmaya çalışırken midemde bir gerginlik oluşuyor ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

"Geri dönene kadar pek çok şeyi unutuyorsun, sonra hepsi karşına çıkıyor ve onlar olmadan nasıl hayatta kaldığını merak ediyorsun."

"Ne zamandır yoktun?" Soruyorum, onunla konuşmamış olmanın suçluluğu içime doluyor. Yaptığım şeyi yapmamalıydım ama o sırada kendi dünyam paramparça oluyordu.

"Yaklaşık altı yıl," diye cevaplıyor. "Babamın öldüğünü öğrendiğimde eve döndüm."

Nefesim kesildi ve elini tutmak için uzandım. "Hâlâ yüzde yüz değil ama dayanmaya çalışıyor. Kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördü. Her an her şey olabilir ama bugün neredeyse o zamanki gibi."

"İsteyebileceğimiz tek şey bu," diyorum. "Annemle telefonda konuşmamış olsaydım, hâlâ burada olur muydu bilmiyorum." Kolunu omuzlarıma doluyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum usulca, "seni suçladığım için. Seninle konuşmadığım için"-gözyaşlarım kaçtı-"ve boktan bir arkadaş olduğum için."

"Özür dilerim," diye burnunu çekiyor, "her şey olmadan önce durduramadığım için. Geri dönüp o anı değiştirmek için neler yapmazdım." Cebimdeki telefonum çalışıyor ve çıkardığımda arayanın annem olduğunu görüyorum.

"Selam anne," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma götürerek. "Ne oldu?"

"Neredesin?" diye çılgınca soruyor. Ama sesi beni iliklerime kadar kesiyor, "Yangın" diye soluk soluğa kalmadan önce. Kaskatı kesildim. "Fırında yangın çıktı."

On Birinci Bölüm

EVERLEIGH

"M om." Sandalyeden fırlıyorum, Charlie çoktan sandalyesinden kalkmış, Autumn da elimi tutmuş. "Yangın var da ne demek?" Bunu söylediğim anda Autumn'un nefesi kesiliyor ve elimi tutuşu daha da sıkılaşıırken Charlie'nin telefonu cebinden çalıyor.

"Everleigh," diyor Oliver telefona, annemden aldığına şüphe yok, "az önce itfaiyeden aradılar. Fırında yangın çıkmış." Ayaklarım güverteye yapışmış gibi hissederken onun telaşını duyabiliyorum. "Şimdi oraya gidiyoruz."

"Geliyorum." Onunla bağlantıyı kesip Autumn'a dönüyorum. "Fırın yanıyor."

"Charlie," diye sesleniyor ona, eli hâlâ benim elimde, merdivenlerden inerken.

"Az önce Brady aradı. Biri onu bardan aramış," diye bildirdi.

"Gitmem gerekiyor." Beni Charlie'nin kamyonetine götürürken sersemlemiş gibiyim.

"Gelmesi için babamı arayacağım," diyor Autumn beni kamyona bindirdiğinde. "Seninle orada buluşuyoruz."

"Tamam." Charlie'ye baktım. "Gitmemiz gerekiyor." Garaj yolundan çıkıp kasabaya doğru ilerlemeden önce birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar. Sanırım hayatımda ilk kez oraya giderken trafik oluyor. Görünüşe göre telefon zinciri tam anlamıyla işliyor ve insanlar izlemek ya da belki yardım etmek için koşuşturuyor.

Charlie, alevleri görebildiğim Ana Cadde'nin köşesine doğru ilerlerken kornaya basıyor. Kamyonunu kenara çekip park ediyor ve ben de hemen harekete geçiyorum. Kamyondan aşağı atlayıp fırına doğru ilerliyorum. İki itfaiye aracı çoktan olay yerindeydi ve bölgeyi kapatmışlardı, iki şerif yardımcısı da kimsenin yaklaşmamasını sağlıyordu.

"Neler oluyor?" Annemi görüp göremeyeceğimi anlamak için etrafa bakınırken Charlie içlerinden birine soruyor.

"Yangını kontrol altına almaya çalışıyoruz," diye cevap veriyor şerif yardımcısı. "İtfaiye az önce itfaiye müdürünü çağırdı. Yayılmadığından emin olmak için sokağın geri kalanını da tahliye ediyoruz."

"Nasıl başladığını biliyor muyuz?" diye soruyorum ve ben başka bir şey soramadan başını sallayıp uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım." Arkamdan annemin sesini duyuyorum, bana doğru koşuyor ve beni kollarına alıyor. "Bir şey almak için fırına gittin ve orada sıkışıp kaldın diye çok korktum." Ben ona sarılırken o da eliyle başımın arkasını tutuyor.

"Hayır, ben iyiyim," diye teminat veriyorum beni bırakırken. Kollarımızı birbirimize dolayarak birlikte duruyoruz ve itfaiyecilerin yangını kontrol altına almak için çalışmalarını izliyoruz.

"Hey," diyor selamlıyor Brady bize, gözlerinden yaşlar akan Harmony'nin yanına doğru ilerlerken. "Duyar duymaz geldik." Bize bakarken yanımızda duruyorlar ve bizim gördüklerimizi görüyorlar. İkisi de daha fazla bir şey söyleyemiyor.

Harmony annemin diğer tarafına geçiyor ve elini onun elinin içine sokuyor. "Her şey yoluna girecek Maddie," diye teselli ediyor ve başını onun omzuna koyuyor. Yangın yavaş yavaş sönerken kimse bir şey söylemiyor.

İzleyicilerin bir kısmı uzaklaştı ve sonra yenileri geldi, ancak çoğunlukla hasarın ne olduğunu görmek için etrafta kalan birkaç yaşlı insan var. İtfaiyecilerin yapmaları gerekeni yapmalarını çaresizce izliyoruz. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çaresiz hissettiğimi sanmıyorum. Bunun annemin hayatı olduğunu ve kelimenin tam anlamıyla duman olup gitmesini izlediğini bilmek. Elini ağzına götürürken kalbim onun için parçalanıyor.

Oliver elinde lokantadan almış olması gereken iki tepsi meyve suyu, kahve ve su şişesiyle yanıma geliyor. "Al, bir şeyler iç," diye ısrar ediyor anneme, "biraz su iç."

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor annem onu uzaklaştırmaya çalışarak, ama adam hiç kıpırdamadan önünde duruyor. "İyiyim dedim ya."

"Ben de bir şeyler içmeni söyledim." Adam geri adım atmıyor, bu da annemin ona daha da ters bakmasına neden oluyor.

"Olman gereken başka bir yer yok mu?" diye soruyor ona, "Hastanede mesela?"

"Su, kahve ya da meyve suyu?" Annemin sorusunu duymazdan geliyor. "Sen içecek bir şeyler alana kadar buradan ayrılmayacağım ve burada başka insanlar da var." Eğiliyor. "Bazıları bizi izliyor." Dudağını ısırtıyor ve uzanıp bir şişe su alıyor. "İşte, bu çok mu zordu?"

"Bu suyu giymeden buradan gitsen iyi olur Oliver," diye onu tehdit ediyor ve Oliver bu tehdit karşısında kıkırdıyor. Oliver'la uğraşmak istemeyen

Bir de beni tehdit etmek zorunda kalınca, yoluna devam etmeden önce bir fincan kahve alıyorum. "Patronluk taslıyor," diye mırıldanıyorum anneme, o da sadece başını sallıyor.

Sanırım sadece itfaiyecilerin su kullanmayı bıraktığını gördüğümde nefes alabiliyorum. İtfaiye müdürü bize doğru gelirken hasarı buradan bile göremiyorum. "Maddie," diyor başıyla onu işaret ederek. Oliver'ın gelip annemin arkasında durduğunu, ellerini omuzlarına koyup sıkıldığını hissediyorum. İkimiz de onun konuşmaya başlamasını beklerken elimi onunkinin içine sokuyorum.

"Durum ne kadar kötü?" diye soruyor annem.

"İyi haberler ve kötü haberler var," diye başlıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, kötü haber duymak istediğimden emin değilim. Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey duymak istemiyorum. "İyi haber, çatıyı ve binayı yakmadan önce onu yakaladık."

"Bu iyi haber mi?" Sonunda başımı yana eğerek soruyorum. "Bütün pencereler kırılmış. Yangın nerede başladı?"

"Mutfakta başladı," diye rapor veriyor ve ben başımı sallıyorum.

"Çıkmadan önce iki kez kontrol ettim." Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Tüm aletlerin kapalı olduğundan emin oldum ve ben gittikten sonra kimse bir şey pişirmek ya da kızartmak zorunda kalmadı."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum-" Tekrar bize bakmadan önce ayaklarına bakıyor. "Bizce-"

"Sakın söyleme," diye tersliyor annem.

"Kundaklama gibi görünüyor," diyor ve nefesim kesiliyor. "Arka kapıdan zorla girilmiş," diye açıklıyor ve ben onu durduruyorum hemen.

"İki adam vardı," diye söze başladım ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim, "etrafta gizlenen iki adam vardı. Garip davranıyorlardı ve ben hiçbir şey düşünmedim."

"Bana onlar hakkında başka ne söyleyebilirsin?" diye soruyor ve ben de beynimi zorluyorum.

"Orta boylular sanırım, ürkütücü hisleri var. Siyah bir arabaları vardı." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Dört kapılı Honda Civic sanırım." Gözlerimi kapatıp anıyı canlandırmaya çalışıyorum ama sadece boş. "Bilmiyorum."

"Bu biraz daha mantıklı" diyor. "Mutfağınızda olmadığını varsaydığım bazı benzin bidonları bulduk."

"Ne kadar aptalca bir soru bu?" diye çıkışıyor annem ve Oliver onu kendine doğru çekip bir kolunu beline doluyor. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi soruşturmayı bitirmeliyiz, bu da muhtemelen yarın sabaha kadar bitmiş olacak. O zaman içeri girip-"

"Ve ne?" diye bağılıyor annem. "Ve ne yapacaksın?" Omuz silkiyor.

"Özür dilerim. Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum." Ona öylece bakıyorum. "Polisi çağıracağız ve gördüğün iki adam hakkında sana birkaç soru soracaklar." Ona başımı sallıyorum, sanki halı altımdan çekilip alınmış gibi hissediyorum, eskiden ne olduğuna bakıyorum, gerçekten de öyle. "Herhangi bir sorunuz olursa, beni aramaktan çekinmeyin."

Yürüyüp gidiyor ve o fırına doğru ilerlerken biz de burada öylece durup ona bakıyoruz.

"Aman Tanrım, bu benim hatam," diye ağlıyor Harmony. "Muhtemelen benim yüzümden."

Brady onu kollarına aldığı anda hepimiz dönüp ona bakıyoruz ve Harmony onun göğsünde ağlıyor. "Bana yardım etmeseydin muhtemelen bunlar o l m a z d ı ."

"Bunu bilemezsin." Sırtını ovuyorum. "Bu noktada her şey olabilir."

"Şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok," diyor Oliver. "Hadi seni ayağa kaldıralım." Kolunu kızın etrafından çekip elinin içine sokuyor ve kız ona karşı koymuyor bile.

Dönüp onlarla birlikte yürümeden önce binaya bir kez daha bakıyorum. "Onlarla gideceğim," diyorum Charlie'ye, o da bana başını sallamakla yetiniyor, "ve yarın gelip arabayı alacağım, eğer sorun olmazsa."

"Arabayı sana getirtirim ve anahtarları posta kutusuna bırakırım," diyor ve herkesin bana bakmasına neden olacak şekilde gülüyorum.

"Özür dilerim ama anahtarları posta kutusuna bırakıp arabamın çalınacağından endişe etmemek neden normal geliyor?"

Charlie bana sırtıttı. "Burası şehir değil, kızım." Beni eskiden yaptığı gibi boğazımı sıkarak daha da gülmemi sağlıyor. "Şimdi eve, telefonumu patlatan Autumn'un yanına gidiyorum. Landon'la birlikte geleceğini sanıyordum."

"Bunun için üzgünüm," diyorum.

"Muhtemelen yarın sabah erkenden sizin evde olacak."

"Güzel. Eğer kocası ve çocuğu olmasaydı, zaten onun evinde kalırdım."

"Bunu her zaman yapabilirsin," diye davet etti. "Orada olursan onu sakinleştirmek benim için daha kolay olur."

"Annemi bırakmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum, Oliver'ın onun için arabasının kapısını açtığını görmek için bakıyorum, "ama onu arayacağım ve iyi olduğumu bildiğinden emin olacağım."

"Kulağa hoş geliyor," diyor ve sonra sırtıyor. "Evde olmana sevindim." Başımı sallıyorum çünkü gecenin tüm duyguları içime çökmüş durumda. "Onu mutlu ediyorsun ve tek isteyebileceğim de bu."

"Onu seviyorsun." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkıyor.

"Bir sonraki nefesimden daha çok," diye onaylıyor. "Daha önce kimseyi sevmediğim kadar çok. Karşılaştığımdan değil ama..."

"Anlıyorum," diyorum ve aklım birden Brock'a gidiyor. "Hayatta bir kez yaşayabileceğin bir aşk yaşarsın ve bazen her gün gözlerinin içine bakacak kadar şanslı olursun. Ruhunuzu ve kemiklerinizi doldurur ve hayatınız boyunca bir gün bile üşümeyeceğinizi bilirsiniz."

"Everleigh," diyor, "bilmelisin."

"Bilmek istemiyorum." Brock hakkında bir şey söyleyeceğini bildiğim için elimi kaldırıyorum. "Bitti artık; o seçimini yaptı."

"İnan bana, kimse kin tutmayı benden daha iyi bilemez."

"Bu bir kin değil," diye bilgilendiriyorum onu. "Birine değer verdiğin zaman ona kin beslersin. Ben umursamıyorum. Bitti artık. O öyle istedi." Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Bu gece için teşekkürler, Charlie." Annemin yanına gidip arabaya binmeden önce konuşmayı kestim.

"Sen iyi misin?" Emniyet kemerimi takarken soruyorum. Annem hiçbir şey söylemiyor; onun yerine başını sallıyor ve camdan dışarı bakıyor. "Her şey yoluna girecek anne," diyorum, gözlerim fırına bakarken. "Her şeyi yoluna koyacağız."

On İkinci Bölüm

BROCK

"Daddy," diye duyuyorum yanımdan ve sonra yatağın eğildiğini hissediyorum. Başımı çevirdiğimde Saige'in dizini yatağın üzerine koyduğunu ve gözlerindeki uykuyu ovaladığını görüyorum. "Sabah oldu." Benimle birlikte yorganın altına giriyor ve komodinden kumandayı almadan önce diğer tarafa uzanıyor.

"Sabah mı oldu?" Başımı yana çevirip gözlerimi kapalı tutarak uyanmaya çalışıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Güneş doğdu." Homurdanıyor. "Ve saat dokuz buçuk."

"O kadar geç mi?" Başımı kaldırıp komodinden telefonumu alıyorum ve doğruyu söylediğini görüyorum. Ayrıca iş yerindeki çocuklardan birkaç cevapsız mesajım olduğunu görüyorum ve sonuncusu bu sabahtan ve Charlie'den. "Uyuyakalmışız." Yorganı üzerimden atıp kalkıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

Döndüğümde Saige hâlâ yatağın ortasındaydı ve yastıkları arkasına dayamıştı. "Yataktan kalkıyor muyuz?"

"Belki," diyor. "Duruma göre değişir. Parka mı gidiyoruz?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bilmem ki. Duruma göre değişir. Yataktan kalkacak mısın?" Cevap vermesini beklemiyorum. Onun yerine yatak odamdan çıkıp mutfağa gidiyorum ve her şeyden önce kahvemi hazırlamaya başlıyorum.

"Bir kek alabilir miyim?" diye bağılıyor yatak odamdan. Tezgâhın üzerinde duran ve Everleigh'nin bir gün önce içine fazladan kek koyduğu beyaz kutuya bakıyorum. Eve geldiğimizde açtığında Saige'i ekstra mutlu eden bir şey. Bunu kızım için yapmış olması beni rahatsız ediyor. Bütün gece boyunca, Saige'le tanıştığında yüzünün aldığı şekli düşünüp durdum. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim.

"Yatağında kek yiyemezsin," diyorum bir kupa alıp kahve doldururken. Mutfaka girdiğini görmeden önce ayaklarının yere vurma sesini duyuyorum. "Günaydın, günışığım."

Kutuyu alıp taburesine gitmesini ve kutunun üstünü açarken kutuyu çıkarmasını izliyorum. "Bana özel bir tane verdi," diye bir gün önce söylediklerini tekrarlıyor ve ben ona cevap vermek yerine homurdanıyorum.

Telefonumu elime alıp mesajlar arasında gezinirken en üstte Tony'nin mesajını görüyorum.

Tony: Fırın olayını duydun mu?

Ryan: Berbat bir şey.

Mesajları okurken boynum karıncalanıyor ama kimse ne olduğunu söylemiyor. Charlie'nin mesajına ulaşana kadar da bunu sormayacağım.

Yıllar geçtikçe birbirimizden uzaklaştık. Her birimizin uğraşması gereken kendi sorunları vardı. Dürüst olmak gerekirse, kimseye yakın değildim ve tek başıma olmayı tercih ediyordum.

Charlie: Duydun mu bilmiyorum ama

Dün gece fırında.

Everleigh'in ateşin içinde kalmış görüntüsü sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissettirirken bir elimle tezgâha tutunmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, ağzımdan tıslama sesi çıkıyor ve göğsümdeki tüm hisleri görmezden geliyorum. Gözlerimi açtığımda metni okumaya devam ediyorum.

Charlie: Herkes iyi.

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp fincanımı yere koyuyorum ve dirseklerime dayanarak başımı öne eğiyorum. Rahat bir nefes alıyorum.

"İyi misin baba?" Saige soruyor ve ben de ona bakıyorum. Uzaklaştırmaya çalıştığım gözyaşları yüzünden görüntüsü bulanıklaşıyor.

"Evet." Başımı salladım. "İyiym bebeğim." Arkamı dönüp burnumdan nefes alıyorum, sonra ağzımdan veriyorum. "Kekinin yanına kahvaltılık sandviç ister misin?"

"Hayır, ödevimi yapacağım, sonra parka gidebilir miyiz?"

"Evet," diye usulca kabul ediyorum, ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum, zihnimi boş bırakmaya zorluyorum ama Everleigh'nin Saige'e gülümseyip beni görmezden geldiğini görünce başarısız oluyorum.

Yanıma geliyor ve ellerini yıkadıktan sonra kurulayıp yatak odasına gidiyor. Telefonu tekrar açıyorum ve mesaja devam ediyorum.

Fırsatın olduğunda konuşmalıyız. Zaman çok değerli,

Adamım.

Başımı iki yana sallıyorum ve devamını okumak istemediğim için telefonu kapatıyorum. Bana zamanın değerli olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok.

Bunun yerine, arka kapıya doğru yürüyorum ve dışarı çıkıp sandalyeye oturmadan önce kapıyı kaydırarak açıyorum ve sadece uzaklara bakıyorum. Salıncak

Saige dört yaşına geldiğinde onun için kurmuştum. O kadar küçüktü ki yan taraftaki merdivene tırmanmak için tüm enerjisini harcaması gerekiyordu. Salıncakta bile ayaklarıyla yere zar zor dokunabiliyordu ve şimdi ona neredeyse hiç bakmıyor. Eninde sonunda onu kaldırmalıyım ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyor.

Dışarıda oturuyorum, kafam karmakarışık, fırına ve Everleigh'in nasıl hissettiğine dair tüm düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Saige'in kapıda olduğunu duyduğumda kendime *umurumda* olmadığını hatırlatıyorum. "İşim bitti."

"Tamam, hemen duşa **g i r e c e ğ i m**," diyorum, kalkıp başını öpmek için eğilerek, "sonra gidebiliriz."

"Tamam," diye cevap veriyor, beni içeri kadar takip ediyor ve ben yatak odama giderken kanepeye oturuyor. Duş alıp giyinmeden önce yatağımı hazırlıyorum.

Evden çıkarken telefonum çalıyor ve yere bakınca Winston'ın beni aradığını görüyorum. Aramayı görmezden gelip arka cebime koyuyorum ve yola çıkmadan önce Saige'in koltuğunda olduğundan emin oluyorum. Telefonum tekrar çalıyor ve Tony'nin aradığını gösteriyor. "Hey," diyorum Bluetooth'tan cevap vererek.

"Selam, ben de çıkmak üzereydim."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Parka doğru gidiyoruz."

"İyi eğlenceler." Kamyonetim park yerine dükkâna doğru ilerlerken telefon bağlantısını kesiyor.

"Buradan itibaren yürüyeceğiz," diyorum. Aşağı atlıyor ve ben fırına bakıyorum, Saige de bakıyor, o da soluk soluğa kalıyor.

"Baba, bak." Fırını işaret ediyor ve ben de park yerindeki inşaat kamyonunu, ön tarafta bir konteynır ve kapıdan girip çıkan, bir şeyler taşıyan işçileri görüyorum. "Her şey darmadağın olmuş."

"Evet," diye cevap veriyorum, caddede yürürken ön camların tahtayla kapatılmış olduğunu görüyorum. Pencerelerin olduğu yerde ve kapının olduğu yerde siyah isler var. Önden bakıldığında çatıda fazla hasar yok gibi görünüyor ama yan tarafa doğru yürüdüğünüzde yarısının kopmuş olduğunu görüyorsunuz.

"Baba, bak, bu Everleigh," diye ilan ediyor, hiçbir şey olmamış gibi görünen tek pencere olan yan pencerenin yan ında durduğumuzda. Öndeki tezgâhın hâlâ sağlam görüldüğünü görebiliyorum, ama cam kutular yerde parçalanmış. Everleigh'nin elinde bir süpürge var, etrafındaki adamlar da temizlik yapıyor. Saige'in elini kaldırıp cama vurduğunu görene kadar elimi bıraktığını fark etmiyorum bile.

Everleigh ona bakıyor ve Saige ona el sallarken gözlerinin yumuşadığını görüyorum. Eskiden odaya girdiğimde ve ona seni seviyorum dediğimde böyle yumuşayan gözler.

onu sevdim. Uzun zamandır görmediğim gözler. Özlediğim gözler ve bazen onu hayal ettiğimde bana böyle bakıyorlar. Tıpkı şu anda yaptığı gibi. Gözünü kırpmamış gibi görünüyor ve yüzünde siyah bir is var. Ama Saige'e gülümsüyor, ona el sallarken tam burada durduğumu görmezden geliyor. "Bu artık kek kalmadığı anlamına mı geliyor?"

"Öyle görünüyor." Elini uzatıp onu pencereden uzaklaştırıyorum. "Başka bir yer buluruz."

Caddede yürüyoruz, Saige arada **b i r** omzunun üzerinden bakıyor. Omzumun üzerinden arkama bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bankta oturuyorum ve onun okuldan birkaç arkadaşıyla oynamasını izliyorum. Tüm bu süre boyunca midem cam yutmuşum gibi hissediyor. Zihnim Everleigh'i saçları tepesinde bağlı olarak görüyor. Yangının nasıl başladığını merak ediyorum. Acaba iyi olacak mı? Bayan Maddie'nin nasıl olduğunu merak ediyorum. Merak etmemem gereken tüm bu şeyleri merak ediyorum. Merak etmemem gereken tüm bu şeyleri merak ediyorum. Bir şey yiyip yemediğini merak ediyorum, birlikte olduğumuzda bütün gün yemek yemediği için iki kez bayıldığını biliyorum. Banyodan çıkıp yüzüstü düştüğünde ödüm bokuma karışmıştı. İlk defa içimde bir korku hissettim. "Baba." Saige nefes nefese koşarak yanıma geldi. "Manikür-pedikür gecesi yapabilir miyiz?" Bana gülümsüyor, tüm yüzü aydınlanıyor.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken ben de gülümsüyorum. "Nasıl istersen bebeğim," diye kabul ediyorum, birkaç saniye önce hissettiğim boşluk onun gülümsemesiyle doluyor. Everleigh'den sonra kalbime girmesine izin verdiğim tek kişi o. Bundan sonra da kalbimi elinde tutacak tek kişi o olacak.

"Pizza gecesi ve manikür-pedikür." Arkadaşlarıyla kovalamaca oynarken köşedeki bakkaldan almaya gittiğim su şişesini alarak yanıma oturuyor. Göğsü kabarıyor. "Ne zaman gidebiliriz?"

"Ne zaman istersen," diyorum ve elini uzatarak ayağa kalkıyor. Ana caddeye geri dönüyoruz. Barın açık olduğunu görüyorum, kapılar açık ve önündeki tabelada "İçeri gelin, açığız" yazıyor.

Yanından geçerken gözlerim fırına gidiyor ve içeride sadece birkaç kişinin kaldığını görüyorum. Hiçbiri Everleigh değil ya da en azından biz onu görmüyoruz ve ben mutluyum, yoksa Saige ne yapardı bilmiyorum.

Eve gittiğimizde, o düş alırken ben pizza sipariş ediyorum ve sonra pembe manikür-pedikür çantasını alıp geliyor. Tezgâhın üzerine koyuyor ve fermuarını açıyor. "Bu hafta ne renk istiyorsun?" diye soruyor, her gittiğimizde biriktirdiği oje şişelerini çıkarırken.

eczaneye gitti. "Ben mavi alacağım," diyor ve geçen hafta aldığı bebek mavisini seçiyor. "Peki ya sen baba?" diye soruyor, önündeki şişelere bakıyorum, en açık tonunu seçiyorum, açık beyaz. "Bu çok sıkıcı." Başını sallıyor, şişeyi benden alıp kutusuna geri koyuyor. "Bunu yapacağız," diyor Cadılar Bayramı'nda seçtiği yeşil renkten bahsederken. "Güzel bir renk olduğunu söylemiştin."

"Öyle," diye cevap veriyorum tam kapı çalmadan önce. Pizzayı getiriyorum ve ikimiz kanepeye yerleşmeden önce iki dilim yiyor. O benim tırnaklarımı boyuyor, sonra ben onunkileri.

Şişenin kapağı parmaklarım için çok küçük. "Pastaneye ne oldu?" diye soruyor usulca, ben onun tenine bulaştırmamaya odaklanırken.

"Bilmiyorum bebeğim," diye gerçeği söylüyorum. "Bir yangın çıktı." "Sence Bayan Maddie orayı tekrar inşa edecek mi?"

Başımı sallıyorum. "Tabii ki yapacak."

"Everleigh'nin ona yardım etmek için yanında olması iyi bir şey." Yine onun adını anıyor.

"Evet." Söylediğim tek şey bu oluyor ve konuyu değiştirmesini umuyorum.

"Sence daha fazla yardıma ihtiyaçları var mı?" diye soruyor. "Eğer varsa, belki onlara biraz yardım edebiliriz."

"Bence ihtiyaçları olan tüm yardıma sahipler," **d i y e** geçiriyorum, tırnaklarını boyamayı bitirirken. "Şimdi, ayak parmaklarının da aynı renkte olmasını ister misin?" Konuyu değiştirdiğimden emin oluyorum ve o da başını sallıyor. Ayak parmaklarını boyamayı bitirdim. Kanepede kıpırdamadan oturuyor ve cilasının kurduğundan emin olmak için ellerini yelpazeliyor, ben de aynısını yapıyorum. Nihayet saat ondan sonra, boya kurduktan çok sonra uyuyakalıyor.

Onu kucağıma alıp yatağına götürüyorum ve başını öpüp dışarı çıkmadan önce onu yatırıyorum. Televizyonu ve ışığı kapatıyorum ve aynı şeyi yapmak için yatak odama gitmek yerine dışarı çıkıp sandalyeye oturup gökyüzüne bakıyorum. Everleigh'nin de içinde olduğu bir hayatın nasıl olacağını hayal ettiğimde zihnim bana oyunlar oynuyor. Burada, bu evde olur muyduk? Çocuklarımız olur muydu? Eğer olsaydı, Saige'e benzerler miydi ya da Everleigh'in gözlerine sahip olurlar mıydı?

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, sanki kendimi burada, bu sandalyede, yanımda otururken gördüğümde bir deja vu anı yaşıyorum. Baş kucağımda, bacakları önünde uzanmış, bana gülümsüyor. Elleri

Bebeğimizin tekmelerini hissederken elimle onunkini kapatıyorum. Görüntüyü zihnimden silmek için ellerimi yüzüme sürüyorum. "Belki başka bir hayatta." Ayağa kalkıyorum. "Ve eğer farklı insanlar olsaydık." Gökyüzüne bakıyorum, kayan bir yıldız görüyorum. "Ve eğer ondan nefret etmeseydim."

On Üçüncü Bölüm

EVERLEIGH

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyorum ve o kanepeye yığılana kadar saniyeleri saydığımı yemin edebilirim. Tüm vücudum önden ve arkadan bir Mack kamyonu tarafından ezilmiş gibi hissediyor. Kapının kolunu çevirirken, umarım açık olur da anahtarlarımı çantamdan çıkarıp daha fazla iş yapmak zorunda kalmam. Gözlerimi kapatıp kapıyı iterek açıyorum ve rahatlamak için küçük bir dua ediyorum. "Yesss," diye tıslayarak eve giriyorum ve hemen spor ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Hey," diyor annem mutfaktan kapıya doğru bakarken.

"Hey," diye mırıldanıyorum, çantamı yere, ayakkabılarımın yanına fırlatıyorum ve kışımı kanepeye sürükleyip sırt üstü düşüyorum. "Bana hareket etmemi söylemeye çalışma çünkü yapmayacağım."

Annemin mutfaktan gelen kahkahasını duyduğumda kapalı gözlerimden birini açıyorum. "Ayakkabılarını çıkardığın için şanslısın."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ayakkabılarımı çıkardığım için şanslısın."

"Kalkıp yemek yiyecek kadar enerjin olacak mı?" diye soruyor ve ben inliyorum.

"Şu m e r d i v e n l e r i çıkıp"-merdivenleri gösteriyorum-"duş alacak kadar bile enerjim yok."

Tencerede gerçekten güzel kokan h e r ne varsa karıştırırken, "Duş kendini daha iyi hissetmeni sağlar," diye öneriyor.

"Bu," diyorum kanepeyi göstererek, "beni daha iyi hissettiriyor. Anne, yemin ederim vücudumdaki her bir kemik ağrıyor."

"Güzel ve sıcak bir duş tüm ağrılarını geçirir." Bunu söylediğinde inliyorum ve kelimenin tam anlamıyla kanepeden yuvarlanıyorum.

"Huzurumu kaçırıyorsun," diye suçluyorum, o gülerek merdivenlerden yukarı çıkarken. Banyoya giriyorum ve soyunmadan önce duşu açıyorum. Sıcak su vücudumun her yerinden akarken gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum. Son beş gün içinde tüm fırının içini boşaltmaktan kaynaklanan ağrı ve sızılar gerçek dışı. Yangından bir gün sonra gelen bir yıkım ekibiyle birlikte gün doğumundan gün batımına kadar oradaydım. İtfaiye müdürü içeri girebileceğimizi söylediğinde, ki bu yaklaşık

Yangından on saat sonra geldiler. Charlie'nin onları aradığını anlamam beş saniye sürdü.

Fırına girmek, hazır olduğumu sanmadığım bir şeydi. Annemin uğruna çalıştığı her şeyi bir moloz yığınının içinde görmek biraz fazla gelmişti. Gözyaşlarım yüzümden akarken fırının önünü süpürdüm. *Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama daha büyük ve daha iyi yapacağım.* Bütün hafta boyunca tek yapmak istediğim eve gidip başımı yorganın altına gömmekken kendi kendime bunu tekrarlayıp durdum. Nihayet temizlik tamamlandı ve önümüzdeki Pazartesi günü müteahhitle bir toplantımız var.

Ilıklaşana kadar suyun altında kalıyorum, dışarı çıkıp yatak odama gitmeden önce bir havluya sarınıyorum. Kıyafetlerimi gözden geçirmeye başladığımda bornozumu alıyorum ve aşağı inmeden önce üzerime geçiriyorum. "Daha iyi hissetmiyor musun?" Annem mutfak masasına bir tabak koyarken bana bakıyor.

"Hayır." Sandalyeyi çekip masaya oturuyorum ve önümdeki etli güveç tabağına bakıyorum. Annemin yanıma oturmasını beklerken birden ağzım sulanıyor. Bu sabah yaptığını bildiğim bir sepet taze ekmek koyuyor çünkü asla ve asla donmuş ekmek almaz.

Yanıma oturup bana bakıyor ve gülümsüyor. Çatalını eline alarak, "Yiyebilirsin," diye ısrar ediyor. "Bana bugünden bahset."

Çatalımı kapıp bir parça et ve havuç saplıyorum. "Temizlik ekibi sonunda işi bitirdi," diyorum. "Söyledikleri gibi burası çivilerine kadar temizlendi."

"O şeyi bu hale getirmek on yılımı aldı, içini boşaltmak ise bir hafta sürdü." Yemeğinden bir ısırık alırken başını sallıyor.

"Ne olacağı hakkında konuşmalıyız," diyorum usulca. "Bunu tartışmak istemediğini söylediğini biliyorum ama anne-"

"Biliyorum, biliyorum," diye itiraf ediyor, "sadece ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Peki, neden tüm tıbbi faturalarla başlamıyoruz," diye başlıyorum. "Sigortanız olduğu için fazla değiller ama yine de ödenmesi gereken bir borç."

Elini kaldırıp sallıyor. "Bu fatura karşılandı," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Ben daha çok yeni bir fırın inşa etme masraflarını nasıl karşılayacağım konusunda endişeliyim."

"Sigorta şirketi ne dedi?" diye soruyorum ve yine benimle göz teması kurmuyor. Bana gerçekten ne kadar korktuğunu göstermek istemiyor. "Anne," diye bağıriyorum. Başını kaldırıyor ve gözlerinin dibinde iri yaşlar biriktiğini görüyorum. "Ne oldu?"

"Kapsamda olup olmadığımı söylemek için tam soruşturmanın tamamlanmasını beklemeleri gerekecek."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, sigorta kapsamında olmayacağını hiç düşünmemiştim. İşte bu yüzden sigorta yaptırıyorsunuz.

"Olayın kundaklama olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, bunu yapanın ben olmadığım sonucuna varmaları gerekiyor." Elimi masaya vuruyorum. "Her şey yoluna girecek." Korkusunu ve endişelerini gizlemeye çalışıyor. "Ev için bir ipotek daha alacağım ve biraz birikimim var."

"Anne, bu çılgınlık." Başımı sallıyorum. "Bunu ödemek için seksen yaşına kadar çalışacaksın. Buna değer mi?"

"Bunu bana nasıl sorarsın?" diye soruyor, sanki kalbini kırmışım gibi. "Senin dışında, o fırın hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Sabahları kalkmak için bir nedenim vardı. İşe gitmeyi seviyorum."

Tam başka bir şey söyleyecektim ki kapı hafifçe çalındı. İkimiz de kalkıp açmadan kapı açılıyor ve Oliver içeri giriyor. Annem eve geldiğinden beri her gece burada. Geceyi burada geçirmiyor ama gelip annemin yanına oturuyor. "Merhaba çocuklar," diyor, kaskını kapının yanındaki sandalyeye bırakırken sesi neşeli. "Bu üzgün suratlar da neyin nesi?"

"Hiçbir şey," diye hemen reddediyor annem. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mahalledeydim," diye cevap veriyor ve yüzüne gülmemeye çalışarak yemeğinden bir ısırık alıyorum.

"Yemek yedin mi?" Annem, sesi beş saniye önce sinirlenmiş olsa da, terbiyesini kaybetmemiş. "Sana bir tabak getireyim."

"Ben hallederim," diyerek ona doğru yürüyor ve eğilip yanağından öpüyor. "Sen otur ve rahatla."

Ocağa doğru yürüdüğünü ve kendine bir tabak alıp, sandalyesini çekmeden önce doldurduğunu izliyorum. Oturmadan önce buzdolabına gidip açıyor ve kendine bir şişe bira alıyor. Anneme **b a k ı y o r u m**, biradan nefret ettiğini biliyorum. Biradan her zaman nefret etmiştir ve daha önce buzdolabında bira bulundurduğunu hiç görmemişim. Asla. "Güzel kokuyor," diye övüyor Oliver annemin yanına otururken. "Peki sizi bu kadar hüznölendiren ne?" diye soruyor yemeğinden bir ısırık almadan önce.

"Sigorta karşılamazsa fırını nasıl yeniden inşa edeceğimizi tartışıyoruz."

Oliver'ın gözleri annemin gözlerine kayıyor. "Sorun değil," diye tıslıyor annem, "endişelenmene gerek yok."

"Yeniden inşaya ne zaman başlıyorlar?" Oliver soruyor ve cevap için kesinlikle anneme bakmadığını biliyorum.

"Pazartesi," diye aktarıyorum. "Yarın sabah bazı çizimlerin üzerinden geçmek için onlarla buluşacağım."

"Bana haber ver, sana bir çek getireyim," diyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Hayır." Annem masayı tokatlıyor.

Oliver sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bu bir borç olacak," diye açıklıyor, "ve parayı aldığında bana geri ödeyebilirsin. Herkes kazanır." Annemle göz göze geliyorlar ama annemin sırtışını gizlemeye çalıştığını görüyorum.

"Düşünüyordum da," diyorum usulca, onlar da bakışmalarını sonlandırıp bana dönüyorlar, "biz yeniden inşa işlerini hallederken" -tabağımdaki yiyecekleri hareket ettiriyorum- "belki de bizi idare etmesi için bir yemek kamyonu alabiliriz." Önce Oliver'a sonra da anneme bakıyorum. "İçinden kahve ve kek servisi yapabiliriz. Sonra da sabahları burada çörek yaparız. Siz dükkân açmadan önce yaptığımız gibi."

"Bilmiyorum." Annem tereddüt ediyor.

"Bu harika bir fikir," diye övüyor Oliver. "İnsanlar geçen haftadan beri çörekleri özlüyor. En az beş hemşirenin bu konuda şikâyet ettiğini duydum." Birasından bir yudum alıyor.

Annem, "Bu da başka bir ek masraf," diyor.

"Tek ihtiyacımız olan eski bir minibüs ve ne bileyim, onu ucuza tamir edebiliriz. Birkaç kahve makinesi koyarız. Ne bileyim, belki birkaç sandviç bile servis edebiliriz, ya da simit tarifin vardı."

"Bilmiyorum," diyor annem, emin değil.

"Bu fikre bayıldım." Oliver benim tarafımı tutuyor. "Hastanenin dışına park edebilirsin ve dakikalar içinde tüm biletler tükenir." Ona gülümsüyorum. "Birkaç yeri arayıp minibüsü olan birini tanıyor muyum diye bakacağım."

"Minibüsü olabilecek birini tanıyorum," diye itiraf ediyor annem ve kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum.

"Oliver'ı bekleyeceğim." Masadan uzaklaşıyorum. "Şimdi, sakıncası yoksa, yatmaya gidiyorum."

"Saat yedi," diyor annem.

"Ve ben beşten beri ayaktayım." Tabağımı lavaboya koyuyorum. "Bulaşıkları bırak. Sabah yıkarım." Dönüyorum ve annemi yanağından öpmek için yanına gidiyorum. "Onları bırakacak mısın?"

"Kirli bir mutfakla yatağa gidemem. Bu çok iğrenç." Ellerini havaya kaldırıyor.

"Gözlerini kapat, o zaman görmezsin." Merdivenleri çıkarken elimi kaldırıyorum, bulaşıkların sabah orada olmayacağını biliyorum. Başımı yastığa koyar koymaz uyuyorum, sadece sabah 6'da şişim geldiğinde uyanıyorum.

Yataktan kalkarken gerinerek banyoya gidiyorum. Geri dönüp bir çift yoga pantolonu ve beyaz bir üst giymeden önce dişlerimi fırçalıyorum, ardından kahve yapmak için aşağı iniyorum.

Ev sessiz ve mutfak temiz, bu da sürpriz değil. Ta ki yan tarafta bir hareket duyana ve Oliver'ın annemin yatak odasından parmak uçlarında çıkmaya çalıştığını görene kadar. "Yakalandım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Uyuyakalmışım." Ellerini havaya kaldırdı. "Yorganın üstünde, tamamen giyiniktim. Sanırım yorgundum."

"Gitmeden önce bir kahve ister misin?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "O uyanıp beni görmeden buradan gideceğim, sonra da Buraya bir daha girmeme asla izin yok." Kaskını almadan önce botlarını giyiyor.

Kahvemden ilk yudumu alıyordum ki annem bornozuyla odasından çıktı. "Günaydın anne," diye selamlıyorum ve bana ters ters bakıyor. "Ben şimdi gidiyorum." Kahvemi paslanmaz çelik bir bardağa koyuyorum. "Erkek arkadaşın az önce çıktı."

"Ben de senin gideceğini sanıyordum," diye tersleyince başımı sallıyorum ve evden çıkarken gülüyorum.

Sessiz caddede yürüyorum, karşıya geçmek üzereyken tamirhaneden gelen küfür ve acı dolu bir çığlık duyuyorum. Oraya baktığımda, Brock'un kamyonetinin yan tarafa park ettiğini görüyorum. "Uzaklaş," diyorum kendime ama ayaklarım dükkâna doğru ilerliyor. Cam kapıyı iterek açıyorum ve kapının üzerindeki zillerin çaldığını duyuyorum. Ofisin olduğu taraftan gelen hışırtiları duyunca "Merhaba," diye sesleniyorum. "Merhaba."

Kafamı ofisten içeri soktuğum sırada banyonun kapısı açılıyor ve Brock'un parmağına sarılı, kan sızan bir bezle dışarı çıktığını görüyorum. "Oradan geçiyordum ve acı içinde bağırdığımı duydum."

"Acıdan ağlamadım," diye tersledi. "Tıslıyordum."

Gözlerimi devirip ona doğru yürüdüm. "Ne yaptın sen?"

"Elimden kaydı," diyor parmağına baskı uygularken. "Parmağımın üzerine düştü ve sanırım kesip açtı." Onun önünde duruyorum. "Ben iyiyim."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum, "ve yardım etmeme izin ver, seni inatçı katır." Bana ters ters bakıyor ama paçavrayı açmama izin veriyor ve yarayı görüyorum. "Dikişe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Yani, zaten gitmezsin ama şunu temizleyip saralım." Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Bunu neden yaptığımı biliyorum, çünkü biri yaralandı ve ben yardım etmek için yetiştirildim. Ofisinin dışındaki tuvalete doğru yürüdük. Düşündüğümde çok daha temizdi. Suyu açıyorum ve elini tutup akıntının altına koymadan önce parmağımla hissediyorum. Açık kırmızı kan nehri lavabonun dibini dolduruyor. Elindeki havluyu alıp basınç uygulamak için sarmadan önce birkaç dakika bekliyorum. "İlk yardım çantası nerede?"

"Ön tarafta, masanın altında," diye homurdandı, ben de ön tarafa doğru yürüdüm ve önünde kırmızı haç olan kare şeklinde beyaz plastik kutuyu buldum. İçeri giriyorum ve onu masasının yanında buluyorum. Kutuyu açıp antiseptik pedleri aldım ve büyük bandajı almadan önce kesiği sildim. "Bugün eldiven giymen gerekebilir," diyorum bandajı parmağına takıp sararken, "ya da giymezsın, sana kalmış."

Bandajı atmak için öne eğildiğimde teşekkür eder gibi bir ses çıkarıyor, onun alanında olduğumu ve göğsümün koluna dayandığını fark etmiyor. O bana bakarken ayağa kalkıyorum. "Özür dilerim," diyorum ve sanki o an zamanda donmuş gibiyim. Sanki bunu daha önce yapmışız gibi ve eminim yedi yıl çıktıktan sonra bunu daha önce de yapmış olabiliriz. Ama ben bile bilmiyorum. "Ben sadece-" Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Git." Ama göğüslerimiz neredeyse birbirine değerken ayaklarım olduğum yerde sabit kalıyor. Elleri yukarı kalkıyor ve ağzı benimkine çarpmadan önce boynumun kenarlarını kavlıyor. Sanki bu anı bekliyormuşum gibi ağzım onun için açılıyor. Dili benimkiyle oynamak için dışarı çıkıyor. Bedenim sanki o kadar uzun süredir uyuyormuş da hayatta kalmak için buna ihtiyaç duyuyormuş gibi uyanıyor. Elleri boynumu kavradığı anda, sanırım onun içinde eriyorum. Bunu istememem gerektiğini biliyorum. Burada bile olmamam gerektiğini biliyorum. Ama aynı zamanda bu öpücüğün tüm hafta boyunca beklediğim bir şey olduğunu da biliyorum. Özlediğimi bilmediğim bir parça rahatlık.

Kapının üstündeki zil tekrar çalana kadar öpücük neredeyse yumuşaktı ve ben ondan geriye sıçradım. Elleri yanlarına düşüyor ve hava ıslak dudaklarıma çarptığında başımı sallıyorum. Hışımla odadan çıkmak için dönüyorum. "Bunu bir daha yapma ayrıcalığını kaybettin."

Bölüm On Dört

BROCK

"Bunu bir daha yapma ayrıcalığını kaybettin," diye çıkışıyor ofisimden hışımla çıkmadan hemen önce. O çıkarken çalan zil sesiyle gözlerim pencereye gidiyor ve onun başı eğik bir şekilde fırına doğru yürüyüşünü izliyorum.

Yumruğumu yanımda sıkıp derin nefes alıyorum ve kendimi onu kovalamak gibi aptalca bir şey yapmamaya zorluyorum. Onu kovalamaktan başka bir şey istemiyordum ama bunun büyük bir hata olacağını biliyordum. Geçtiğimiz hafta boyunca onun dükkânın önünden başını eğerek geçişini izledim ve gece geç saatlerde ayrıldığında bile hâlâ fırının içinde temizlik yapıyordu.

Kaç kez oraya gidip iyi olup olmadığına bakmak istemem normal değildi. Özellikle de görmek isteyeceği son kişinin ben olduğumu bildiğim için. "Hey." Ryan kafasını ofisten içeri soktu. "İyi misin? Dışarıda kan gördüm."

"Evet," diye onaylıyorum, gözlerimi pencereden ayırıp Ryan'a bakıyorum. "Bir parça kayıp parmağımın üzerine düştü ve onu kesti. İyileşeceğim."

"Kahretsin, tamam." Dönüp uzaklaşmadan önce başını sallıyor. Onun gölgesinin fırının içinde hareket edişini izlerken başımı yana çeviriyorum. Kafamın içinde onun sesini tekrar duyduğumda öfke içimde yükseliyor. *"Bunu bir daha yapma ayrıcalığını kaybettin."*

Her şeyi mahvettiğim günü düşündüğümde daha haklı olamazdı.

"Sana yardım getireceğiz," dedi sağlık görevlisi ve ben sedyeden atlamaya hazır bir şekilde başımı salladım.

"Kıcını kaldırıp oraya gitmen ve Everleigh'in iyi olduğundan emin olman gerekiyor," dedim ona. Eğer kolum kırık olmasaydı, gömleğinin önünü kavrayabilirdim. "Beni boş ver, ben iyiyim."

"İtfaiye onu çıkarıyor," diye beni rahatlatmaya çalıştı, "ama seni hastaneye götürüp bacağını ve kolunu kontrol etmemiz gerekiyor." "Siktir et bacağımı," diye tısladım ona, o sırada Charlie'nin yan taraftan bağırdığını duydum. Bir polis memurunun bana doğru geldiğini görünce arkama baktım.

"Kamyonda kaç kişiydiniz?" diye sordu, önce ona sonra da ters dönmüş kamyona baktım. Polislerden biri

Tekerlekler uçmuş gibi görünüyordu ve diğeri kamyonun yanında yatıyordu. Kamyonun kasasının arkası bir ağaca çarpmıştı. "Bilelim diye söylüyorum."

Beni alıp ambulansa bindirdiklerinde, "Arkada dört, önde iki kişiydik," diye cevap verdim. Kapılar kapanırken ona "Kızımı getirin," diye yalvardım ve kükreyerek dışarı çıktım.

"O olmadan hiçbir yere gitmiyorum," dedim ama onlara karşı güçsüzdüm. Kolum yan tarafta sallanıyordu ve sol pantolonumun paçası sızan kan yüzünden bana yapışmıştı.

Arka cebimden telefonumu almaya çalıştım ama acıdan bayılmak üzereyken yarı yolda vazgeçmek zorunda kaldım.

Hastaneye vardığımızda beni sallanan kapılara doğru itiyorlardı. Makasın bacağımdan yukarı doğru ilerleyip kot pantolonumu kestiğini hissettiğimde beş kişi üzerime çullanmıştı.

"Doktor, "Sol tarafta, kemiğe doğru bir yırtık var," dedi.

"Omzu da yerinden çıkmış." Başımı kaldırdım ve hemşirenin üzerimde bir şeyler yaptığını gördüm.

"MRI ve tomografi çekeceğiz," diye açıkladı doktor. "İçeride her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için" diye ekledi bana bakmadan önce. "Sen şanslı olanlardan birisin," dedi hepsi odadan çıkmadan önce.

Yatağa uzanmış, tavana bakarken birinin içeri girdiğini duydum. Bana Everleigh'in nasıl olduğunu söyleyecek bir hemşire olduğunu sanmıştım ama onun yerine Winston Cartwright'tı.

"Hey, dostum," dedi omzunun üzerinden bakıp yatağın yanına gelirken.

"Everleigh'i gördün mü?" Ona sordum ve başını salladı.

"Hayır," diye fısıldadı, "ama dinle, seninle konuşmamız gerek." Hiçbir şey yapamadan öylece uzandım. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Waylon'ı bilirsin, dışarı çıkmakla ilgili bir şeyler söylüyordu."

"Evet." Dinliyormuş gibi yaptı. "Bize yardım etmene ihtiyacımız olacak," dedi ve ona o anda siktir olup gitmesini söylemeliydim. Şeytanla bir anlaşma yaptığımı bilmeliydim. Ama tüm hayatın onların elindeyken, ipler onların elindeydi ve ben de onlar için sadece bir kuklaydım.

Uzun zamandır zihnimden silmek istediğim anıyı silkeleyerek başımı öne eğiyorum. İşe dönmeden önce, bana yeniden yaşadığımı hissettiren öpücüğü unutmaya çalışıyorum. Her zaman yaptığım gibi boynunun yan tarafını tutuşumu, bunu yapmanın benim için doğal oluşunu. Sanki bunu yapmak için doğmuştum ama kendime bunun artık bana göre olmadığını hatırlatmak zorundaydım.

Kendimi işime gömdüm, çıkarken fırına bakmamak için kendimi zorladım. Ertesi gün işe gittiğimde kapıyı açıp içeri giriyordum ki onu sokakta yürürken gördüm. Telefonuma baktığımda normalden biraz daha erken geldiğini görüyorum ya da belki de sabahı Saige için her şeyin hazır olduğundan emin olarak geçirdiğim için normalden biraz daha geç geldim.

Çalışmaya başlamadan önce merhaba diye mırıldanan çocuklar içeri girmeye başladığında ben zaten çalışıyordum.

Tam ofise girmek üzereydim ki zil sesi duyuldu ve arkamı döndüğümde onun ön tarafa doğru yürüdüğünü gördüm. Buraya gelirken yanılmış olabilir mi diye düşünerek dönüp onu izliyorum. "Yardımcı olabilir miyim?" Etrafına bakınırken soruyorum ve burada olmasına şaşıyorum.

"Evet ya da emin değilim," diyor bana dönüp bakmadan önce ve dün olduğu gibi, lanet vücudunu şekillendiren bir çift siyah tayt daha giyiyor. "Satılık kamyonunuz var mı?"

Başımı salladım. "Pardon, ne dedin? Kamyonet mi almak istiyorsun?"

"Ya da bir minibüs," diye düzeltiyor beni. "Aslında bir yemek kamyonu yapmak istiyorum." Onun durduğu yere doğru yürüyorum ama parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyorum. Sadece o lanet öpücüğü düşünmek ve ellerimde onun kokusunu hissetmek bile sikimin bütün gün boyunca kalkmasına yetiyor. O kadar ki onları sadece duşa girdiğimde yıkadım. "Zaten içi boşaltılmış bir şey, böylece içine koymam gerekenleri eklemek daha kolay olur." Yüzümde bir şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Fırın düşündüğümüzden daha uzun süre kapalı kalacak, bu yüzden seyyar bir dükkan kurmak istiyorum. Kahve ve kek servisi yapabileceğim bir şey."

"Arkada duran birkaç eski posta kamyonum var," diyorum ve kendime bunu onun için yapmadığımı söylüyorum. Bunu Bayan Maddie için yapıyorum. "İstersen arka tarafa doğru yürüyebiliriz ve sen de onlara bir göz atabilirsin."

"Oh, evet." Gözleri parlıyor ve benden nefret ettiğini bir anlığına unutuyor.

"Kapının anahtarlarını alayım," diyorum, ofisime geri dönüyorum ve duvardaki kancadan anahtarları alıyorum. "Beni takip edin." Dükkândan çıkıp çitle çevrili alanın olduğu tarafa doğru yürüyorum. Yıllar boyunca terk edilmiş arabalarımız var. Birkaç tanesini açık artırmadan parça olarak almıştık ve burada öylece duruyorlardı. Kapının kilidini açıyorum ve o benimle birlikte yan yana yürüyüp beyaz kamyonetlerin yan yana dizildiği arka tarafa geçerken kapıyı açıyorum. Birkaç adamın açık arka garaj kapılarından dışarı baktığını görüyorum ve bana ters ters bakıyorlar. Bakışlarımla onlara işlerine dönmelerini söylediğimi umuyorum.

Ryan ve Tony yan yana durmuş, ilgiyle izliyorlar. "Elimdeki kamyonlar bunlar." Beşini işaret ediyorum. "İstersen gidip kontrol edebilirsin."

"Kilitleri açık mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak dönüp yürüyorum. Daha fazla çocuk dışarı çıkıyor ve Tony ile Ryan'ın yanında duruyorlar.

İlkine yaklaşıyor ve kapıyı kaydırarak açıp içeri giriyor, sonra diğer dördüne de aynısını yapıyor. "Gkincisi en temiz olanı," diyor ve ellerini birbirine sürterek temizliyor.

"Eğer istersen Ryan yan tarafını kesip menteşe takabilir, böylece onu açabilirsin," diyorum. Yapmak için iki katına çıkması gereken işleri olduğunu biliyorum. En kötü ihtimalle Saige'le birlikte gelip ona yardım edebilirim. "Dondurma k a m y o n u gibi gezdirecek misin yoksa park halinde mi bırakacaksın?" Gerçekten koşup koşamayacaklarını hatırlamaya çalışarak soruyorum. Hayata döndürülmeleri gereke b i l i r ama bunun dışında sanırım koşabiliyorlar.

"Bunu gerçekten düşünmedim," diye itiraf ediyor, "ama fırının otoparkına park etmek daha kolay olabilir. O zaman müşterileri ve hatta inşaat işçilerini bile tutabilirim." Benimle sanki birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi değil de uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarımız gibi normal bir tartışma yapıyormuşuz gibi konuşuyor.

"Ne zaman ihtiyacın olacak?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak soruyorum. "Sence ne zaman hazır olabilir?" diye soruyor. "Gerçekçi olarak."

"Eğer bugün götürür ve işe başlarsak..." Belki de yarın birkaç arkadaşımın yardımını almayı düşünüyorum. "Belki pazartesiye kadar."

"O kadar çabuk mu?" diye soruyor şaşkınlıkla ve şokta olan tek kişi o değil. Ryan bana ters ters bakarken garajdan gelen fısıltıları duyuyorum.

Ona ve Ryan'a aynı anda, "Bu toplum için," diye cevap veriyorum. "Yaptığımız şey bu."

"Tamam," diye karar veriyor, "sözleşmeyi yapalım ve eğer her şeyi yapacak olan adamınızla konuşabilirsem, belki bazı şeyleri tartışabiliriz."

"Ryan!" Omzumun üzerinden ona sesleniyorum ve bana doğru geldiğini görüyorum. "Everleigh bundan bir yemek kamyonu yapmak istiyor." Kamyonu gösteriyorum. "Ona yardım edebilir misin?"

"Evet, ne düşünüyordun?" diye soruyor ve onunla ne yapmak istediğini anlatmaya başlıyor. Burada onlarla birlikte olmam için hiçbir neden yok, bu yüzden uzaklaşmak için dönüyorum ve adımları seslendiğinde duruyorum.

"Brock, kontratı yapacak mısınız?" diye soruyor ve ben sadece ona bakıyorum. onu.

"Bunu arsamdan kaldırarak bana bir iyilik yapmış olacaksınız. Ryan bu konuyu ne kadar ücret aldığını." Ryan "ın bana sorular soracağını bildiğim için geri dönüp çitlere doğru yürüyorum. Alacağı tek cevabın bunu Bayan Maddie için yaptığım olacağını da biliyorum. Etrafımdaki herkese yalan söylüyorsam kimin umurunda? Bu benden başka kimseyi ilgilendirmez.

On Beşinci Bölüm

EVERLEIGH

Kenarda durup Ryan "la konuŖuyorum, ama vücudum Brock "un bizden çok da uzakta olmadığını düŖünerek tetikte bekliyor. Sanki biliyormuŖ gibi, Ryan "la konuŖmayı ancak onun uzaklaŖtığını hissettiğimde kesiyorum. "Brock, kontratı yapacak mısın?" Gözleri bana bakıyor.

"Bunu benim arsamdan alarak bana bir iyilik yapmış olacaksın. Ryan ne kadar ücret alacağını tartışabilir." Bana bir şey söyleme fırsatı vermiyor. Onun yerine kapının olduğu tarafa doğru yürüyüp arkasından kapatıyor ve kilidi kilitliyor. Ben de sanki üzerimde bir büyü varmış gibi aptalca onu izliyorum.

"Peki o zaman," diyor Ryan ve ben başımı ona doğru çeviriyorum.

"Peki o zaman, gerçekten," diye cevap veriyorum. "Tüm bunları yapmanın ne kadara mal olacağını düşünüyorsun?" Ona soruyorum ve birebir kopyası olan bir kamyonun yanına doğru yürüyoruz. "Yan tarafın açılmasını isterim, böylece hava çok güneşli olduğunda orada biraz gölge olur" diyorum ve o da başını sallıyor.

"Onu kesip üstten menteşelemek yeterince kolay olacaktır. Bence pencere bile koymalısın," diye öneriyor. "İçerisi çok sıcak olduğunda belki bir tane sini açabilirsin." Başımı salladım. "Ya da dışarıda yağmur yağıyorsa kapatırsın."

"Pencerenin önüne küçük bir tezgah koymaya ne dersin?" Ben soruyorum. "Biz peçeteler, karıştırma çubukları ve diğerk şeyleri koyabiliriz."

"Bunu yapabiliriz. İçeriden biraz metal alıp kaynak yapabilirim." Yüksek sesle düşünüyor ve gülümsüyor. "Bu benim en sevdiğim proje olabilir."

Ben de ona gülümsüyorum. "Bu, sana atıldığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Saçmalama. Bayan Maddie bir bomba ve çörekleri de öyle. Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, "bu benim için çok şey ifade ediyor."

"İçeride ne istediğin hakkında bir fikrin var mı?" Dün gece kanepedeyken hazırladığım fikirleri önüme koyarken o da yanımda duruyor.

"Kesinlikle bir tezgâha ihtiyacım olacak." Başını sallıyor. "İki kahve cezvesi koymak istiyorum, hatta belki üç tane. Çörekleri evde yapacağım, bu yüzden onları saklamak için birkaç rafa ihtiyacım olacak."

"Birkaç fikrim var," diye öneriyor. "Onları çizip Brock'a göstermeme ne dersin, sonra oturup ne düşündüğüne bakarız?"

"Senin için çok zahmetli olmayacaksa," diyorum Brock'un adını söylemeden.

"Hiç sorun değil, Everleigh." Dönüyor ve ben de onu garaja k a d a r takip ediyorum. "Muhtemelen tüm bunları bu hafta sonu halledeceğim ve sonra oturup belki Pazartesi günü."

"Emin misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Neden numaramı yazmıyorsun? Herhangi bir sorunuz olursa beni arayabilir ve Brock'u rahatsız etmezsiniz."

"Kulağa hoş geliyor." Telefonunu çıkarıyor ve ben de ona numaramı veriyorum. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum ve garaja doğru yürüyorum ve gözlerim Brock'un orada olup olmadığını görmek için bir tarama yapıyor. Bekleme alanına giden kapının yanındaki köşede bir istasyonun boş olduğunu, taburenin geriye itildiğini görüyorum. Buranın onun istasyonu olduğunu biliyorum çünkü duvarın hemen önünde, sandalyenin karşısında Saige'in bir resmi var. Yutkunuyorum ve kapıdan çıkıyorum, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama asla arkamı dönmüyorum. Bir dakikalığına bile olsa sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan nefret ediyordum. Her şey olmadan önce olduğu gibi hissediyordum. Benimle konuşmadan ikimiz için de kararlar almadan önce. O birkaç dakika için onu geri kazanmıştım ama sonra kendime onun aslında düşündüğüm kişi olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım.

Fırına geri dönmek yerine eve doğru yol alıyorum. Acele etmeden, uzaktaki çim biçme makinelerinin seslerinin ve ön verandalarında oturan birkaç insanın tadını çıkarıyorum. Birkaçı elini kaldırıp bana el sallıyor, ben de gülümseyip karşılık veriyorum. Bir aydan kısa bir süre önce bulunduğum yerden çok büyük bir fark var. Chicago'nun ortasında komşularıyla hiç tanışmamıştım ve neye benzedikleri hakkında bile hiçbir fikrim yoktu.

Çalıştığım şirketin çok sayıda taşeronu vardı, bu yüzden girilecek bir ofis yoktu. Herkes kendi alanında çalışıyordu. Yüzlerini ayda bir yaptığımız ve **g e l e n** sözleşmeleri tartıştığımız Zoom görüşmeleri sayesinde tanıyordum. Onlarla yaptığım son sözleşmeyi geldikten iki gün sonra bitirdim ve üzerinde çalışacağım bir sonraki sözleşmeyi ara sıra birlikte çalıştığım birine verdim. Kendimi de gelecek **s ö z l e ş m e l e r** için rotasyondan çıkardım. Teknik olarak kendim için çalıştığımdan, bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu.

Eve doğru merdivenleri çıktım ve kapının kolunu çevirip içeri girdiğimde annemi kanepede yataırken buldum. Vücudu yan taraftaydı ve mutfakta pişen bir şeyin kokusu evi dolduruyordu. Eşyalarımı sessizce yere bırakıp mutfığa doğru yürüyorum ve güveç tenceresini çalışır halde buluyorum

büyüsü. Biraz tatlı çay almadan önce buzdolabını açıyorum ve ardından birkaç e-postayı yanıtlamak için yukarı çıkıyorum.

Grafik tasarımcılardan biri markalaşma konusunda bir fikirle bana geri döndü. Bana gönderdiği birkaç maketi inceliyor ve birkaç değişiklik yaparak geri gönderiyorum. Bilgisayarımı ancak alt kattan bir hareket duyduğumda kapatıyorum.

Mutfakta annemi görüyorum ve bana bakıyor. "Selam bebeğim," diyor usulca, "bugün nasıl geçti?"

"İyi idi." Ona bir kamyonet aldığımı söylüyorum ama Brock'un evine gittiğimi söylemiyorum. Sorarsa söylerim ama ondan bahsetmiyorum. Sanki odadaki büyük fil o, Oliver'ın hemen yanında, ondan bahsetmiyoruz.

Birlikte akşam yemeği yiyoruz ve yemekten sonra ertesi gün yapmayı denemek istediğim çörekler için hamur yapmaya başlıyorum. Kaseyi buzdolabına yerleştiriyorum ve dışarıda karanlıkta oturup yıldızları izliyorum. Ayağa kalkıyorum ve ayaklarım bahçenin arka tarafındaki ağaçlara doğru ilerlemeye başlıyor.

Derenin sesini duyduğumda başım öne eğiliyor, oraya giderek sadece kendime zarar verdiğimi biliyorum. Oradan ayrıldıktan sonra gelen anılar ve rüyalar işkence gibi. Sanki kendime zarar vermeye çalışıyorum.

Küçük yerimize doğru ilerlerken, onun burada olacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Onu oturmuş, dereye bakarken gördüğümde duruyorum. Beni görmek için başını yana çevirdi. "Tanrım, lanet olsun," diye tıslıyor ve beni sinirlendiriyor.

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum," diye ç ı k ı ş ı y o r u m o dönüp ayağa kalkarken.

"Harika, sanki senden kaçamıyorum." Derin bir nefes veriyor. "Her yerdesin amina koyayım."

"İnan bana, burada olduğunu bilseydim" -başımı sallıyorum- "buradan çok ama çok uzakta kalırdım. Senden uzakta. Yapmak istediğim son şey senin yanında olmak."

"Güzel, en azından hislerimiz karşılıklı." Gülüyor. "En azından ortak bir noktamız var."

"İnan bana, hiçbir ortak noktamız yok." Ona neden cevap verdiğimi bile bilmiyorum. Gitsem iyi olacak.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor. Neden bilmiyorum ama yıllar önce ona sormak istediğim şeyi sonunda soruyorum.

"Hiçbir şey," diye tersliyorum onu. "Aslında sana bir sorum var. Neden?" Kalbim göğsümde o kadar sert atarken soruyu soruyorum ki onun bile duyabileceğinden eminim. "Bunu neden yaptın?"

"Ne?" diye soruyor, sesi fısıltıyla çıkıyor ve en son beklediği şeyin onunla bu konuda yüzleşmem olduğunu biliyorum. Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürttüğünü görüyorum, gergin olduğunda yaptığı küçük bir şey.

"Neden?" Ona tekrar soruyorum, sesim öncekinden daha yüksek çıkıyor. "Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

"Everleigh," diyor, adımı söylediğinde sesi kırılıyor.

"Hayır, kafamda bir şeyleri tekrar tekrar oynayıp durdum. Her şeyi merak edip düşündüm ve hayatım boyunca yeterince iyi bir neden bulamadım." Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onları saklamaya bile çalışmıyorum. "Lanet olası nedenini bilmek istiyorum."

"Başka seçeneğim yoktu." Kalbimi kırdığında tekrarladığı dört kelime, kazadan bir ay sonra bana itiraf ettiği dört kelime. Waylon'un suçsuz olduğuna dair fısıltılar başladığında. Yaptığı şeyi yapmasına imkan yoktu. Başından beri Brock'un farklı bir hikayesi varken bana yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bakan insanlar. Onun hikayesi hepimizi deliymişiz gibi gösteriyordu. Sanki o geceyi onun gibi hatırlamıyormuşuz gibi. "Aklımı kaçırmıştım, senin için ve nerede olduğun için endişeleniyordum." Sesi tıpkı benim içimde hissettiğim gibi kırık geliyordu. "Tek yapmam gereken herkese Waylon'ın dikkatsiz olmadığını söylemek olduğunu söyledi. Kazanın onun hatası olmadığını ve başka bir arabanın ona kafa kafaya çarptığını. Kamyonun bizim şeridimize girdiğini, tersi olmadığını." Her seferinde mideme bir tekme yemiş gibi hissediyorum, nefes almakta bile zorlanıyorum. "İçki içmediğini, ki içmediğini sanıyordum. O gece ona bir bira uzattım ve hayır dedi. İyi olduğunu düşünmüştüm." Başımı sallıyorum. "Geleceğimizi avuçlarının içine almışlardı. Bana kendi şirketimi açmama yardım edeceklerine ve gelecekteki tüm planların benimle olacağına dair söz verdiler. Babamın inşaat şirketiyle yaptığı sözleşmeleri elimden almayı bile gözümüne soktular. Bütün işlerini elinden alacaklardı. Böyle bir şey olsaydı babam iflas ederdi." Başını sallıyor. "Bunun olmasına izin veremezdim. Ona olmazdı. Asla." Yıllar önce yapması gerektiği gibi bana her şeyi anlatırken başını sallıyor. "Tek söylemem gereken onun gayet iyi sürdüğü ve diğer arabanın bize çarptığıydı."

"Ama çarpmadı!" Bağırdım. "Dikkatsizdi ve sonunda dört kişiyi öldürdü."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sen olsan ne yapardın? Ne yapmam gerekiyordu?" diye kükrüyor. "Şeytanla lanet bir anlaşma yaptım ve sonunda kaybettim. Ne olursa olsun Cartwright'lar herkesi avuçlarının içine almışlardı. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi," diyor sanki buna inanıyormuş gibi. Sanki bunca zaman sonra yanılmamış gibi. Sanki yaptığı şey bizi yok etmemiş gibi.

"Her şeyi değiştirdi," diye hıçkırıyorum. "Sen her şeyi değiştirdin. Bizi bir kez bile düşünmedin." Sesim alçalıyor. "Beni bir kez bile düşünmedin." İçimde yükselen acıyı durdurmak umuduyla göğsüme vuruyorum. Sanki ona vurmuşum gibi bir adım geri atıyor. "Bunu bana nasıl söylersin?

Sen-" kelimeleri acı çekiyormuş gibi söylüyor. "Düşündüğüm tek lanet şey sendin. Tek düşündüğüm sendin." Sesi kesiliyor ve sonra yumuşak ve yavaş bir şekilde dönüp benden uzaklaşıyor.

On Altıncı Bölüm

BROCK

Gözlerimin önünde yıkıldığını görüyorum. "Her şeyi değiştirdi amına koyayım," diye hıçkırıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Hâlâ ayakta olmam bile bir mucize. "Sen her şeyi değiştirdin. Bizi bir kez bile düşünmedin." Sesi fısıltıya dönüşüyor ama gece sessiz ve ben her kelimeyi duyabiliyorum. "Beni bir kez bile düşünmedin."

Bu sözleri söylediğinde bir adım geri çekilmekten kendimi alamıyorum. Her kelimeyle birlikte, sanki bir bıçak beni kesip açıyor ve kan kaybından ölmemi sağlıyor. "Bunu bana nasıl söylersin? Sen-" Kelimeler sanki içimden sökülüp alınmış gibi. "Düşündüğüm tek lanet şey sendin. Tek düşündüğüm sendin." Burada durup daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. Bu yüzden ona daha fazla acı çektirmek yerine korkakça bir şey yapıp yavaşça dönüyorum ve ondan uzaklaşmaya başlıyorum. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Söylenmesi gereken her şey yıllar önce söylenmiş olmalıydı. Şimdi değil. Her şey olup bittikten ve gömüldükten sonra değil.

"Ben olsam yapmazdım," diye geri çekilen sırtıma vuruyor, sesi o kadar gergin ki ellerinin iki yanında yumak olduğunu biliyorum. "Hayata hazır olmaktan vazgeçerdim. Bunun senden alınmaması için her şeyi yapardım." Gözlerimi kapatıyorum, olduğum yerde duruyorum. "Bizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım. Bu senin sevgini benden alırdı."

"Bunu söyleyemezsin." Yan tarafa dönüyorum, onu tam olarak düşündüğüm gibi görüyorum, ama aynı zamanda hatırladığımdan daha güzel görünüyor. Hayallerimden daha güzel. Anılarımdan daha güzel. "Sana her şeyini elinden alacaklarını söyleselerdi ne yapardın? Annene nasıl bir düzen kuracaklarını ve bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağını gösterebilirlerdi?" Annesi için cehenneme gidip geleceğini biliyorum. Onun yerini almak için hayatını ortaya koyardı. Eminim o da benim yaptığımı yapardı. Ya da en azından o anda kendime böyle söylüyorum. "Senin için yaptığı onca şeyden sonra bunu onun için yapmaz mıydın? Orada durup bana onun için yapmayacağını söyleyebiliyor musun?"

"Haklısın," diyor sonunda. "Ben olsam ne yapardım bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, Brock. Özellikle de bunu ondan saklamazdım."

sen." Vuruşlar gelmeye devam ediyor, ama o bu konuda haklı. "Senden asla saklamazdım. İlk fırsatta sana söyledim. Aylar boyunca seninle yaşayıp tek kelime etmezdim."

"Sana ne yaptığımı söyleyecek cesareti bulamadığım için sonsuza dek pişmanlık duyacağım," diye itiraf ediyorum, kalbim acıyla çarpıyor. "Bu beni öldürdü." Keşke bilseydi, keşke kendimden ne kadar nefret ettiğimi bilseydi. Keşke kendime yaptığım yıkımı bilseydi. Keşke içimde bir ölü olduğunu ve hayatta kalan tek parçanın Saige'in sahip olduğu şey olduğunu bilseydi.

"Sanırım o gece iki kişi daha öldü," diyerek başından beri düşündüğüm şeyi dile getirdi. O gece düz düşmemiş olabilirim ama o gün öldüğüm gündü. Sonunda arkamı dönüp gitmeden önce boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Başka bir şey söylemeye gerek yok. Söyleyebileceğim hiçbir şey yaptığım hiçbir şeyi doğru yapmayacak.

Karanlık ormanda yürürken her adımda sanki biri sırtıma tekme atıyormuş gibi hissediyorum. Akşam yemeğinden sonra ne yapacağımı bilmeden evden çıktım, çünkü Saige'in bu hafta sonu benimle olması gerekiyordu. Ama okuldan koşarak çıktı ve bana en iyi arkadaşının ailesiyle birlikte hafta sonu için yazlıklarına gidip gidemeyeceğini sordu. Pazar öğleden sonra döneceklerdi. Onunla vakit kaybetmek istemesem de iyi vakit geçireceğini biliyordum, bu yüzden izin verdim. Gecenin benim için ne sakladığını asla bilemezdim.

Başım dönüyor ve nihayet evimin merdivenlerini çıktığımda sersemlemiş gibi hissediyorum. Kapıyı açtım ve doğruca buzdolabının üstündeki dolaba yöneldim. Nadiren dokunduğum viski şişesini koyduğum dolaba ama az önce olanlardan sonra uyuşmaya ihtiyacım var. Altın kapağını açıp şişeyi dudaklarıma götürüyorum, üç yudum aldıktan sonra yere bırakıp başımı salıyorum. Sözleri bana çok hızlı ve çok sert geliyor. Önümde hıçkırarak hıçkırarak ağladığını görmek şişeyi tekrar dudaklarıma götürmememe neden oluyor. Artık onu görmemeyi umuyorum. Aklımdan silebileceğimi umuyorum. Acı vermeyecek kadar uyuşana kadar içebilmeyi umuyorum.

Kanepeye oturup kamburumu çıkararak şişeyi bitiriyorum. Gözlerimi kapattığımda anılar geri gelirken görüşüm bulanıklaşıyor, o derede bulunduğum son zamanlardan birini hatırlıyorum. Her şeyi mahvetmeden önce.

Battaniyenin üzerinde yüzüstü yatarken çıplak o m z u n u öpmek için eğildim. Ben yan yatmıştım ve kolumu onun çıplak sırtına dolamıştım. Başka bir battaniye belden aşağısını örtüyordu. Geceyi dolduran circir böceklerinin seslerini dinlerken bana binmeyi yeni bitirmişti.

derenin şırıltısını dinledim. Kollarını altına sıkıştırırken "Seni seviyorum," dedim. Gülümsemek için başını bana doğru çevirdi.

"Öyle mi?" Yüzünü bana dönerken yumuşak bir sesle karşılık verdi. Bir kolunu etrafıma doladı, diğer kolunu çıplak göğsüme koydu ve bacağına kot pantolonlu kalçamın üzerine kaldırdı. "Beni ne kadar seviyorsun?"

"Bebeğim." Büyük bir iç çektim ve göğsümle aynı hizaya gelene kadar onu kendime çektim. "Bana aptalca sorular sorma." Yumuşak bir şekilde güldü. "Seni ne kadar sevdiğimi çok iyi biliyorsun."

"Ama bunu duymak her zaman iyidir." Çenemin alt tarafını öptü. "Sanki seni sevme nedenlerimden bazılarını sayabilirmişim gibi." Gözlerimin içine baktığından emin olmak için arkasına yaslandı. "Beni güldürmeni seviyorum. Odaya girdiğinde tek bir bakışınla kendimi daha iyi hissetmemi sağlamanı seviyorum. Seninleyken hiçbir şeyin beni incitemeyeceğini bilmeyi seviyorum. Başıma hiçbir şey gelmeyecek çünkü bana göz kulak olacağını biliyorum. Bu kadar ateşli olmanı seviyorum." Buna güldüm. "Makyaj seksi yapabilmek için benimle kavgaya etmeni seviyorum."

"Bebeğim," dedim gülerek, "*b a r ı ş a b i l m e m i z* için kavgayı başlatan sensin."

"Her zaman değil." Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben ona daha sıkı sarıldım. "Çoğu zaman sen başlatırsın."

"Başka neden beni seviyorsun?" Ona sordum.

"Kalbini seviyorum." Göğsümün ortasını öpmek için eğildi. "Her şeyinle sevme şeklini seviyorum. Beni nasıl desteklediğini seviyorum. Kötü bir gün geçirdiğimi anladığında beni gülümsetmeyi başarmanı seviyorum."

"Bunu hayatımın sonuna kadar yapacağım," dedim ona. "Yakında dizlerimin üzerine çökeceğim ve sana evlenme teklif edeceğim."

"Öyle mi?" Sırttı.

"Evet." Dudaklarını usulca öptüm. "Seninle evleneceğim." Kendimden o kadar emindim ki. "Seninle evleneceğim ve bana vermek istediğin tüm bebekleri doğuracağız. Birlikte yaşlanacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Beni tekrar öptü. "Ve bil diye söylüyorum, sizinle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Senin adını almak için sabırsızlanıyorum. Birlikte daha da iyi bir hayat kurmak için sabırsızlanıyorum. Bebeklerini içimde büyütme için sabırsızlanıyorum. Seninle yaşlanmak için sabırsızlanıyorum." Beni tüm kalbiyle öptü ve sonsuza kadar mutlu olacağımızı düşündüm.

Keşke sahip olduğumuz şeyin saatli bir bomba olduğunu ve patlayana kadar yavaşça geri saydığını bilseydim. Gözlerim kapandı ve karanlığın, uçurumun içinde kaybolup gittim.

Ertesi gün çalan telefon beni koltukta doğrulmaya zorluyor, etrafıma bakınıp telefonu arıyorum. Ellerim önümdeki masanın üzerindeki her şeyi hareket ettiriyor ve viski şişesini yere düşürüyor. Neyse ki, telefonumu bulup arayanın Winston Cartwright olduğunu gördüğümde şişe kırılmak yerine sekiyor. "Siktir et." Ayağa kalkıp mutfığa doğru yürümeden önce telefonu masanın ortasına fırlatıyorum. Saatin öğleni biraz geçtiğini görüyorum. Bir şişe su ve ardından ibuprofen alarak kıcıımı yatak odama sürüklüyorum ve duşa giriyorum.

Başım ağrıyor ama yakında geçer. Çıkıp kot pantolonumu ve tişörtümü giydikten sonra telefonumu alıp iki kez çaldıktan sonra açan Saige'i arıyorum. "Selam baba."

"Hey, bebeğim, beni aramadın," diye azarlıyorum, inliyor ve sonra gülüyor.

"Özür dilerim, unuttum." "

Bıraktım. "Dün gece nasıldın?" diye soruyorum, o da bana ne kadar eğlendiğini anlatıyor. Bu gece yatmadan önce beni arayacağına söz veriyor.

Telefonu kapatır kapatmaz, bazı işleri halletmek için dükkâna gitmeye karar veriyorum. Oraya gittiğimde Ryan'ı dükkânı kapatırken buluyorum. "Hey, burada ne yapıyorsun?" diye soruyor telefonunu arka cebine sokarken.

"Saige bir arkadaşımın evinde." Omuz silkiyorum. "Gelip çalışayım dedim."

"Bok gibi görünüyorsun, dostum." Bana güldü.

"Bok gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Bir şişe viskiyi bitirmek pek de iyi bir fikir değildi. "Peki ya sen? İşlerini hallettin mi?"

"Düşündüğümden daha fazla," diye yanıtıyor. "Kapıyı kestirdim ve pencereyle ilgili bağlantım Pazartesi günü getireceğini söyledi. İçini bile soydum." Köşedeki kamyonu bakarken başımı sallıyorum.

"Ödemeyi konuştunuz mu?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"İşi bedavaya yaparım." O bu sözleri söyler söylemez kaşlarını birbirine çarpıyor. "Bayan Maddie için. Parçalar ve diğer her şey için ondan ücret alabilirsin."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"Zorunda olmadığımı biliyorum ama yapacağım. Ayrıca, kamyonu ona sen verdin, bunu yapabileceğimi düşündün," diye gerekçelendiriyor. "En azından bunu yapabilirim."

"Nasıl istersen." Bu konuşmaya devam etmek istemiyorum çünkü bana satabilecekken neden mükemmel bir kamyonu verdiğime dair sorular sormasını istemiyorum.

Bekleme alanından ziller çalıyor. "Ben hallederim. Sen git buradan." Başımla işaret ediyorum ve o da yan kapıya doğru yürüyor. Bekleme odasına gitmeme gerek kalmıyor çünkü adam garaja geliyor.

Winston önümde durarak, "Ulaşılması zor bir adamsın," dedi.

"Belki bunu seninle konuşmak istemediğime dair bir ipucu olarak alırsın diye düşündüm." Daha uzun durarak ona artık ocuk olmadığımı gösterdim.

"Yardıma ihtiyacımız var." Sonunda bakışmayı bitirdi. "En azından bunu yapabilirsin."

"Sana ve babana çizimler hakkında hiçbir şey bilmediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum. Tıpkı sana bir ay önce söylediğim gibi, tıpkı sana iki ay önce söylediğim gibi. Onlar üzerinde çalışmadım, bu yüzden size yardım edemem." Hiçbir şey söylemiyor. "Şimdi, sakıncası yoksa."

"Bize borçlusun," diye tersliyor sonunda.

"Size bir bok borçluyum." Ona doğru bir adım attım. "Bütün borçlar ödendi."

"Yerinde olsam kendime dikkat ederdim." Göğsünü şişiriyor. "Bu sokakta başka bir binanın daha yıkılmasını istemem."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye soruyorum, o da ellerini kaldırıyor. "Bunu yapacak kadar aptal olamazsın." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, o da bir adım geri gidiyor. "Özellikle de dükkanımın ortasında. Etrafında güvenlik kameraları olan bir dükkânda." Gülmeden hemen önce gözleri şaşkınlığını gösteriyor.

"Sadece iki arkadaş sohbet ediyorduk," diye geri çekiliyor. "Kendine iyi bak dostum." Eliyle omzuma bir tokat atıyor. "Bir şey hatırlarsan bana haber ver."

Dönüyor ve garajdan çıkıyor. "Size bir daha söylemeyeceğim," diyorum o çıkmadan önce. "Bir daha ortaya çıkarsan şerife gitmek zorunda kalacağım. Bana inanmayabilir ama yaptığın onca telefon görüşmesi ve bu ziyaret birilerinin ilgisini çekebilir." Gözleri yarıldı. "Kendine iyi bak, Winston."

On Yedinci Bölüm

EVERLEIGH

Çörekleri yağdan çıkarırken mutfak masasından telefonum çalıyor. Ellerimi bulaşık bezine silip aşağı bakıyorum ve arayanın Ryan olduğunu görüyorum. "Alo." Çöreklerin yanına dönmeden önce telefonu hoparlöre alıyorum.

"Hey, Everleigh," diyor, "kamyon hazır."

Nefesim kesildi. "Bir hafta oldu ve şimdiden hazır mı?"

"Bu bir grup çalışmasıydı." Kıkırdıyor. "Herkes Bayan Maddie için bir şey üzerinde çalışmamı kışkırtıyordu, bu yüzden yardım etmek istediler."

Durdum ve göz kırptım. "Ne?" Tekrar sordum, ne duyduğumdan emin değildim.

"Evet, içini boşalttım ve sonra da dışını boyadım. Tony içerideki dolapları ve her şeyi yaptı. Eddie üstten havalandırma yapıldığından emin oldu. Gerçekten bir grup çalışmasıydı."

"Bu-" Neredeyse inanamayarak başımı sallıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. söyle."

"Anahtarlar onu almanız için hazır," diye ekliyor, "ya da almazsanız nasıl sürüleceğini biliyorsanız, onu istediğiniz yere taşıyabilirim."

"Daha sonra uğrayıp Brock'a parasını öderim," diyorum, onu görmek için sabırsızlanıyorum. Özellikle de derede olanlardan sonra. Ya da daha iyisi, derede olmayanlardan sonra. Ona yüklü bir soru sordum ve bana cevabı vermiş olsa da, yıllar önce hissettiğimden farklı hissetmemi sağlamadı. Aksine daha da sinirlendim.

"Senden ne talep edeceğinden emin değilim, eğer bir şey talep edecekse. Bunu onunla konuşabilirsin." Ryan gülüyor.

"Çok, çok teşekkür ederim. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Bana bir kahve ısmarlayabilirsin." Sesi yumuşak ve onunla konuşmaktan bir şey elde edip edemeyeceğimi görmek için bekliyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca her gün konuştuk ve belki ilgimi çeker diye bekledim ama hiçbir şey olmadı. Sanki Oliver ya da Charlie ile konuşuyormuşum gibiydi. Hiçbir şey yoktu. Artık resmileşti, kırıldım.

"Ömür boyu kahve ve belki çörek," diye şaka yaparak onu güldürdüm.

"Kararını bana bildir," dedi.

"Söylerim." Telefonu kapatıp ocağa doğru yürüyorum, ocağı açıyorum ve çikolata parçalarını eritmek için cam kaseyi kaynar su dolu tencerenin üzerine koyuyorum. Ön kapı açıldığında yavaşça karıştırıyorum.

Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş olan Oliver, "Burası çok güzel kokuyor," diyor. Her iki kolunda da dövmeler var ve bir elinde bisiklet kaskı tutuyor. Mutfığa girip etrafa bakınırken ona gülümsüyorum. "Annen nerede?"

"Odasında somurtuyor." Başımla yatak odasını işaret ediyorum. "Bu sabah bana yardım etmediğini söylediğimde bana ters davrandı. Hışım ile odasına dönmeden önce bana uzun uzun baktı ve tısladı."

"Oh, canım. Bugün onu bisikletle dışarı çıkaracağım. Belki daha iyi bir ruh halinde olur." Annemin yatak odasına doğru yürürken ona başımı sallıyorum.

Çikolata eridikten sonra gidip rafta soğumakta olan çörekleri alıyorum ve birini kaldırıp üstünü çikolataya buladıktan sonra tekrar yerine koyuyorum. Oliver ve annem yatak odasından çıktıklarında neredeyse bitirmiştım. Annemin yanaklarının pembeleştiğini ve Oliver'ın yüzünde bir gülümseme olduğunu görebiliyorum. "Arabayla gezmeye çıkacağız."

"Kulağa hoş geliyor." Ona bakıyorum. "Yeni yaptığım çöreklerden birini denemek ister misin?" diye sordum. "Denediğim yeni bir konsept."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor annem yanıma gelip.

"Bu benim düşündüğüm bir şeydi. Hamuru çok ince açtım, sonra nasıl kızaracaklarını görmek için yirmi tanesini bir taneye ekledim. Üst üste dizilmiş gibi görünüyor." Ona çöreği gösteriyorum. "Daha hafif olup olmadıklarını merak ediyorum."

"Bir tane deneyeceğim." Oliver bir tane alıyor ve ısıırıyor. "Vay canına," diyor çiğneyerek, "hafif ve gevrek."

"Evet." Başımı salladım. "Ben de bunu istiyorum."

Annem de bir tane deniyor ve bana sırtıyor. "Sana söylüyorum, bu kızda dokunuş var." İkisi de çöreklerini bitirip dışarı çıkıyorlar.

Baktığımda saatin neredeyse öğleden sonra iki olduğunu görüyorum. Yapacak bir şeyim olmadığından, belki kasabaya gidip fırında çalışmaya başlayıp başlamadıklarına bakmaya karar verdim. Geçen hafta aldığım telefona göre her an başlayabilirlerdi. Hemen başlayacaklardı ama madem yeniden başlıyoruz, biraz genişletebiliriz diye düşündüm. Bu yüzden bana ne kadar ekstra olacağını söylemesini bekliyorum. Ama bir oturma alanı eklemenin daha fazla iş getireceğini düşünüyorum ve annem de isteksizce benimle aynı fikirde.

Üzerimdeki çörek kokusunu temizledikten sonra beyaz bir tişört giyiyorum ve ardından fırırlı sarı eteğimi alıyorum. Eteğimin önü kıvrılıyor ve etek kısmı daha uzun.

Arkadan. Tişört tam belimin üstüne düşüyor ve karnımın bir kısmını gösteriyor. Telefonumu alıp dışarı çıkmadan önce kahverengi sandaletlerimi giyiyorum. Saçlarımı açık ve dalgalı bırakarak, Autumn'un Landon'la şehirde olup olmadığını merak ederek bara doğru ilerliyorum.

Köşede duruyorum ve tam karşıya geçmek üzereyken Brock'un kamyonetinin garaja park ettiğini görüyorum. Bu beni boş yere kızdırıyor. Özellikle de konuşmamızdan sonra çekip gitmesinden sonra. Yine kendimi hırpalanmış ve morarmış hissediyorum ve parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadı. Ayaklarım ben daha onları durduramadan hareket ediyor; attığım her adımda daha da sinirleniyorum. Kapıyı açıyorum ve ziller çalıyor. Etrafıma bakıyorum, bekleme alanının boş olduğunu görüyorum ve sonra kafamı onun ofisine sokuyorum ve oranın da boş olduğunu görüyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve dönüp hışımla garaja gidiyorum, onu elinde bir bezle tezgahın önünde buluyorum, paslanmaz çelik üstünü temizlemeyi yeni bitirmiş gibi görünüyor.

Beni burada gördüğünde yüzünde tam bir şok ifadesi beliriyor. "Everleigh," diye adımı söylüyor ve dizlerim jöleye dönüyor. Sadece adımı söyleme şeklinden bile. Ve bundan nefret ediyorum. Gözlerimin onu tepeden tırnağa taramasından da nefret ediyorum ve onu siyah Dickies ve siyah bir tişört giyerken görüyorum, keşke onu kasvetli ve özensiz gösterseydi. Ama öyle değil, hiç de öyle değil, olabildiğince fit görünüyor.

"Siktir git," diyorum, onun alanına giriyorum ve tezgahının önünde duruyorum. "Kamyon için sana ne kadar borcum olduğunu bilmek istiyorum."

"Sana söyledim," diyor ve konuşmasını engellemek için başımı öfkeyle iki yana sallıyorum.

"Ne dediğin umurumda değil," diye çıkışıyorum ona. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Tek bir lanet şey bile." Başım onun boşluğuna doğru hareket ediyor.

"Ne istediğin umurumda değil," diye tıslıyor bana. "Bunu senin için yapmıyorum. Annen için yapıyorum. O yüzden burnunu çek ve siktir git." Başıyla işaret ediyor.

"Bu iş böyle yürümeyecek!" Ona bağıríyorum. "Bu konuda söz sahibi olamayacaksın."

Yüzüme gülüyor ve eğer daha önce öfkelenmemişsem, bu beni uçurumun kenarına itiyor. "Bugün tam formunda olduğunu görebiliyorum."

"Siktir git." Onu kendimden uzaklaştırmak üzereydim ama elim göğsüne değer değmez bileğimi yakaladı. "Dokunma bana." Beni kendine çektiğinde bileğimi ondan koparmak üzereydim.

"Buraya kendi tavırlarınla geldin." Dönüyor ve beni tezgâhına doğru geri çekiyor. "Ne için olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil." Gözlerine bakarken nefesim kesiliyor, daha önce çok sık gördüğüm bir bakışla kaplanmış gözlerine. "Bokunu benim kapıma getirme."

"Senin kapınla hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye karşılık veriyorum, neredeyse fısıldayarak. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Şimdi olmaz" - boğazımda bir yumru oluşuyor ve buraya geldiğime pişman oluyorum- "asla olmaz."

"Güzel," diye yanıtlıyor. Baş ılerliyor ve ağzı benimkinde açılıyor. Öpüşme ilkelleşirken dili ağzımın içine kayıyor. Onu uzaklaştırmak için ellerimi omuzlarına götürüyorum, aynı anda elleri kalçalarımı öyle sıkı kavıyor ki, üzerimde onun izi kalacak. Öpüşmeyi durdurmayı planlayarak başımı yana çeviriyorum ki beni kaldırıp kıcımlı parlak paslanmaz çelik tepeye yerleştiriyor. İçlerine girdiğinde bacaklarım açılıyor, kalçalarımı öne doğru çekiyor, böylece sertliğini hissedebiliyorum.

Bu çılgınlık, diyor kafam bana, bedenim ona doğru eğilirken, kalçaları öne doğru itiliyor. Onu kendimden uzaklaştırmak istiyorum. Parmaklarım bunu yapmak için omzunu sıkıyor ama onun yerine bir elim başının arkasına gidiyor. Saçlarına doğru kaydırarak, başını benden uzaklaştırmaya hazır bir şekilde avucumun içine alıyorum. Ama o beni öptükçe ben kendi adımları bile unutuyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, dili tekrar beni istila etmeden önce dudaklarımı bir saniyeliğine bıraktığında. Eteğimi yumruk yaparken elleri bacaklarıma doğru iniyor. Ellerim şimdi ona dokunmak için çıldırıyor. Bu dürtü ondan uzaklaşmak için duyduğum ihtiyaçtan daha güçlü. Onun tek bir dokunuşu her şeyi hallediyor. İkimiz senkronize olmuşuz, bedenim onun dokunuşu için ağlayabileceğim kadar çok acı çekiyor. Açıklayamadığım bir bunalıcılık bu.

Tişörtünü çıkarırken ellerim eteklerine gidiyor ve tişörtü kafasının üzerinden yırtacak kadar uzun süre ağzımı bırakıyor. Elim göğsüne dokunuyor, aşağı doğru iniyor ve kalp atışlarının benimkini taklit ettiğini hissediyorum. Elleri kendi gömleğine gidiyor ve onu da yırtıp kenara fırlatıyor. Gözlerimi kapatıp sıcaklığının beni istila ettiğini hissettiğimde ağzı boynuma gidiyor. Elleri göğüslerimi kavıyor, bir meme ucumu yuvarladıktan sonra diğerine doğru itiyor ama ağzı onu öpmeye gitmiyor. Hayır, meme ucuma saldırıyor, önce ısıyor ve doğrudan göbeğime fırlamasını sağlıyor. Ağzına almadan önce inliyorum. Ellerim kotunun düğmesine gidiyor; aynı anda elleri dış bacağımdan iç uyluğuma doğru hareket ediyor, parmak uçları külotumun danteline değene kadar yukarı çıkıyor. Dokunuş içime şok dalgaları gönderiyor. "Kahretsin," diyor

Küfrediyor ve kumaşı yana kaydırıp iki parmağını içime soktuğunda gözlerimin onunkilere baktığından emin oluyor. "Islak."

Gözlerim onun yerine ellerime gidiyor, düğmesini açıyor ve sonra fermuarı aşağı kaydırıyorum. Pantolonunu aşağı itip sikini serbest bırakmak üzereyken elimden kurtulup aşağı kayıyor. Elleri beni kığım kenarda olacak şekilde çekiyor, böylece kendi ellerimi yanlarıma koymak zorunda kalıyorum. Paslanmaz çelik üst kısmın serinliği her ne olacaksa beni durdurmalı ama ağzından kayan ve beni yalayan dili beni büyülüyor. Gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum; sanki masadan uçacakmışım gibi hissediyorum. Ağzı amımı yalayıp yutuyor, iki parmağı içime girerken aynı anda klitorisimi emiyor. Kalçalarımı tezgâhtan kaldırıyorum, parmaklarını becermek istiyorum. "Aman Tanrım," diye bağırmaktan kendimi alamıyorum ama klitorisimi ısırdığında ve gitmesine izin vermediğinde. Bunun yerine dişlerini birbirine sürtüyor ve beni vahşice parmaklıyor. "Evet," diye tıslıyorum, ellerimden birini saçına götürüp avucumun içine çekiyorum, umarım acıyı o da hissediyordur. Klitorisimi manipüle ederken parmakları içime girip çıkıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var ve o da bunu biliyor. Vücudumu tanıyan biri varsa o da Brock'tur. Sanki o orkestra şefiymiş ve ben de enstrümanmışım gibi onunla oynuyor.

"Hayır." Parmaklarını benden çekti. "Sikime boşalacaksın." Parmaklarını yalıyor ve ben ağlamak üzereyim, ama bacaklarımdan birini hareket ettiriyor, böylece ayağım üstte, beni onun için açık bırakıyor. Pantolonunu kalçalarının üzerinden itiyor, siki serbest kalıyor ve ağzımı sulandırıyor. Elim şaftını avuçlamadan önce ucundaki prekumu ovma için dışarı çıkıyor. "Beni içine al," diye emrediyor ve ben de tam olarak söylediği şeyi yapıyorum. Sikinin başını yarığımın üç kez sürtüyorum, dışarı sürüklüyorum, onu tam olması gereken yere yerleştirmeden önce hırıltısını duyuyorum. Bir an bile tereddüt etmiyor ve hızlı bir hareketle içime giriyor. Ağzı benimkini bulmadan önce ağzım bir nefesle açılıyor. Dili ağzımın içinde bir kez gezindikten sonra bırakıyor ve sonra bize bakıyor. Aleti köküne kadar gömülmüş, sanki benim için yaratılmış gibi içimi dolduruyor. Alnını benimkinin üzerine koyuyor ve bana bakan gözlerini görmek için başımı kaldırıyorum.

Gözlerimi hızla kapatıyorum, onun beni izlemesini izlemek istemiyorum. Bu duygu çok samimi. "Gözler ruhun anahtarıdır," derdi bana. Buna hayır diyemesem bile, ruhuma bakamaz. Bedenime sahip olabilir ama ona vereceğim tek şey bu. "Siktir," diye tıslıyor, "aç şu lanet gözlerini."

"Hayır," diye inkar ediyorum ve bana defalarca çarparken meme ucumu ağzına almak için eğildiğini hissediyorum. Bana olan öfkesini, vücudundan yayılan nefretini hissedebiliyorum. Beni becermesini izlemeye bayılıyorum ve o da bunu biliyor, bu yüzden istediğim son şey ona istediğini vermek. Eğer onları açarsam ve onu böyle görürsem, ondan nefret ettiğimi unutabilirim.

Onun sikini amımla sıkıyorum, onun benden nefret ettiği kadar benim de ondan nefret ettiğimi bilmesini istiyorum. "Sorun ne, seni becerirken beni izlemek istemiyor musun?" Diğer ayağımı tezgâhın üzerine koyuyorum, içimde daha derine inebileceğini umuyorum. "Bebeğim," diyor takma adımı ve bu onun sikinin üzerine boşalmam için tek ihtiyacım olan şey. Bana her zaman verebileceği iyilik dışında her şeyi unutturan lanet bir kelime.

On Sekizinci Bölüm

BROCK

"Sorun ne, seni sikmemi izlemek istemiyor musun?" diye tıslıyorum ona, sikimi ucuna kadar içinden çıkarıp sonra tekrar yerine sokarken. Lanet olası cennet, her seferinde. Ben içine daha derin girmeye çalışırken o diğer ayağını tezgâha koyuyor. "Bebeğim." Takma isim usulca ağızından kaçıyor. Ona baktığımda gardım düşüyor. Sikimin etrafında kenetlendiğini hissettiğimde, onu öptüğümde. Bu benim kişisel cehennemim. Sikimin üzerine boşalırken vücudu kavisler çiziyor ve ben de onu her zaman iz bıraktığım yerden ısırarak için eğiliyorum. Her zaman izimi bıraktığım yeri. Ona dokunduğum yerde, izimin parmak ucumun altında olduğunu bilerek. Amı sikimin etrafında tekrar tekrar kenetlenirken derin derin emiyorum. O kadar sıkı ki, ona geri çarpmadan önce yarıya kadar çekmekte zorlanıyorum. "Aç şu lanet gözlerini," diyorum dişlerimi birbirine kenetleyerek, "ve sikeyim" -tekrar içine sokuyorum- "izle" -çekiyorum, tekrar içine sokuyorum- "ben" -yüzünü izliyorum- "sikeyim seni."

Derin bir nefes alıyor ve duyabildiğim tek ses tenlerimizin birbirine çarpma sesi oluyor. Hissettiğim tüm öfke onu daha da sert becermemi sağlıyor. "Siktir," diye tıslıyorum sonunda, taşaklarımın sıkılaştığını hissettiğimde ve boşalacağımı biliyorum ama onun tekrar boşalmasını istiyorum. Tekrar boşalmasına ihtiyacım var ve bu sefer gözlerini açacak ve onu kimin boşalttığını görecektir. Elimi kaldırıp meme ucunu çimdikliyorum ve o da aynı anda tıslayarak sırtını dikleştiriyor.

"Aç şu lanet gözlerini." Aynı meme ucunu ısırarak için eğildim ve eli saçımın arkasına kaymadan önce bu sefer tısladı ve onu çekti. Saçımı çekmeyi bırakana kadar meme ucunu ağızma alıyorum. Tüm bu süre boyunca, amının gittikçe sıkılaştığını hissediyorum. Başımı yukarı kaldırıyorum, alnımı onunkine koyuyorum ve gözlerinin çırpınarak açıldığını görüyorum. Bir saniyeliğine gözlerimin içine bakıyor. Bir anlığına Everleigh'imi geri aldım. Bir anlığına kendimi bütün hissediyorum. Ta ki o yana bakıp gözlerini kapatana kadar, ama artık çok geç. İkimiz de o çıkıntıdan atlıyoruz. Nefes nefese inliyor ve ben onu ağızla yutuyorum. Dilim yavaşça ağzının içine kayıyor, kendimi onun içine sokabildiğim kadar sokuyorum ve bırakıyorum.

Eli yavaşça başımın arkasından boynuma, oradan da omzuma kayıyor. Göğüslerimiz yükselip alçalırken dudaklarımız ayrılıyor. Ayakları

Çalışma masam onun yanında, aşağı sarkıyor. Sanki ikimiz de birbirimizden nefret ettiğimizi hatırlıyoruz ve birbirimizden olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyoruz. Ama ondan ayrıldığım an, onu kendime çekmek istiyorum. Yüzümü boynuna gömmek ve bana sarılırken onu koklamak istiyorum. Ama o bacaklarını kapatırken ben ondan uzaklaşıyorum. "Bunu ikinci kez yapıyoruz," diye azarlıyor. "Umarım sadece beni beceriyorsundur."

Tişörtümü almak için eğildim. "Beni terk ettiğin anda sikimi nereye koyacağımı söyleme ayrıcalığını kaybettin." Ondan uzaklaşıp ofisime ve banyoya doğru yürürken yüzündeki acıyı görüyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp başımı arkaya yaslıyorum ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum.

Yan tarafa bakıyorum, duvardaki aynanın olduğu tarafa değil. Şu anda gözlerimin içine bakabileceğimden emin değilim. Gözlerindeki acı geri geliyor ve ona söylediğim sözlerden nefret etmeme neden oluyor. Lavaboya doğru yürüyorum, suyu açıyorum, lavaboya tutunuyorum ve başımı sarkıtıyorum.

Ellerime su alıp yüzümü yıkadıktan sonra temizlenip havluyu kenara atıyorum.

Dönüp banyodan çıkmadan önce fermuarımı kapatıp pantolonumun düğmelerini ilikliyorum. Garaja geri dönüyorum ve onu neden hala orada görmeyi beklediğimi bilmiyorum. Burada kalmamın imkânı yok; neden kalmasını umduğumu da bilmiyorum. Çalışma masasına doğru yürüdüm ve orada onun el izini gördüm. Parfümünün kokusu hâlâ burnumda, sikimi sertleştiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, taburemi onu hiç umursamadan becerdiğim bankın altına sokuyorum. Ön kapı kilitli bile değildi. Ryan az önce çıkmıştı ve geri dönüp beni kızın içine girerken görebilirdi. Bu düşüncenin midemde bir süre yanmasına izin verdim, sonra kendime onunla ilgilenmenin benim işim olmadığını hatırlattım.

Kapıyı kilitledim ve eve gitmeden önce bara yöneldim. Çok sık yapmadığım bir şey ama ara sıra. İçeri girdiğimde neredeyse tıklım tıklım olduğunu görüyorum, bu yüzden bara doğru ilerliyorum. Genelde Brady olurdu ama Harmony ve oğluyla takılmaya başladığından beri hafta sonları gelmiyor. O bir aile babası ve onun adına mutluyum. Yeni barmen yaklaşırken bir tabure çekip oturuyorum. "Ev karışımı alabilir miyim, tek shot?" Ona söylüyorum ve siparişimi hazırlamak için hareket ederken bana başını sallıyor. Bara dokunup etrafa bakıyorum ve tanıdığım birkaç kişiyi görüyorum. Ama genelde pazar günleri ailelerle geçirilir. İçkiyi önüme koyuyor ve ben de kalkıp barın üzerine bir yirmilik bırakmadan önce içkimi alıyorum.

Kamyonetime geri dönüyorum ve eve gidiyorum. Kara bulutlar hızla yaklaşıyor gibi görünüyor ve sanki sağanak yağmur gelmek üzereymiş gibi hissettiriyor. Benim

Aklım Everleigh'e gidiyor, gitmemesi gerektiğini bilsem bile. Bu lanet hafta boyunca her gece onu düşündüm. Onu düşünerek uyandım, onun görüntüsünü aklımdan çıkaramadığım için mastürbasyon yaptıktan sonra yattım. Bugün, kavga etmek için garaja girdi ve sanki yıllar önce olduğumuz yere geri dönmüşüz gibi hissettim. Kavga her zaman yoğun olurdu, ama sonra makyaj seksi daha da yoğun olurdu. Yemin ederim, bazı günler sırf sevişmek için kavga ederdik.

Evimin önüne geldiğimde dışarı çıktım ve esen bir rüzgâr ağaçlardaki yaprakların, birkaç yıl önce Saige için koyduğum rüzgâr çanlarıyla birlikte hışırdamasına neden oldu. Onların sesini çok sever, hep sevmiştir. İlk başta onları asmak istemedim çünkü bana Everleigh'i düşündürüyorlardı. Paylaştığımız dairenin penceresinin hemen dışına bir tane asmıştı. Büyürken, yatak odasının dışında bir tane vardı ve sesini dinlerken kendini evinde gibi hissettiğini söylerdi.

Ağaca gidip onları sökmek ve Saige'in fark edip etmeyeceğini görmek üzereydim ki sokakta bir araba belirdi. Baktım ve bir Mercedes'in evimin önünde durduğunu gördüm. Arabanın kapısı açılıyor ve arkamı döndüğümde eski patronumun arabadan indiğini görüyorum. Dönüp bana bakmadan önce güneş gözlüklerini çıkararak etrafına bakınıyor. Ben de bir an etrafıma bakıyorum, dışarıda bir şey olursa izleyecek kimse var mı diye. Sanki beni siktiği için onu gırtlğından yumruklayacakmışım gibi.

Beni merdivenlerde görünce gülümsüyor. "Brock," diyor ön kapıya doğru yürürken, "evde olacağını umuyordum."

"Araban mı bozuldu?" diye soruyorum ve bana şaşkınlıkla bakıyor. Kaşları birbirine çarpıyor. "Hayır."

"O zaman neden buradasın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Buralardaydım ve uğrayıp eski bir arkadaşımı göreyim dedim," diyor ve gözlerini görebildiğinden emin olmak için bir adım atıyorum.

"Arkadaş, kendine böyle mi diyorsun?" diye sordum. "Benim lanet tasarımlarımı çaldın ve onlara kendi tasarımların dedin. Tek sorun onları doğru kopyalamamış olman ve şimdi her yer batıyor gibi görünüyor." Başımı sallıyorum. "Benden ne istiyorsun lan?"

"Bunun için özür dilerim," diyor ve elini seyrelmiş siyah saçlarında gezdiriyor. "Bunu yapmak istemedim. Bana zorla yaptırdılar." Başımı sallıyorum.

"Evet, sana benim tasarımlarımı mı çaldırdılar?" Soruyorum, hiç şaşırmadım ama öne geçmek için onları çalmış olmasını umuyordum. Görüyorsunuz, o

Cartwright'lar için çalışırken patronumdu ve geliştirme işini ona verdiklerinde beni de oraya verdiler. Mükemmel konut planlarını çizmek ve yeniden yaratmak için saatlerimi harcadım. Mükemmel imar planı Cartwright'lara sahip olduklarından çok daha fazla para kazandıracaktı.

Ancak, toprağın ağırlığı kaldıramayacağı için on iki değil sekiz kat olarak belirlediğimi dikkate almadılar. Bu salak, sanki benim tasarımı olduğunu bilmeyecekmişim gibi farklı görünmesi için katlar ekledi.

"Aferin sana o zaman" -gülüyorum- "ve tamirde iyi şanslar."

"Bana yardım etmelisin, tamam mı?" diye yalvarıyor, sesi panik içinde. "Beni tehdit ediyorlar-"

"Getir," diyorum dişlerimi sıkarak, "siktir. Off. Benim. Mülkümünden." Onu gömleğinin yakasından tuttum. "Ve sakın geri gelme. Bu mesajı Cartwright'lara da iletebilirsin. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Merdivenleri koşarak çıkıp evime girmeden önce onu itiyorum.

Başımı sallayarak kapıyı çarpıyorum ve buzdolabına yöneliyorum, gök gürültüsü içeri girerken buzdolabından bir bira alıyorum. Pencereden dışarı baktığımda Mercedes'in evimin önünden gittiğini görüyorum. Gök gürültüsüyle aynı anda gökyüzü aydınlanıyor ve iki kayanın birbirine çarpması gibi bir ses çıkıyor. Telefonum çalıyor, aşağı bakıyorum ve arayanın Saige olduğunu görüyorum.

"Hey, bebeğim," diye selamlıyorum onu ve yanından bir hışırtı duyuyorum. "Baba," diyor fısıltıyla, "korkuyorum."

"Ah, bebeğim, neredesin?" Diye soruyorum ve yağmurun başladığını görmek için dışarı bakıyorum.

"Yatağında ve annem duşta."

"Sorun yok," diye yatıştırıyorum, kanepeye doğru yürüyorum. "İyi olacaksın. Perdeleriniz kapalı mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor ve ağladığını anlayabiliyorum.

"Sorun yok. Neden annen duştan çıkana kadar konuşmuyoruz?" Ben öneriyorum. "Bugün ne yaptın?" Doğduğu andan itibaren gök gürültüsü ve şimşekten nefret ederdi. Bir gece o kadar kötüydü ki titriyordu, ama büyüdükçe biraz daha iyi oldu. Ama gök gürültüsü başladığı anda saklanıyor.

"Hiçbir şey, kurabiye yaptık ve sonra pizza yedik," diye anlatıyor ve yirmi beş dakika boyunca küçük şeyler hakkında konuşuyoruz. Sesi gittikçe yükseliyor ve keşke yanında olsaydım da ona sarılabilseydim diyorum.

"Tamam, annen geldi," diye aktarıyor ve ben gülümsüyorum. "Seni seviyorum bebeğim," diyorum.

"Ben de seni seviyorum baba," diye cevap veriyor telefonu kapatmadan önce. Telefonu önümdeki masanın üzerine koyuyorum, evin sessizliği neredeyse sağır edici. Aile odasında oturup pencereden dışarı, yaklaşmakta olan fırtınaya bakıyorum ve bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğimi merak ediyorum. İkimizden birinin kopmasına daha ne kadar var? İçimde onu sevmekten asla vazgeçmediğimi bildiğim halde, daha ne kadar ondan nefret ediyormuş g i b i davranabilirim?

On Dokuzuncu Bölüm

EVERLEIGH

"Geç kalacağız!" diye bağıyor annem ben odamdan çıkarken merdivenlerden yukarı.

"Geç kalmayacağız," diye homurdanarak merdivenlerden iniyorum ve onu neredeyse benimle aynı kıyafeti giymiş halde buluyorum: siyah kot pantolon ve beyaz bir tişört, saçlarımız da dağınık bir topuz halinde başımızın üstünde. "Bak, biz ikiziz," diye şaka yapıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Tamam, artık gidebilir miyiz?" Ellerini birbirine vuruyor. "Onları bekletmek istemiyorum."

"Anne, onlar müteahhit," diyorum. "Onların bir numaralı işi hep geç kalmak." Şaka yine bir bakıştan önce bir gülümseme almamla sona eriyor.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken bir motosiklet sesi duyuyorum ve bu sokağa motosikletle gelen tanıdığım tek bir kişi var, o da Dr. Oliver. "Bak anne," diyorum, sokağı işaret ederek onun motosikletinden inip kaskını çıkardığını görüyorum. Ellerini tuzlu biberli saçlarında gezdiriyor. "Erkek arkadaşın burada." Bu koluma bir şaplak yememe neden oluyor. "Ah." Bana vurduğu yeri ovuyorum.

"O benim erkek arkadaşım değil."

"O zaman ne?" Sonunda

soruyorum. "O bir arkadaş."

"Çıkarları olan." Bakışları susmamı sağlamalıydı ama ilk kez susmuyorum. "Anne, bunu neden saklıyorsun? Belli ki o seni önemsiyor, sen de onu önemsiyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Bir kere onu henüz öldürmedin ve sen hastaneden çıktığından beri her gece burada."

"O eski bir dost," diye tekrarlıyor, kapı açıldığında gözleri kapıya gidiyor. "Daha fazla konuşmak yok," diyor gözlerini Oliver'a dikmeden önce. "Burada ne işin var?"

Kapıyı kapatıyor ve kaskını her zaman yaptığı yere koyuyor. "Günaydın," diye selamlıyor, sanki annem ona bir soru sormamış gibi. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Sinirli," diye cevaplıyor annem. "Gitmelisin; biz de şimdi gidiyorduk."

"Biliyorum," diyor, kapının yanındaki masaya doğru yürüyor ve annemin arabasının anahtarlarını alıyor. "Ben de seninle geliyorum."

"Ne için?" Karşılıklı konuşmaları izliyorum ve keşke bu hesaplaşmayı kaydediyor olsaydım diyorum.

"Birincisi, kendini fazla zorlamaman konusunda verdiğim talimata uymanı istiyorum. İkincisi, her şeyin ikinizin istediği gibi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye karşılık veriyor annem, "ama seninle tartışacak zamanım yok, hadi gidelim." Evden çıkmadan önce çantasını aldı.

"İyi gitti." Oliver bana bakıyor.

"Ayağına bir çatal saplamadı," diye şaka yapıyorum. "Elde edebileceğinin en iyisi bu."

"Neden çatal?" diye soruyor ve Brock'un anısı bana saldırıyor.

"Daha acı verici olması için tabii ki. Dört giriş yarası."

"Sen annenin kızıydın." Başını sallıyor ve evden çıkıyor. Onları dışarıda ve arabada takip ediyorum.

Telefonumu arka cebime koyuyorum, Oliver ön koltuğa geçerken ben de arka koltuğa geçiyorum ve fırına doğru yola çıkıyoruz. Gözlerim pencereden dışarı bakarken aklım dün garaja geldiğim ana gidiyor. Yaptığı şeyi söyledikten ve beni orada, lanet olası iş istasyonunda oturur halde bıraktıktan sonra atladım ve arkama bakmadan dışarı kaçtım. Artık işimin bittiğine de karar verdim. Muhtemelen bunu beni bir kez daha kızdırmak için yapmıştı ama artık dövülecek gücüm kalmamıştı.

Ona verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Söylenmesi gereken hiçbir şey yoktu.

Yapılması gereken bir şey yoktu. İkimiz de yetişkiniz, ve aynı kasabada bir arada yaşayabiliriz.

Fırının önüne yanaşıyoruz ve herkesin sokaktan görebileceği bir açıyla park etmiş kahve kamyonunu görünce nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım," diyorum tamamen beyaza boyanmış ve üzerinde *Kasabanın En İyi Kahve ve Tatlıları* yazan kamyonet için. "Anne." Kendi penceresinden dışarı bakarken omzuna dokunmak için uzandım ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını gördüm.

"Çok güzel," diyor ve Oliver arabayı park edip kapatınca arabadan iniyor.

El ele tutuşarak kamyonu doğru yürüyoruz ve Ryan'ın garajdan koşarak geldiğini görüyorum. "Hey," diyor, "Brock az önce kamyonu getirdi ve anahtarları bırakmayı unuttu." Anahtarları benim için tutuyor. İçimdeki çekime karşı koyuyorum.

garaja bakıp onu arıyorum. Onu düşünürken kalbimin nasıl hızlandığını görmezden gel. Vücudumun onun dokunuşu için nasıl ağrıdığını ve kalbimin onu nasıl özlediğini. Aklım bana ondan nefret ettiğimi söylese bile.

"Çok teşekkür ederim," diyor annem. "İçeriye görmek için sabırsızlanıyorum." "Görüşürüz," diye yanıtlıyor Ryan, koşarak geri dönmeden önce bize başıyla selam veriyor

Dükkana.

"İyi biri, değil mi?" Annem omzumu kendi omzuyla itiyor. "Yakışıklı, iyi bir işi var ve tatlı bir adam."

Ona bakıyorum. "O zaman onunla çıkmalısın," diye karşılık veriyorum, ne demek istediğini anladığım için.

Oliver kıkırdarken bana ters ters bakıyor ama dükkâna girerken elini tutuyor. Annem yangın gecesinden beri ilk kez geri dönüyor. Nefesi kesiliyor ve biraz hıçkırdığını duyabiliyorum. İçi boşaltılmış mekâna bakarken eli ağzına gidiyor. Kelimenin tam anlamıyla, kurtarılan dört duvar dışında hiçbir şey kalmamıştı. "Bitti."

"Bitmedi." Oliver onu kollarına alır. "Bu temiz bir sayfa hepsi."

"Şunu yapmayı kes." Ondan uzaklaşıyor. "Sen her zaman bardağın yarısı dolu. Lanet olası yarısı boş." Onunla tartışmak yerine tek yaptığı başını sallamak olur. Kadın bir daire çiziyor. "Buna değer mi ki?"

"Sen söyle," diye ısrar ediyorum. "Havlu atıp dükkânı kapatmak mı istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoksa yeniden inşa etmek ve her zamankinden daha iyi hale getirmek mi istiyorsun? Miras aldığın gibi değil, kendi istediğin gibi damganı vur."

Kapı açıldığında omuz silkiyor ve müteahhidin içeri girdiğini görüyorum. "Selam," diyor. "Jensen." Elini benimkine uzattı. "Telefonda konuşmuştuk."

"Evet," diye cevap veriyorum, elimi ona uzatarak. "Ben Everleigh, bu da annem Madeline ve onun arkadaşı Oliver," diye tanıtıyorum ve Oliver'dan bir kıkırdama duyuyorum. "Ne? Sizi nasıl etiketleyeceğimi bilemiyorum."

Gülmemek için dudaklarını yuvarlayan Jensen'a bakıyorum. "Başlayalım mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor, odanın ortasına doğru yürüyor ve planları açmadan önce çömeliyor.

Annem de onun yanına çömeliyor ve planlara bakıyor. "Bu bana karalama yazı gibi görünüyor," diye itiraf ediyor. "Bunu açıklamana ihtiyacım olacak."

Jensen, "Yapacağım," diye onu temin ediyor ve duvarların nereye gideceğini ve mutfak nasıl kurulacağını açıklarken annemle birlikte yürüyor. Sonra

ön tarafa doğru yürüyor. "Ve buradan itibaren bu duvarı yıkacağız," diyor ön duvarı kastederek, "ve birkaç masa ekleyebilmek için on iki metre dışarı iteceğiz. Hatta bu yan duvarı bir metre kadar uzatmayı düşünüyoruz, böylece daha da büyük bir mutfak yapabiliriz."

"Daha büyük bir mutfak," diye düşünüyor annem, "ne yapacağımı bile bilmiyorum. söyle."

"Anne, her zaman çok küçük olduğundan şikayet ediyordun ve eşyalara çarpıyorduk ve yeterli depolama alanı yoktu," diye hatırlatıyorum. "Şimdi tam zamanı."

"Tüm bunlar ne kadar mal olur?" diye sorar endişeyle.

"Bu sorun değil," diyor Oliver, "biz hallederiz." Annem ona doğru dönüyor. "O yapacak." Ona sırtıyor. "Daha iyi mi?"

"Hayır, daha iyi değil."

Jensen'a dönerek, "Tamam aşk kuşları, şirketin önünde kavga etmek yok," diye takılıyorum. "Ne kadar süreceği konusunda ne düşünüyoruz?"

"İster inanın ister inanmayın, burada işin bir kısmını yapmaya gönüllü olacak bazı arkadaşlarımız var. Ayrıca benim ekibim ve başka bir bölümden gelecek başka bir ekiple günün her saati çalışabiliriz."

"Ne?" diye fısıldıyor annem, Oliver onun yanına gidip kolunu omuzlarına doladığında.

"Toplum buranın yeniden inşasına yardım etmek için bir araya geldi," diye açıklıyor Jensen ve ben bile şok oluyorum.

Oliver onun kollarında dönüyor ve kolunu ovarken omzuna doğru ağlıyor. "Yani yarın başlayabilir miyiz?" Oliver soruyor ve o da başını sallıyor.

"Tedarikçimizin stoklarında her şey vardı. Genişleme için belediyeden onay aldım bile, o yüzden yarın sabah altıda başlıyoruz diyelim."

Jensen'la konuşmamız bitiyor ve o dışarı çıktığında anneme bakıyorum. "Bu iyi olacak," diye onu temin ediyorum ve o da başını sallıyor. "Hayal ettiğin her şey olacak."

"Her şey değil," diye mırıldanıyor, "ama yakın olacak." Ona bakıyorum, ne demek istediğini anlamak için gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama başını Oliver'a çeviriyor. "Sen ve ben güzel bir sohbet edeceğiz."

"Oh," diye karşılık veriyor, "sabırsızlanıyorum. Bu sohbeti bitirmek için yola çıkalım mı?" Elini onunkinin içine sokar ve dudaklarına götürür. "Ya da size lokantada kahvaltı ısmarlamama ne dersiniz?" Onu dükkândan çıkarıyor ve lokantaya gidiyoruz.

Geç bir kahvaltı yapıp eve dönüyoruz. Telefonum çaldığında, arayanın Sonbahar olduğunu görmek için yere bakıyorum. "Selam," diye cevap veriyorum, arka planda Landon'ın sesini duyunca gülümsüyorum.

"Selam," diyor, "bu gece boş musun?"

"Duruma göre değişir. Tombul elleri ve sakızlı bir gülümsemesi var mı?"

"Maalesef hayır." Gülüyor. "Barmenimiz hasta olduğunu söyledi. Brady'nin bir Wyatt'la beyzbol maçı var, o yüzden çalışmaya hazırım." "Oh, eğlenceli," diyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet, uyumamama yardım edecek birine ihtiyacım var."

"Tamamdır, yemekten sonra orada olacağım."

"Aslında erken gel, hamburger yeriz." "Tamam, kolumu bük." Gülüyorum. "Beşte görüşürüz." "Mükemmel," diyor ve bağlantıyı kesiyor.

Biraz makyaj yapıp lisede giydiğimi düşündüğüm dar beyaz kotumu giymeden önce duş alıyorum. Beyaz dantel sütyenimi giyerken, dün bana bıraktığı izi görüyorum, bu yüzden onu daha çok bir bralette **o l a n l a** değiştiriyorum. Açık şeftali rengi, düğmeli, kısa kollu gömleğimi giyiyorum, önünü içeri sokmadan önce üstteki dört düğmeyi açık bırakıyorum ve arkasını kıcımdan aşağı sarkıtıyorum. Aşağı inmeden önce bej rengi ayakkabılarımı giyiyorum ve annemi mutfakta yemek yaparken buluyorum. "**B ö y l e** giyinmiş nereye gidiyorsun?"

"Autumn'la akşam yemeği yiyeceğim," diye bilgilendiriyorum onu. "Bu arada" - yanağından öpüyorum - "çörekler için hamura başladım, üç gibi kalkıp kızartmaya başlayacağım."

"Gelip sana yardım edeceğim." O bunları söylerken başımı sallıyorum ve kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Sen gittiğinde uyuyabilirim," diyor.

"Beni Oliver'ı aramak zorunda bırakma," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. "Erken döneceğim."

Son birkaç haftadır yaptığım yürüyüşleri özlediğimden, bara arabayla gitmek yerine yine yürümeyi tercih ediyorum. Bara varıyorum ve hiç dolu olmadığını görüyorum, sadece birkaç masa duruyor. Autumn'u barın arkasında yakaladım. "Hey, herkese ne oldu?"

"Bugün tur yok," diye açıklıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "İçki fabrikasına turlar düzenliyoruz," diye beni bilgilendiriyor, "ve genellikle, her zaman içmek ve yemek için kalırlar. Ama Pazartesi izin günümüz, yani yerel halka güvenmek zorundayız. Ve, şey"-masaları işaret ediyor-"elde ettiğiniz şey bu."

"Peki o zaman, benim için daha iyi." Tabureye oturuyorum. "Tek başıma."

"Tek başınıza," diye onaylıyor ve sonra başını kaldırıp Charlie'nin liderliğinde on kişinin içeri girdiğini görünce konuşmayı kesiyor. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Barda tek başına çalışmana izin vereceğimi düşünmedin herhalde." Önümde durup yanağımdan öperek pufluyor. "Everleigh, bunlar benim adamlarım." Onu takip eden adamları işaret ediyor.

"Ben Emmett," diyor yanındaki uzun boylu olan. Mavi gözleri dikkat çekici ve sarı-kahverengi saçları beyzbol şapkasının arkasından dışarı taşıyor. Hepsinin üzerinde Mustang Creek Çiftliği tişörtleri var. "Tanıştığımızı sanmıyorum." Bana sırtarak elini uzatıyor.

"Ben Everleigh." Elini sıkmak için elimi uzatıyorum. "Ama daha önce tanışmıştık," diye hatırlatıyorum ona. Charlie çiftliği açtığında onun için çalışmaya başlamıştı. Gerçi onlarla ata binmeye gittiğimde sadece birkaç kez karşılaşmıştık.

"Biliyorum," diyor, "sadece beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum." Bana göz kırptı. "Nasılsın hayatım?" Charlie inlerken yanındaki tabureyi çekiyor ve ben gülüyorum.

"Sen nasılsın?" Ben soruyorum, o da kollarını barın üzerinde kavuşturuyor.

"Bir birayla daha iyi olurum," diye atıldı ve Autumn ona baktı. "Lütfen?"

Yanına gidip iki bira alıyor, birini bana diğerini de Emmett'e uzatıyor. "Ee, neler yapıyorsunuz?"

"Çok değil," diye cevap veriyorum, bir yudum alarak. "Peki ya sen?"

"Her zamanki gibi, sevgilim." Şişesini dudaklarına götürüyor. "Aynı eski şey."

Charlie yanıma geliyor ve ekibinin geri kalanı masaları kaparken bara yanıma yaslanıp sunucuya yapacak başka bir iş veriyor. "Peki ne zaman gelip seni gezdirmeme izin vereceksin?" Yemeğimizi bitirdikten sonra Emmett soruyor. Charlie diğer tarafıma otururken o da yanımda durup bara yaslanıyor. Müzik normalde olduğundan biraz daha yüksek ve çocuklardan birkaçı diğerlerine nasıl çizgi dansı yapılacağını göstermek için ayağa kalktı. Tam ona cevap vermek üzereydim ki kapı aralığını bir gölge doldurdu. O gölgeyi nerede olsa tanırım, karanlıkta bile.

İçeri giriyor ve bir yanda dans eden adamlara bakıyor, sonra başını sallayıp gülüyor ve bara geliyor. Gözleri etrafa bakıyor ve beni görünce duruyor, ama hemen Charlie'nin oturduğu yere bakıyor,

hemen yanımda. Charlie'nin olduğu yere doğru yürüyor ve Autumn'a başıyla selam veriyor.

"Pardon, ne dedin?" Emmett'e dönüyorum, dikkatimi ona veriyorum ve Brock'un üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu göstermiyorum. Hiçbir şey olmadan aynı odada olabiliriz.

"Seni gezdirmeme ne zaman izin vereceksin?" Bana sırtıyor ve sonra sırtışı bir gülümsemeye dönüşüyor. O kadar yüksek sesle söyledi ki sanırsınız tüm bar durup bir cevap bekleyecek.

"Ne tür bir gezintiden bahsediyoruz?" Ona karşılık veriyorum ama bunu yapmamam gerektiğini hissediyorum çünkü bunu sadece düşünmeyi bırakmam gereken tek kişiyi aklımdan çıkarmak için yapıyorum.

"Seni hangi gezintiye çıkarmamı istersen." Bana göz kırptıyor ve sonra ikimiz de gülüyoruz.

"Bilmiyorum." Tabureyi itiyorum. "Dans edebilir misin?" Kafam bana *bunun iyi bitmeyeceğini* haykırırken ona soruyorum, ama kalbim. Kalbim tamamen başka biri için atıyor. Bir daha asla sevmeyeceğime yemin ettiğim biri için. "Şu iki sol ayağını hareket ettir de görelim." Ne yapacağını bilmeden ona elimi uzatıyorum. Tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum, ama üzerimde olmasını istediklerim dosdoğru önüme bakıyor.

Yirminci Bölüm

BROCK

Sesini duyduğumda yüzümde hiçbir şey belli etmemeye çalışarak barda durup önüme bakıyorum. "Ne tür bir yolculuktan bahsediyoruz?" Kelimeleri söylediği anda, gerginlik yeniden başlıyor. Bugün buraya gelirken ne düşünüyordum bilmiyorum. Yüksek sesli müziği duyduğumda çekip gitmeliydim. Ama ayaklarımın kendi aklı vardı ve kalbim sanki bugün ilk kez atıyormuş gibi hissediyordum.

Emmett ona, "Seni nasıl bir ge z i n t i y e çıkarmamı istersen," diye cevap verdi. Onunla hiç sorunum olmamıştı ama birden boğazını yumruklamak istedim.

"Bilmiyorum." Taburesini iterken başımı çevirmiyorum. Yapabilirim yandan bakınca. "Dans edebilir misin? Şu iki sol ayağını oynat da görelim."

"Autumn," diyorum elimi kaldırarak, "ev karışımından bir duble alabilir miyim?" Arkamı dönüp onu izleme ihtiyacını görmezden geliyorum. Yuhalamaların ve gülüşmelerin geldiğini duyabiliyor ve neler olduğunu tahmin edebiliyorum. Dans ederken her zaman baş döndürürdü.

"İyi misin?" Charlie yanımdan soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, gözlerimi önüme dikerek. Autumn önüme bir bardak altlığı koyuyor ve bardağı bırakıyor. "Teşekkürler." Bardağı kaldırıyorum ve tutmam gerekenden daha sıkı tutuyorum. Elimde paramparça olmaması bir mucize. Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve hepsini içmek yerine bir yudum alıyorum ki buradan siktir olup gidebileyim.

Charlie, "Sana bir mesaj yolladım," diyor ve ona bakarsam onu göreceğim ama bakmazsam bana ulaştığını anlayacak. Her iki durumda da ben kaybedeceğim, o kazanacak. Ama bu sürpriz değil. Konu ben olduğumda hep o kazandı.

"Evet, anladım," diye onaylıyorum, dönüp ona bakıyorum ama Emmett'in yanına gidip lanet kollarını koparmak istiyorum.

"Bana hiç geri dönmedin."

"Cevap vermeye gerek olduğunu bilmiyordum." İleriye bakıyorum, göğsümdeki ağrıyı hissediyorum, içkimi bitiriyorum ve boş bardağı barın üzerine bırakıyorum. "Teşekkürler, Autumn." Arka cebime uzanıp barın üzerine iki yirmilik atıyorum. "Görüşürüz çocuklar." Charlie bana başını sallıyor. Sanki çoktan

Söyleyecek başka şeyler de var ama buradan çıkmam gerek. Nefes alışım bile zorlaşıyor.

Dönüp dansın yanından geçiyorum, şeftalinin arkasını döndüğünü görüyorum ve karanlığa doğru ilerlerken kahkahasını duyuyorum. Sıkışıklığının geçeceğini sanıyorum ama onun yerine o kadar sıkışık ki kamyonetimin yanında durup bir elimi kamyonetin yanına koymam gerekiyor, yoksa kışımın üstüne düşeceğimi sanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kamyonetime binmek yerine ormana ve dereye doğru ilerliyorum.

Bu noktada neden buraya dönüp durduğumu bile bilmiyorum. Sanki bu ceza için obur gibiyim. Sanki bu acıyı hissetmek istiyorum, ama sonuçta kimseye, en azından kendime itiraf etmeden ona yakın hissedebileceğim tek yerin burası olduğunu biliyorum.

Derenin kenarındaki yerimize gelip oturuyorum, dizlerimi yukarı kaldırıp kollarımı onlara yaslayarak akıp giden suya bakıyorum. Gözlerimi kapatıp buraya geldiğimiz tüm o lanet olası zamanları düşünüyorum. Burada paylaştığımız tüm anları.

Kahretsin, o kadar çok ki, onu ilk öptüğüm andan burada onunla son kez seviştiğim ana kadar hepsi aklıma geliyor.

Dalların kırılma sesini duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, gözlerimin kenarlarından kaçan yaşları siliyorum.

Onu görmeden önce duyuyorum. Ayağa kalkıp, başını eğerek buraya doğru yürüyüşünü izliyorum. Ona baktığımi hissettiğinde başını kaldırıyor. "Brock," diye fısıldayarak adımı söylüyor.

"Neden sürekli buraya gelip duruyorsun?" Cevabının benimki gibi olmasını umarak yüklü bir soru soruyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sen neden?"

Onunla kavga etmeyi düşünüyorum ama bundan yoruldum. Çok yoruldum. "Buraya geldiğimde ben de aynı soruyu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum, ellerimi arka ceplerime sokarak. "Muhtemelen benim için çok fazla anı barındırdığı içindir." Sessizce iç çekerken ağzı açılıyor. "Peki, neden buraya gelmeye devam ediyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sadece geliyorum. Huzurlu bir yer."

"Öyle," diye katılıyorum ona. "Zaten bu yüzden burayı seçtik." Bana doğru yürüyor. "Tüm anlarımız buradaydı." Bana bakıyor. "Peki, neden buraya gelmeye devam ediyorsun?" Duymak istediğim cevabı vermesi için neredeyse yalvararak soruyorum. Bana hiçbir şey söylemeden öylece bakıyor.

"Yorulduğum Everleigh," diye itiraf ediyorum, sesim kırık çıkıyor ve bunu ben bile duyuyorum. "Bundan çok yorulduğum."

"Şu anda ne diyorsun?" diye soruyor, sanki bir maraton koşuyormuş da karşımda durmuyormuş gibi göğsü inip kalkıyor.

"Senden nefret ediyormuş gibi yapmaktan yorulduğumu söylüyorum. Seninle kavga etmekten yorulduğum. Sadece bundan yorulduğum." Gözlerimi kapatıyorum ve yana bakıyorum. "Beni yanlış anlama, beni terk etmen beni kırdı ve senden nefret ettim. Benden bu kadar kolay vazgeçtiğin için senden çok nefret ettim. Hayatımın en büyük engelinde yanımda olmadığın için senden nefret ettim. Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmediğin için senden nefret ettim." Gözyaşlarım nihayet gözlerimin kenarından kaçıyor ve umarım karanlıkta onları görmez. "Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Asla sevmedim. Ne daha önce, ne şimdi ve artık biliyorum ki asla sevmeyeceğim."

"Sen bir yalancısın," diye tıslıyor, hafifçe burnunu çekmeden hemen önce, sonra bana doğru ilerliyor. "Sana inanmıyorum."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" İnanmayarak soruyorum. "Seni ne kadar sevdiğime dair hiçbir soru işareti yoktu."

"Sen hayatına devam ettin," diye karşılık veriyor, kendi gözyaşları yüzünden akarken, "hem de çok çabuk-"

"Asla hayatıma devam etmedim," diye kestim sözünü, "asla."

"Hayatına devam ettin," diye tekrarlıyor neredeyse fısıltıyla. "Şehri terk etmiş olabilirim ama asla hayatıma devam etmedim," diye hıçkırıyor. Elim boynunu tutmak için cebimden çıkıyor, ama dokunuşumdan uzaklaşıyor ve elim yanıma düşüyor. "Ben gittikten iki ay sonra senin bebeğini taşıyordu!" diye bağıyor bana. "İki lanet ay." Başını sallıyor. "Altmış lanet gün ve sen hayatına devam ettin."

"Sen beni terk ettin ve ben mahvoldum. Ya sarhoştum ya da sersemlemiştim, alabileceğim ne kadar hap varsa **a l l y o r d u m**, haplar işe yaramazsa içkinin yarayacağından emin olmak için içebileceğim ne varsa içiyordum," diye açıklıyorum ve bunun üzerine gözleri büyüyor. "Acıyı uyuşturmak için her şeyi yaptım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Ama yaptım ve sonra orada durmuş bana çocuğumu doğurduğunu söylüyordu. Çok önemli bir şekilde çuvalladım ama doğru olanı yapmak zorundaydım. Beceriksiz olmam çocuğun suçu değildi." Ona doğru bir adım atıyorum, mesafeyi kapatıyorum, onu tekrar incittiğim için nefret ediyorum. Ona bu acıyı yaşattığım için nefret ediyorum. Ondan uzaklaşacağımı düşünmesinden nefret ediyorum. "Bebeğim."

"Öyle söyleme." Gözlerini kapattı. "Bana öyle deme." Başı aşağı sarkıyor ve ben ona doğru ilerleyip onu kollarıma alıyorum.

Ona dokunuyorum. Onu kollarımda tutuyorum, gözyaşları gömleğime ve tenime sızarken kendi gözlerimi kapatıyorum.

"Bunu daha fazla yapamam," diyor uzaklaşarak. "Yapamam. İçimde hiçbir şey kalmadı."

"Seni incitmek istemiyorum." Ağır ağır iç çekiyorum. "Seni incitmek istemiyorum. Seni asla incitmek istemedim." Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ama yaptın." Sesi kırık. "Beni bir gün daha yaşayamayacağımı düşündüğüm noktaya kadar kırdın. Nefes almanın acı verdiği noktaya kadar. Vücudumdaki her bir uzvun öldüğünü hissettiğim noktaya kadar." Önümde kırılmasını dinliyorum. "Sonra başka birinin senin çocuğunu taşıdığını bilmek. Bizim olması gerekeni taşıyordu. Benim olması gerekeni."

"Saige'i pişman edemem," diyorum. "Pişman olmam. Sabahları kalkmamın tek nedeni oydu. Her şeyi bitirmememin tek nedeni. Ondan pişman olmayacağım."

"Elbette pişman olmazsın," diye soluk soluğa kalıyor. "Eğer pişman olsaydın, düşündüğüm gibi bir adam olmazdın. O senin, kahretsin Brock, o çok güzel." Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "O kadar güzel ki, nefesimi k e s t i ."

"Seni sevmemin bir başka nedeni. Sen tanıdığım en güçlü insansın." Gözlerimi kapatıyorum. "Başka birinden o l a n çocuğunla yüz yüze gelseydim, hayatta kalamayacağımı biliyorum."

"Şunu söylemeyi kes," diye fısıldıyor. "Bunu söylemeyi bırak."

"Yapamam," diye itiraf ediyorum. "Başka birinden çocuğum olduğu için seni hiç sevmediğimi düşünüyorsun. Seni sevmeyi bırakabileceğimi. Beni terk ettin ve beni kırdın. Beni mahvettin."

"Onunla evlendin," diyor usulca. "Ona yeminler ettin. Onu sonsuza dek seveceğine yemin ettin. Ona sözler verdin." Başımı sallıyorum.

"Onunla bir mahkeme salonunda evlendim. Ona yemin falan etmedim. Bana onu eşim olarak kabul edip etmediğimi sordular, ben de evet dedim ama ona hiçbir söz vermedim. Ona hiçbir söz veremezdim. Sonsuza kadar birlikte olacağımıza yemin bile edemedim. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm ama o biliyordu. Asla öyle olmayacağını biliyordu. Buna asla sahip olamayacağını biliyordu. Bununla yaşayabileceğini düşündü ve o yaşayabilse bile ben yaşayamazdım. Bunu yapamazdım. Artık bununla yaşayamazdım ve onu terk ettim." Ellerimi saçlarımda gezdirdim.

"Senden başka hiç kimse olmadı. Senden başka kimse olmayacak. Artık bununla savaşamam. Daha fazla savaşılmayacağım. Ben bir erkek kabuğuyum. Kızım için varım ve yaşıyorum. Bununla iyi olacağımı düşünmüştüm, sonra sen kasabaya geri döndün ve aniden her şey çok boş geliyor. Hayatım renksizleşti. Kasabaya geri döndün ve beni terk etmenden kaynaklanan tüm acılar yok oldu. Ona karşı beslediğimi sandığım tüm nefret yok oldu ve tek yapmak istediğim sana gelip ne kadar üzgün olduğumu söylemek. Seni ne kadar çok sevdiğimi. Bunu telafi etmeyi ne kadar çok istediğimi. Seni ne kadar özlediğimi. Sadece sana bakmak ve gülümsediğini görmek bile her şeyi nasıl daha iyi yapıyor." Derin bir nefes alıyorum.

"Seni seviyorum, Everleigh. Kalbim senin. Her zaman senindi; her zaman senin olacak." Başımı eğiyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum. "Her zaman senin olacak. Bir şey varsa, bunu bilmeni istedim. Bunu bilmene ihtiyacım var. Artık seni rahatsız etmeyeceğim," diyorum. "Sana zaten yaşattığım acıdan daha fazlasını yaşatmayacağım. Ama bilmen gerekiyordu." Elim yanağını okşamak için kalkıyor, başparmağım bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "Seni sonsuza dek seveceğim." Ondan uzaklaşmadan önce ona bir kez daha bakıyorum, daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyorum. Ayrıca, bunun önemli olmadığını söylemesini de duymak istemiyorum. Bana umursamadığını söylemesini istemiyorum. Bedenimin ve ruhumun buna kesinlikle dayanamayacağını biliyordum.

Bölüm Yirmi Bir

EVERLEIGH

"Seni seviyorum, Everleigh. Kalbim senin. Her zaman senindi; her zaman senin olacak." Başını eğip dudaklarımı usulca öpüyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Gözyaşlarımın kuruduğunu sanıyordum. Yanılmışım. Tek istediğim kollarını bana sarmasıydı. "Her zaman senin olacak. Bir şey varsa, bunu bilmeni istedim. Bunu bilmene ihtiyacım var. Artık seni rahatsız etmeyeceğim," diyor ve bunu söyleme şekli bir kapanış gibi geliyor. Her şey bitmiş gibi. Onu terk ettiğimden beri bitmişti ama bir parçam o kapıyı hiç kapatmadı. "Sana zaten yaşattığım acıdan daha fazlasını yaşatmayacağım. Ama bilmen gerekiyordu." Daha önce sayısız kez yüzümü tutmuş olan avucu yanağımı kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor. Başparmağı bir o yana bir bu yana gidip gözyaşlarımı silerken yüzümü eline bastırıyorum. "Seni sonsuza kadar seveceğim." Gözlerinin içine bakıyorum, boğazımdaki yumru nefes almamı zorlaştırıyor, eli yüzümden çekiliyor ve benden uzaklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, benden uzaklaştığını görmek için açmak istemiyorum. Arkasını görmek istemiyorum. Kalp kırıklığını bir kez daha izlemek istemiyorum.

Dizlerimin üzerine düşmeden önce gidip gitmediğini bile bilmiyorum. Ayaklarımın üzerine oturup gökyüzüne bakıyorum, onu göremiyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona ve her şeyin değiştiği günü düşünüyorum.

Daireye girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Lanet olsun, son altı aydır bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Onu kanepede, önünde bir şişe viski, dirseklerini dizlerine dayamış, başı öne eğik bir şekilde buldum. Gözlerim ondan boş şişeye kaydı. "Hey," dedim çantamı yere bırakarak. Oturma odasına doğru bir adım attım ve kafasını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, viskiden mi ağlamaktan mı bilemedim. "İyi misin?" diye sordum. Kaza gecesinden beri hiçbir şey yolunda gitmemiş olsa da sordum. Her zamankinden daha yakın olmamız gerekirken, birbirimizden kilometrelerce uzaktaydık. İlk başta onun için bahaneler uydurdum: kazada en iyi arkadaşını kaybetmişti ve diğer en iyi arkadaşı Charlie de raydan çıkmıştı.

"Dava yarın başlıyor," dedi sesi boğuk bir şekilde ve ben ona doğru adım attım. "Waylon için karakter tanığı olarak çağrılıyorum."

Hayatta kalanlardan bazıları Waylon'ın mirasına haksız ölüm davası açmıştı. "Ne?" diye sordum. Şaşırmış bir halde sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani kürsüye çıkıp Waylon'ın nasıl biri olduğunu anlatacağım." Bana şaka yaptığını söylemesini bekledim. "Ve kaza onun hatası değildi. Dikkatsiz davranmıyordu."

"Ama öyleydi," diye tersledim, kalbim küt küt atıyordu. "Aklı başında değildi ve bunu ikimiz de biliyorduk."

"Hiçbir şey bilmiyorduk." Ayağa kalktı ve sanırım düşündüğümünden daha sarhoştü çünkü kışının üstüne düştü. "O iyiydi."

"O yolda her yerdeydi ve bunu sen de biliyorsun!" Çıglık attım. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü benden istediler," diye itiraf etti, sesi yumuşaktı, "ve ben de yapıyorum."

"Neden?" Yüklü bir soru. "Bunu neden yapasın ki?" "Çünkü yapılacak en doğru şey bu." Gözlerimi kaçırıldı.

"Değilsin." Başımı salladım. "Bunu yapmayacaksın. Çıldırдың mı sen? Yemin altında yalan söylemiş olacaksın." Elini salladı ve ben öfkelen dim, o kadar öfkeliydim ki gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Ayağa kalktım. "Brock, bunu yaparsan sonumuz olur." Sonunda canıma tak etmişti ve beni seçeceğini biliyordum. Beni seçmek zorundaydı.

Bana yıllardır gösterdiği sevgiyle bakmak yerine ters ters bakıyordu. Bana kızgındı. "Sakın beni tehdit etme."

"Seni tehdit etmiyorum," dedim sakince. "Yarın adliyeye gidip yalan söylersen aramızdaki her şey biter diyorum." Orada daha fazla durmak istemediğim için döndüm. Kapının yanındaki çantamı aldım ve tekrar ona baktım.

Ertesi sabah adliyenin dışında onu bekledim ve beni orada görünce önümde durdu. "Bunu yapmaman için sana yalvarıyorum."

"Yapıyorum Everleigh," dedi. "Aş artık bunu." Yanımdan geçip gitti ve ben de son kez olacağını bilmeden elini tuttum.

"Brock," dedim adını çok yumuşak bir şekilde. "Seni seviyorum, lütfen bunu yapma. Bunu bize yapma."

"Her şey yoluna girecek." Benden uzaklaşıp mahkeme salonuna gitmeden önce söylediği tek şey buydu.

"Brock," diye seslendim ona, omzunun üzerinden son bir kez baktı ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Bana bir çene işareti yaptı ve yürüdü.

benden uzakta. Duruşmaya bile katılmadım. Bunun yerine, daireye gittim ve tüm eşyalarımı topladım. Bu onunla son konuşmamdı. Ona son dokunuşumdu. Kalbimin göğsümde son kez normal atışıydı.

Yerden kalkıp eve gitmeden önce yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Ön kapıyı açıyorum ve sobanın üstündeki ışık dışında evin karanlık olduğunu görüyorum. Merdivenlerden yukarı çıktığımda, kalbim yıllar önce olduğu gibi kırılmış gibi hissediyorum. O gece gözüme bir damla uyku girmiyor, tek bir damla bile. Kafamın içinde tekrar tekrar onun sesini duyuyorum. "Artık bunu yapamam. Senden nefret edemem." Yüzünü öyle kırılmış ve yenilmiş görünce bundan nefret ediyorum. Böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Bunca yıldan sonra acının hâlâ çok taze olmasından ve yaraların iyileşmemiş olmasından nefret ediyorum. Bir nebze bile.

Alarm beni uyandırmıyor çünkü gözlerim hiç kapanmıyor. Yataktan kalkıp aşağıya iniyorum, saçımı başıma bağlıyorum ve güne başlamadan önce buzdolabına doğru yürüyorum. Üç saat sonra, kutular dolusu çöreklerle evden aceleyle çıkıyorum. Annem hepsini arabaya koymama yardım ediyor ve kamyonun yanına vardığımda, insanların gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ederek midem bulanıyor.

Arka kapıyı açıyorum, birkaç kutu alıp kamyondan buraya taşıyorum. Onları yere koyduktan sonra kapıyı açıyorum. Onları tezgâhın üzerine koyup arabama dönmek üzereydim ki fırının kapısı açıldı ve belinde alet kemeri olan, beyaz gömleği kirlenmiş gibi görünen bir adam dışarı çıktı. "Selam," diyor, "Ben Caleb." Elini gömleğine siliyor, daha fazla kir var. "Babam Jensen."

"Merhaba." Ona gülümsüyorum ve elimi uzatıyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim." Başını sallıyor. "Arabayı boşaltmana yardım edeceğim," diyor ve benimle birlikte arabama ve hâlâ açık olan arka kapıya doğru yürüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Evet, zorundayım." Kıkırdıyor. "Sen gidip hazırlan, ben de bunları sana getireyim." Açık renk saçları ve yeşil gözleriyle adama bakıyorum.

Onunla tartışmayı düşünüyorum, ama gelen bir kamyon bana doğru baktırıyor ve Harmony'nin kamyondan inip gülümseyerek bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Benim keklerimden birkaçı olmadan büyük bir açılış yapabileceğini düşünmedin, değil mi?" Gülüyor ve sonra başımı sallıyorum. "Ve Autumn balonlarla geliyor." Sonbahar sadece birkaç balonla değil, on balonluk iki buketle geldiğinde aval aval ona bakıyorum.

"İşte," diyor, kamyonun her iki ucuna birer tane koyarak. "Şimdi çok daha iyi oldu." Aileleriyle ilgilenmek üzere evlerine dönmeden önce bana sarılıyorlar.

Başımı sallıyorum, cebimden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum. Sosyal medyayı açıp "Open for Business" başlığıyla bulunduğumuz tüm platformlarda paylaştıktan sonra yiyecek kamyonuna doğru yürüyüp kahveyi hazırlamaya başlıyorum. İlk müşterim geldiğinde neredeyse bitmişti. Ryan ve dükkândaki çocuklara bakarak "Merhaba," diye selamlıyorum. "İlk müşterilerim. Size ne ikram edebilirim?"

"İkimize de birer kahve," diye sipariş veriyor Ryan, "Instagram'da gördüğüm yeni çöreği deneyebilir miyim?"

"Olur," diyorum ve kâğıt bardakları alıp kahveleri doldurduktan sonra hepsini paslanmaz çelikten yapılmış çıkıntının üzerine yerleştiriyorum. "Buyurun," diyorum, dönüp kutulardan birine doğru yürüyorum ve çöreği çıkarıyorum. Küçük beyaz bir poşete koyduktan sonra yanına gidip ona uzatıyorum. Tam bana para uzatacakken başımı sallıyorum. "Müesseseden. Yardımlarınız için teşekkürler çocuklar," diyorum ve onlara bedava olduğunu söylememe rağmen yine de her biri çıkıntıya birkaç dolar bırakıyor.

Öğle vakti geldiğinde tüm çörekler tükenmişti ve birkaç inşaat işçisi gelip öğle yemeği yapıp yapmadığımı sordu. Üzülerək onlara yapmadığımı söylemek zorunda kaldım. Ben de durum ve sandviç yaparsam ihtiyacım olacak şeylerin bir listesini yaptım. Bunları sabahdan hazırlayabilirdim ve belki annem bana getirebilirdi. Kamyonu temizleyip kapatırken aşağıya bakıyorum ve sosyal medyamda bir sürü yorum olduğunu görüyorum. Garaja bakmadan önce birkaç soruya cevap vermek için bir saniye ayırırken gülümsüyorum.

Kafam arabama binip gitmemi söylemeden önce ayaklarım hareket ediyor. Kapıyı açtığımda makinelerin sesini duyuyorum ve bekleme alanında birinin gelip bana yardım etmesini bekliyorum. Dışarı çıkan Ryan oluyor ve bana gülümsüyor. "Everleigh," diyor, "sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Brock burada mı?" Garaja geri dönmeden önce başını sallayıp omzunun üzerinden ona seslenirken midemde bir gerginlik oluşuyor.

Birkaç dakika sonra Brock bekleme alanına giriyor, elinde yağlı bir bezle onları temizliyor ya da en azından temizlemeye çalışıyor. Beni görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve yorgun görüldüğünü görüp benim gibi uyumakta zorlanıp zorlanmadığını merak etmeden edemiyorum. "Merhaba," diyorum elimi kaldırarak, aniden onun yanında gerginleşiyorum.

"Selam," diye karşılık veriyor, sesi onu son birkaç kez gördüğümde olduğundan daha yumuşak. Sesinde sertlik yok. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye onaylıyorum, başımı sallıyorum ve ikimizin de yalnız olduğundan emin olmak için arkasına bakıyorum. "Konuşabileceğinizi umuyordum."

"Everleigh," diye fısıldayarak ve iç çekerek adımı söylüyor.

"Söylemen gerekeni söyledin ama bana bir şey söyleme şansı vermedin," diyorum ona. Aslında söyleyecek başka bir şeyim var mı bilmiyorum ama konuşmamızın bitmediğini biliyorum.

"Söylenecek bir şey kaldığını sanmıyorum." Düşüncelerimi okuyor. "Bence var." Kararlı duruyorum. "Bilmek istediğim şeyler var ve Beni affet, ama açıklamayı bana borçlusun."

Derin bir nefes alır. "Tamam," diye kabul ediyor, "ama bunu burada yapmayacağım." Orada kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor. "Bu akşam altıdan sonra evime gel. Bize yemek yaparım."

Gülümsememeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Tamam, ben de tatlı getiririm," diye teklif ediyorum. Sonra gözlerinin ve yüzünün nasıl parladığını görüyorum, "O tür bir tatlıyı kastetmemiştim, çörek getireceğim demek istemiştim." Kıkırdıyor ve o anda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir sıcaklık geliyor bedenime. "Görüşürüz o zaman." O fikrini değiştirmeden önce hızla dönüp garajdan çıkıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

BROCK

Onun peşinden gitmek ve konuşacak başka bir şey olmadığını söylemek yerine -Lanet olsun, daha ne kadar konuşulabilir ki? Gidişini izliyorum. Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyor ki sanki yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Arabasına doğru yürüyüp binerken gözlerim ona sabitleniyor. Saçları rüzgârda biraz savruluyor ve onu izlerken kalbimin acıdığını itiraf edebilirim. Acıyacağını biliyordum, acıyacağını biliyordum. Ama yine de arkamı dönüp kendimi acıdan kurtarmak yerine, onu evime davet ederek acımı daha da arttırıyorum. Saige ve benim için ayrılmış bir alan. Benden nefret etmesine rağmen yarattığım şeyi görebilsin diye onu evime davet etmeyi çok istediğim bir alan.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. "İyi misin?" Ryan elinde bir iş emriyle içeri girdiğinde sorduğunu duyuyorum.

"Evet." Başımı sallayıp bezi arka cebime sokuyorum. "Ben çıkıyorum," diyorum ve o sandalyeye oturup ön masadaki tüm kâğıtları düzelterek bir yığın haline getirirken kaşlarını birbirine kenetleyerek bana bakıyor.

"Bu hafta Saige yanında mı?" diye soruyor, Saige yanımda olmadığı sürece her zaman en son çıkan kişi olduğumu biliyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, "ama yapmam gereken bir şey var." Ofisime dönüp anahtarlarımı almadan önce bana bir şey sormasına fırsat vermiyorum. Dışarı çıktığımda hâlâ orada evrak işlerini ve her şeyi nereye koyacağını düşünüyordu. "Bırak onu. Yarın akşam halledebilir miyim diye bakacağım."

"Hayır," diyor, "iş emrimi yeni bitirdim ve başka bir arabayı çalıştırmak için çok geç, o yüzden bunu tamir edeceğim." Elindeki kâğıtları havaya kaldırıyor. "Sonra da bana ihtiyacın yoksa erkenden yola çık."

"Ben iyiyim. Erken çık," diyorum, cam kapıyı iterek açıyorum ve kamyonetime doğru gidiyorum. Eve gitmeden önce markete uğruyorum. Aldığım bifttekleri marine ediyor, patatesleri yıkıyor ve biraz havuçla birlikte fırına koyduktan sonra yatak odama dönüp soyunuyor ve duş alıyorum.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar gergin olduğumu sanmıyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyorum. Saat neredeyse altıda, buzdolabının kapağını açıp

Bir arabanın kapısının çarptığını duyduğumda kendime bir bira alıyordum. Başımı çeviriyorum ve gözlerim hemen ön cama gidiyor, orada onu arabanın sürücü tarafında durmuş, sokağa park etmiş, eve bakarken görüyorum. Ön tarafta yaptığım değişikliklere baktığından eminim. Tüm eve ışık veren büyük cam pencere gibi. Özellikle de iki arabalık garajın bir tarafa uzatılmasıyla. Ev, eskiden boyandığı kahverengiden farklı olarak ahşap panjurlarla parlak beyaza boyanmış. Birayı açıyorum, mutfaktan eve bakarken onu izliyorum. Kaçmayı, arabaya binip gitmeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Onu suçlayamam. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Ama kocaman bir nefes almasını, gözlerini kapatmasını ve sonra arka yolcu kapısına doğru yürümesini izliyorum. Yürüme yoluna çıkmadan önce arkadan bir tabak alıyor. Biradan bir yudum alıyorum ve kapıya doğru yürüyorum, zili çalmasıyla aynı anda kapıya varıyorum.

Kapıyı açtım ve bana baktı. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Her zaman öyleydi. Eskiden güzelliği nefesimi keserdi, ama şimdi çok daha fazlası. Nefesim kesiliyor ama kalbim göğsümde yükseliyor. Tam o anda, hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmeyeceğimi anladım. O benim için her şeydi ve ben onun gitmesine izin verdim. Her şeyi mahvettim. "Merhaba," diyor gülümseyerek ve gözlerinden akan yaşları kırıştırarak.

"Merhaba," diyorum, içeri girmesi için yolumdan çekiliyorum. İçeri giriyor, parfümünün kokusunu alıyorum ve aletim sadece onun kokusuyla bile kıpırdıyor. Ellerim gelip ona dokunmak için kaşınıyor ama bunu kendime yapamıyorum. Ona dokunmakla yetineceğimi sanmıyorum. "Hoş geldiniz," diye ekliyorum endişeyle, kapıyı arkasından kapatarak. "İçeri gel."

"Vay canına," diyor beni içeriye kadar takip edip eve yaptığım açık konsepti görünce. "Evi e pey değiştirmişsin," diye gözlemliyor. Ona başımı sallayarak dönmesini izliyorum, uzun, çiçekli eteği etrafında uçuşuyor. Atleti pürüzsüz karnını birazcık gösteriyor ve dizlerimin üzerine çöküp onu tam ortasından öpmek ve dokunuşumdan hâlâ tüylerinin diken diken olup olmadığını görmek istiyorum. Hâlâ ürperip ürpermeyeceğini. "Çok güzel," diyor sonunda, mutfığa bakan büyük aile odasına bakarak. "Yeni çöreklerimi yaptım." Tabağı uzatıyor, ben de öne eğilip ondan alıyorum, parmaklarına dokunabilmeyi umuyorum, sadece sıyrarak bile olsa. Tabağı ondan aldığımda, aşağıya bakıp şekerli güzellikleri gördüğümde hiçbir şey olmuyor.

"İçecek bir şey ister misin?" Tabacı adaya götürürken soruyorum, o da bana bakıyor.

"Bir şey içer misin?" Ellerini gergin bir şekilde oynatırken sesi yumuşak.

"Bira içeceğim," diyorum tabacı açık bira şişesinin yanına koyarak.

"Ben de bir tane alacağım, sanırım." Buzdolabına doğru yürüyorum, ona dönmeden önce bir tane alıp kapağını çöpe atıyorum.

"Bardak mı şişe mi?" Eskiden hep şişeden içtiğini biliyorum ama artık daha büyük. Birden onun bensiz koca bir hayatı olduğunu ve benim bu konuda hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

"Biberon iyi," diyor ve ben de yanına gidip biberonu ona uzatıyorum.

"Oturmak ister misiniz?" Soruyorum ve gerginliği bir bıçakla kesebilirsiniz. Aramızdaki hava elektrikli, ancak odada kocaman bir fil var. "Sanırım oturmam gerekiyor," diye itiraf ediyor, etrafta dolaşarak ve kanepenin kenarında. Elleri dizlerinin üzerinde, şişe iki elinde, Saige'le benim ve ailemin birkaç fotoğrafına bakıyor. "Çok güzel bir ev yapmışsın," diye iltifat ediyor. Sesinin sonundaki ağırlığı, bunu söylerken çektiği acıyı duyabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum şişeyi dudaklarıma götürerek, "bunun anlamı çok büyük." Birasından bir yudum alıyor ve ben lanet olası bir bira şişesini kısıkanıyorum.

"Ee," diyorum, yanında değil önünde oturarak, "soruların olduğunu söylemiştin."

"Var," diye onaylıyor ve parmağının etiketi soyduğunu görüyorum. "Her şeyi bilmek istiyorum. Ne oldu? Ne zaman oldu? Bana neden anlatmadın? Her şeyi bilmek istiyorum, gerçekten. Sanırım hayatıma devam edebilmem için buna ihtiyacım var, böylece ikimiz de hayatımıza devam edebiliriz."

Kelimeler boğazıma düğümlendiğinde midemden boğazıma kadar inen yumruyu yutuyorum. Ya devam etmek istemezsem, o zaman ne olacak? Nereye... "Sanırım ilk soruyla başlayacağız," diyorum ve neden bilmiyorum ama sonunda her şeyi ortaya dökmek iyi gelecek. "Beni hastanede görmeye geldiler. Winston içeri girdiğinde oraya yeni varmıştım ve senin için bağıırıyordum." Beni dinliyor. "İyi olup olmadığımı görmek için ilgileniyormuş gibi yaptı. Waylon'ın başaramadığını söyledi. Yıkılmıştı ama sonra kardeşini ve ailesini korumak için ne yapması gerekiyorsa onu yapması gerektiğini söyledi. İlk başta anlamamıştım. Ta ki iki hafta sonra işe gidene kadar.

Winston ve babası beni görmeye geldiler, beni yemeğe çıkarmak istediklerini söylediler." Başımı salladım. "Bir şeyler olduğunu anlamalıydım ama az önce olanlardan dolayı hâlâ sarsılmış durumdaydım. Senin için ve nasıl iyileşeceğin konusunda endişeliydim. Saatli bir bomba olan Charlie için endişeleniyordum ve uyandığımda onun da gitmiş olacağından korkuyordum. Bu çok fazlaydı. Sanırım kafamın yerinde olmadığını biliyorlardı. Bu yüzden beni öğle yemeği için golf sahasına götürdüler. Beni oturttular ve Waylon'ın kardeşi gibi olduğumu söylediler. Sonra da toksin raporu temiz çıkmasına rağmen insanların Waylon'ın sarhoş olduğunu söylemeye çalışacaklarına dair söylentiler olduğunu söylediler. Waylon'un arkasında durabileceğimden emin olmak istediler, çünkü o bunu benim için yapardı. Kararsızdım, emin değildim. Bunu hissetmiş olmalılar çünkü sonra vaatler geldi. Büyük projeyi devralmamı istediler. Onu öldüreceğimi biliyorlardı. Bana tüm doğru şeyleri söylediler. Kendi ekibim olacaktı; çok büyük olacaktı. Ama en önemlisi, şirketimi kurmama yardım edeceklerdi. Everleigh, düşündüğüm tek şeyin bize nasıl yardımcı olacağı olduğunu bilmeliydin," diyorum ve gözyaşlarını silmek için elini kaldırıyor, kalbim kırılıyor.

"Düşündüğüm tek şeyin sen olduğunu bilmelisin. Bizdik. Bizim geleceğimizdi, seninle ilgilenildiğinden emin olmalı." Yutkundum. "Beni kancaya taktıklarını biliyorlardı ama bu onlar için yeterince iyi değildi çünkü sonra şantaj geldi." Acı acı gülüyorum. "Babamla yaptıkları sözleşmeyi ellerinden alacaklardı. Sahip olduğu tek sözleşmeyi. Onu ayakta tutan tek sözleşmeyi. Ödemelerde zaten altı ay geriden geliyorlardı, bunu bilmiyordum ama sözleşmeyi ellerinden alırlarsa, büyük ihtimalle ona ödeme yapmayacaklardı ve o da kapıları kapatmak zorunda kalacaktı." Öfke beni aynen o günkü gibi sarıyor. "Bunu yapamazdım. Benim yüzümden acı çekmesine izin veremezdim. Bu yüzden onlara ne isterlerse yapacağımı söyledim. Waylon için yapacağımı çünkü onun da benim için yapacağına inanmak istiyorum."

"Senin için bir bok yapmazdı," diye tıslıyor. "O çok bencil bir pislikti."

"Bunu şimdi biliyorum," diye itiraf ediyorum, "ama yaptığım şeyi yaptım ve bununla yaşamak zorundayım. Her gün eve gelip bunu senden sakladığımı bilmek beni içten içe öldürdü. Bunu bilmek zorundasın. Sana her şeyi anlatmak istedim ama yine de sana dokunmasını istemedim. Bu şekilde patlayacağını düşünmemiştim. Seni koruduğumu sanıyordum."

"Peki ya sen?" diye soruyor ve elindeki bira şişesini sehpaye koymak için öne doğru eğiliyor. "Seni kim koruyacaktı?"

"Kendimi önemsemiyordum," diye itiraf ediyorum. "Seni kaybettikten sonra ölmek istedim. Ölmek için yalvardım." Nefes nefese kalıyor ve ellerini ağzının önüne koyuyor. "Aynada kendime bile bakamadım. Bana kızacağın1 biliyordum ama beni terk edeceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım her şeyin yoluna gireceğini ummuştum. Risk aldım ve düşündüğümde daha büyük bir risk oldu." Aşağı bakıyorum, gözlerine bakmaya korkuyorum ama bakmam gerektiğini de biliyorum. Bunu söylerken onları görmek zorundayım. "Bu sonsuza dek hayatımın en büyük pişmanlığı olacak."

Yirmi Üçüncü Bölüm

EVERLEIGH

"Kendimi umursamadım." Sözcükleri işkence gibi geliyor. "Seni kaybettikten sonra ölmek istedim. Ölmek için yalvardım." Bu bilgi karşısında nefesim kesildi. Asla, ama asla, büyük, güçlü, koruyucu erkeğimin bu duruma düşeceğini düşünemezdim. "Aynada kendime bile bakamadım. Bana kızacağını biliyordum ama beni terk edeceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım her şeyin yoluna gireceğini ummuştum. Risk aldım ve düşündüğümde daha büyük bir risk oldu." Yıllar önce yaşaması gereken duyguları yaşamasını izliyorum ama şimdi karşısında otururken, bundan acı çeken tek kişinin ben olmadığımı görebiliyorum. O da yaşadı; o da benimle birlikte acı çekti. Bunu görmezden gelmiş olabilirim çünkü ondan nefret etmek benim için daha kolaydı, bunu beni önemsemediği için yaptığını düşündüm. "Bu sonsuza dek hayatımın en büyük pişmanlığı olacak." Sözleri sanki ruhundan kopup gelmiş gibi.

"Teşekkür ederim" -vücudumun titrediğini hissediyorum- "sonunda bana karşı dürüst olduğun için." Yüzündeki acıyı görebiliyorum ve elimi kaldırıyorum. "Öyle demek istemedim. Ciddiyim..." Tavana bakıyorum ve yanaklarımdaki yaşları silmek için elimin tersini kullanıyorum. "Senin için kolay olduğunu sanıyordum." Ona kendi tarafımı anlatma sırası bende. "Tüm bunları yaptığını ve bunu yaparken umursamadığını sanıyordum." Başını öfkeyle ileri geri sallıyor. Ayakkabılarına bakarken dirseklerini dizlerine koyuyor ve sonra tekrar bana bakıyor; gözlerinde kendi gözyaşlarını görebiliyorum.

"Siktir, Everleigh." Bebek yerine benim adımı kullanıyor ve bu acıtıyor. "İçimi yiyip bitirdi."

"Bana söylemeliydin, Brock," diye fısıldıyorum. "Bana karşı dürüst olmalıydın."

"Sana dokunmasını istemedim." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ellerinin senin üzerinde olmasını istemedim. Seni onlardan **o l a b i l d i ğ i n c e** uzağa götürmek istedim."

"Ama görmüyor musun," diyorum, "onlar sana sahipti ve karşılığında bana sahip oldular v e benim hiçbir fikrim yoktu." Aklına girmesini bekliyorum, görmesini bekliyorum. "Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu ve sen bunu benden aldın."

"Özür dilerim." Sesi çok yumuşaktı. "Çok üzgünüm. Keşke her şey farklı olsaydı."

"Ben de isterdim," diye itiraf ediyorum. "Ben de öyle." Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama fırın bip sesi çıkarıyor. Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüyor ve ben de etrafıma bir göz atıyorum, kendisi ve kızı için yarattığı evi görüyorum. Küçük resim çerçeveleri evin dört bir yanına dağılmış. Her yerde Saige'nin parçaları var. Kazaklarından biri kanepenin ucunda katlanmış, birkaç not defteri sehpanın ortasında duruyor. Birden onun nasıl bir baba olduğunu merak ettim. Birden daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim.

"Hâlâ akşam yemeğine kalmak istiyor musun?" diye soruyor ve başım masanın üzerindeki not defterlerinden mutfağın ortasında durmuş, fırın eldivenini çıkaran adama dönüyor.

"Evet," diye onaylıyorum, ayağa kalkıyorum. "Eğer senin için de uygunsa." Adaya doğru yürüyorum ve aramızda duruyorum. "Beni burada istemiyorsan gidebilirim de."

Neredeyse nefesimi tutarak bana cevap vermesini bekliyorum. "Seninle akşam yemeği yemekten başka bir şey istemiyorum." Bu sözleri söylerken gözlerimin içine bakıyor.

"Güzel." Gülümsememeye çalışıyorum ama yine de yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Otur" -başıyla taburelerden birini işaret ediyor- "ve rahatla."

"Sanırım bunu yapabilirim." Geri dönüyorum ve mutfağa gitmeden önce biralarmızı almak için masaya doğru yürüyorum. Ona birasını uzatmak için adanın etrafında yürüyorum. Elini uzatıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve aramızdaki elektriği hissedebiliyorum. Bu hep vardı. Sorum şu ki, her zaman orada olacak mı? Bana olması gerekenden daha uzun süre bakıyor ama benim hoşuma gidecek kadar uzun değil.

Tabureyi çekip üzerine oturuyorum. "Bana neler yaptığını anlat."

Buzdolabına doğru yürüyüp eti alıyor. "Pek bir şey yok. Sen gittin." Kelimeler acı veriyor. "Babam kısa süre sonra öldü. Aptal ve sarhoştum ve Karla'yla geçirdiğim bir gecenin ardından onu hamile bıraktım." Derin bir nefes alıyor ve kelimeler canını yakıyor. "Saige'i doğurdum ve o başıma gelen en iyi ikinci şey oldu." Birasını almadan önce et paketini yere atıyor ve bir elini tezgâhın yanına uzatıyor. "İlk şey sen oluyorsun."

Kendi bira şişemi alıp dudaklarıma götürüyorum. "O oldukça şaşırtıcı." Bir yudum alıyorum. "Senin kızın, Karla değil."

Kıkırdıyor. "Bu konuda sana katılıyorum." Birasını bırakıyor ve bir kâse alıyor. "Söyle bakalım," diyor mutfağında dolaşp bir şeyler toplarken, "gittiğinden beri neler yapıyorsun?"

"Ben Chicago'da yaşıyorum," diyorum ve o da başını sallıyor. "Zaten muhtemelen biliyorsundur."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gittiğini biliyorum ama seninle ilgili bir şey duymayı reddettim."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum kıkırdayarak. "Bir kızın olduğunu biliyordum." Ellerimi meşgul etmek için birayı dudaklarıma götürüyorum. "Ama annemin bana başka bir şey söylemesini engelledim."

"Chicago'da ne iş yapıyorsun?" Başka birinden bir çocuğu olmasıyla ilgili konuşmadan uzaklaşıyor, her zaman onun üzerinde olan birinden.

"Farklı şirketler için pazarlama yapan bir şirkette **ç a l ı ş ı y o r u m**," diyorum. "Herhangi bir şey için pazarlamaya ihtiyacınız varsa, şirkete geliyorsunuz ve onlar da bunu dışarıdan temin ediyorlar."

Bifteği hazırlarken "Yaptığın işi seviyor musun?" diye soruyor, ben de omuz silkiyorum.

"Bu bir iş, bu yüzden bazen seviyorum, bazen sevmiyorum." Başını sallıyor. "Peki ya sen? Neden mimarlığa geri dönmedin?"

"Onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Başka bir çizime bakmak istemedim. Bunların hiçbirini istemedim," diye açıklıyor. "Dükkânı işletmekten mutluyum. Çalışma saatlerimi kendim belirliyorum. Saige'i okula götürüp getirmek için oradayım. Ona iyi bir ev sağlıyorum."

"Çok güzelmiş." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. "Çok güzel bir ev yaratmışsın."

Hiçbir şey söylemiyor, onun yerine bana başını sallıyor. "Ben gidip ızgarayı yapacağım." Başıyla kapıya doğru işaret ediyor. "Masayı kurabilir misin?"

"Evet, bunu yapabilirim." İtiyorum. "Adada mı yemek istersin yoksa?"

"Sen karar ver bebeğim," diyor usulca, arkasını kollamamı sağlayarak odadan çıkıyor. Lakabımı söyleme şeklinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak adanın arkasına yürüyorum ve tabakları bulmadan önce birkaç dolap açıyorum. İki tabak alıp mutfağın dışındaki yemek masasına doğru yürüyorum ve

Adada mı yesek diye düşünüyorum. Birinden diğerine bakarken arka kapı açılıyor ve o içeri girip bana bakıyor. "Neyin var?"

"Masada mı yoksa adada mı yiyeceğimizi bilemediğimi düşünüyorum." "Kahvaltı adada," diyor. "Akşam yemeğinde masada oturuyoruz." Ona başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor.

"Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum," diyorum çünkü onu dokuz yıldır görmemiş olabilirim ama beni tanımayacak kadar farklı bir insan değilim.

"Peki, ne dedim de yüzünde o ifade belirdi?"

"Kahvaltıyı adada, akşam yemeğini masada yiyorsun," diyorum elimdeki tek tabağı bırakarak. "Benimle hiç yapmadığın bir rutinin var."

"Bir rutinimiz vardı." Arka kapının yanındaki yerinden kımıldamıyor. "Her zaman güvertede oturup kahve içerdik," diye hatırlatıyor bana, "saat kaç olursa olsun ve akşam yemeğinde her zaman yan yana otururduk. İster kanepede, ister yan yana, ister ayakta, sen hep yanımdaydın." Başımı salladım. "Saige'in bir rutini olsun istedim."

Ona gülümsüyorum ve içimden bir hıçkırık kopmasını planlamamıştım ama kopuyor ve beni kollarına almak için beş adım atıyor. "Özür dilerim." Gözlerimi kapatıyorum. "Bu..." Başımı salladım. "Bunu aşmam gerek." Kollarının arasından çıkıyorum. "Biftekleri kontrol etmelisin," diyorum. "Tazelenebileceğim bir banyo var mı?" Diye soruyorum ve bana bakıyor.

"Yatak odamda bir tane var." Evin bir tarafını işaret ediyor. "Misafir banyosu hemen şurada." Evin diğer tarafını işaret ediyor. "İkisini de kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ayaklarım onun yatak odasına gitmek istese de odanın diğer tarafına, misafir banyosuna doğru yürüyorum. Kapı arkamdan kapandığında, buranın gerçekten Saige'in banyosu olduğunu görüyorum. Havluları kancalara asılı, saç fırçası da lavabonun yanında birkaç saç bağıyla birlikte duruyor. Yan taraftaki çamaşır sepeti yarıya kadar dolu ve diş fırçası da yanında bir tüp bulunan tutucunun içinde.

"Senden sonra bir hayatı vardı," diye hatırlatıyorum kendime. "Hayatına devam etmelisin." Ellerimi ıslatıp yanaklarımı kuruladıktan sonra rafta asılı havluya ellerimi siliyorum ve dışarı çıkıyorum.

Brock mutfakta. Biftek masada, yanında bir tabak patates ve bir kase salata var. "İyi misin?" diye soruyor, ben de omuz silkiyorum.

"Buna alışacağım." Ona gülümsüyorum. "Şimdi, nereye oturuyorsun?"

Oturduğu sandalyeyi çekiyor, ben de ona bakıyorum. "Saige nerede oturuyor?" Onun yerine oturmak istemediğim için soruyorum ve o da daha önce boş tabağı koyduğum yeri işaret ediyor. Gülümsüyorum ve masanın karşı tarafına, onun yanına doğru yürüyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi ve ben de oturup gülümseyerek Onu.

"Orası onun yeri ve kimse orayı almamalı." Otururken başını salladı yanımdaki sandalyeye. "Güzel kokuyor."

Salata kâsesini alıp tabağıma biraz koyduktan sonra ona ikram ediyorum. "Bunu tuhaflaştırmayı bırak."

Kaseyi benden alırken kıkırdıyor. "Bu çok garip," diye itiraf ediyor kendi tabağına biraz koyarken. "Seninle aynı masada oturacağımı hiç düşünmemiştim."

Patates tabağını aldım. "Dürüst olmak gerekirse, ben de seninle aynı masada oturacağımı hiç düşünmemiştim." O bira şişesini alıp dudaklarına götürürken ikimiz de gülüyoruz. "Artık tüm o ağır şeyler geride kaldığına göre"- tabağıma koyduğu bifteği kesiyorum- "Charlie ve Autumn?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Brady ve Winston'ın karısına olanları duydun mu?" diye soruyor kendi bifteğini keserken. "Artık eski karısı ama öyle-"

"Biliyorum, Autumn bana biraz bahsetti." Başımı sallıyorum. "Çılgınca, değil mi? Lanet olsun."

Brady'nin kanatları altına aldığı ve ona kendisininmiş gibi davrandığı Harmony'nin küçük oğlu için "Wyatt için iyi oldu," diyor. "Babası için üzgün bir bahanesi vardı ve şimdi gerçek bir babası var."

"Yani, Waylon pek de değerli biri değildi ve ölümlerin arkasından kötü konuşmak istemem." Bir parça daha biftek kestim. "Aslında, siktir et, umurumda değil. Umarım ait olduğu yerde, cehennemde çürüyordur. Hepimizin hayatını mahvetti. Ve bir korkak gibi, bununla yüzleşmek için burada bile değil."

Brock sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Burada olsaydı bile, sence bunların hesabını verir miydi?" Ona bakıyorum, *aradan geçen zaman içinde ona bakmanın kalbimi hızlandırmayacağını umuyordum*. Geçen zamanla birlikte, ona bakarken onu ne kadar sevdiğimi unutacağımı umuyordum. Geçen zamanla birlikte, bu masada ya da herhangi bir masada oturup onu özlememeyi umuyordum. Onun kollarında olmayı. Dudaklarından öpülmeyi. Onun tarafından seilmeyi.

"Haklısın," diye katılıyorum ona, gözyaşlarını kırıştırtarak. "Her zamanki gibi," diye şaka yapıyorum ve o da başını arkaya atıp öyle yüksek sesle gülüyor ki kendimi tutamayıp ben de ona katılıyorum.

Pek konuşmadan, ne söyleyeceğimizden emin olmadan yemeğimizi bitiriyoruz. Masadan kalktığım da, temizlenmesine yardım etmeye başlıyorum. "Tatlıyı nerede yemek istersin?" Ellerimdeki suyu silerken soruyorum. Gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum ve sonra sırtarak başka tarafa bakıyor. "Çöreklerim için," diye vurguluyorum ve kaşları bana doğru kalkıyor. "Bu da kulağa pek iyi gelmedi." Bulaşık bezini ona doğru fırlatıyorum ve ben önünde dururken bir eliyle yakalıyor.

"Dışarıda, verandada oturabiliriz," diye öneriyor. "Kahve ister misin?"

"Hayır, saat üçte kalkmam gerekiyor," diye açıklıyorum ona. "Annemin mutfağında çörek yapıyorum."

"İşe dönmek için ne kadar can atıyor?" diye soruyor, adadan tabağı alıp açarken.

Bir tanesini alıp ısırdıktan sonra bana bakarken, "Bağlanmak için can atıyor," diye paylaşıyorum.

Çöreklerle b a k a r k e n hemen bana "Bunlar annenin değil," diyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır." Bir ayağımı diğerinin üzerine koyarak gülümsüyorum. "Bunlar benim eserim. Kağıt inceliğine gelene kadar yuvarlıyorum, sonra da üst üste koyuyorum ki yufka gibi olsunlar." Bir ısırik daha alıyor. "Güzel mi?"

"Hayır." Başını sallıyor, kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. "İyiden daha iyiler." Gözlerimi deviriyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

"Sen bir pisliksin," diye dalga geçiyorum ve o da çöreği tabağa bırakıyor.

"Gitmeliyim," diyorum ve bana bakıyor.

"Gitmeni istemiyorum," diyor usulca ve elini benimkinin içinde kaydırıyor. "Gel ve benimle dışarıda otur." Sessizce dışarıya, L şeklinde uzun bir veranda kanepesinin bulunduğu arka güverteye çıkıyor. Köşeye oturup bacaklarını uzatıyor. "Benimle otur," diye ısrar ediyor, elimi aşağı çekerek.

Yanına oturuyorum, karanlığa bakıyorum ve ayaklarımı altına kıvırıyorum. Elimi tutan kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor. Burada onunla olmamalıydım ama dünyada buradan başka olmak isteyeceğim bir yer yok. Başımı onunkine koyuyorum

Karanlığa bakıyordum. Bir de baktım ki gözlerim o kadar ağırlaşmış ki açamıyorum.

"Bebeğim." Sesini yumuşak bir şekilde duyuyorum ve gözlerim açıldığında, başım kucağında, sert aletin tam üstünde yatıyorum. Doğrulup ona bakıyorum. "Saat neredeyse üç."

Doğruldu. "Ne oldu?" diye soruyorum, o da gözlerini ovuşturuyor.

"Uyuyakalmışız," diye açıklıyor ve ben de gözlerimdeki uykuyu kırıştırarak doğruluyorum.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum, ayağa kalkıyorum. "Bir dakikalığına gözlerimi kapattım."

"Altı saatten biraz fazla oldu," diye düzeltiyor, benimle birlikte kalkıyor.

"Gitmeliyim," diyorum ve onu peşime takarak kapıya doğru yürüyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Ne için?" diye soruyor, gözlerinde uykuyla bana bakıyor.

"Akşam yemeği için," diye cevap veriyorum ve eğilip onu öpmek istiyorum. Öyle de yapıyorum ama istediğim gibi dudaklarını öpmek yerine yanağını öpüyorum. Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki beni döndürüp yüzüme baktı. Elleri saçlarıma gitti. Yumruklayıp başımı yana yatırıyor ve beni öpüyor. Islak, vahşi ve her şeyi sikip atıyor. Dilim onunkine karışıyor ve artık kendi adımları bile bilmeyene kadar beni öpüyor.

Sonunda dudaklarımı bırakıyor ve ben gözlerimi açıyorum. "İyi günler bebeğim," diyor arkamı dönüp evden çıkarken, dudaklarım hâlâ öpücüğünden ıslanmış ve karıncalanıyor. Şaşkınlık içindeyim ve eve vardığımda beklediğim son şey annemin oturmuş beni bekliyor olması.

"Hey," dedim, içeri girip ayakkabılarımı tekmeleyerek, "yeni mi aldın

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sandalyesindeki yerinden kalkarak. "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap veriyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Elleri kalçalarında, önümde duruyor.

"Sen gittiğinden beri o adam bir kabuktan ibaret oldu," diyor, sesi gergin ama aynı zamanda yumuşak. "Ve şimdi sen de ona o zaman yaptığın şeyin aynısını yapıyorsun." Sözleri beni şok ediyor ama daha bitirmedi. "Sen buradan ayrılıp kendi hayatına geri döneceksin, o da burada kalacak. Ama artık büyüdü ve sadece senin için değil, endişelenmesi gereken bir kızı var."

"Anne," diyorum göğsüm sıkışırken, sesi ve sözleri o kadar içime işliyor ki nefesim kesik kesik geliyor.

"Peki ya sen?" Elini kaldırıp beni işaret ediyor. "Sen ne yapacaksın? Buradan ayrıldığında nasıl hissedeceksin?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ondan beri hayatında kimse olmadı." Yavaşça nefes alıyorum. "Hayır, ben senin mutlu olmanı istiyorum. Bir hayatın var ve buradan ayrıldığından beri hiçbir şey yapmadın. Elbette başarılısın ama başka neyin var ki?" Başını sallıyor ve yüzünden süzülen gözyaşlarını siliyor. "Birini uzaktan sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diyor. "Bildiğimi sandığından daha fazlasını biliyorum. İnsanın hayatında aşka dair tek bir şansı vardır. Birini sevmekten bahsetmiyorum. Birine o kadar aşık olmaktan bahsediyorum ki, onunla birlikte olmadığınızda kalbiniz acıyor. O yanınızda olmadığında yaşayamayacağınızı düşünmenizden bahsediyorum. Bu öyle bir aşk ki, bir daha asla o kişiyi sevdiğiniz gibi birini sevmeyeceğinizi biliyorsunuz." Konuşma şekli sanki bir şeyleri yeniden yaşıyormuş gibi. Yüzündeki acıyı izliyorum ve bunun sadece benimle ilgili olmadığını biliyorum.

"Benden mi bahsediyorsun" -kendimi gösteriyorum- "yoksa kendinden mi bahsediyorsun?"

"Birinden uzaklaşmaktan ve onun için istediklerinizi feda etmekten bahsediyorum." Sesi yükselir. "Buradan ayrılacaksın ve sonra ne olacak? Ondan tekrar uzaklaşmak zorunda kalacaksın. Bu sefer kalbinde nefret olmadan. Onu bir daha asla görmek istemediğini düşünmeden. Bu sefer, kalbinde kimseyi onu sevdiğin gibi sevmeyeceğini bilerek ondan uzaklaşmak zorunda kalacaksın ve bu seni nereye götürecektir?" Başını sallıyor. "Sen orada yaşıyorsun; o burada. Onun düşünmesi gereken bir çocuğu var. Çocuğu için yaşıyor. Son dokuz yıldır onu izliyorum. Hayatını sadece var olarak yaşamasını izledim ve onun gülümsediğini gördüğüm tek an kızının yanında olduğu andı. Gözlerinde küçük bir ışık gördüğüm tek zaman kızıyla olduğu zamanlar." Nefes alıyor. "Umarım ne yaptığını biliyordur," diyor benden uzaklaşıp yatak odasına doğru yürümeden önce. Beni oturma odasının ortasında bırakıyor, kendime aynı şeyi soruyorum. Onu tekrar nasıl terk edeceğim?

Yirmi Dördüncü Bölüm

BROCK

Arabasına doğru yürümesini ya da daha iyisi koşarak arabasına gitmesini izliyorum. Arabasına bindiğinde arkasına bakmıyor ve tek yapabildiğim arabayla uzaklaşmasını izlemek oluyor. Gidiyor olmasından nefret ediyorum ama burada olduğu kadar uzun süre kaldığı için de mutluyum, özellikle de böyle olmaması gerektiği için.

İkimiz de hiçbir şey söylemeden karanlığı izlerken başının omzumda ağırlaştığını hissettim. Bir kelime söyleyip gitmesinden çok korkuyordum, bu yüzden sadece karanlığa baktım ve uzun zamandır ilk kez kızgın değildim. İçimde hiç öfke kalmamıştı ve üzerimden elli kiloluk bir yük kalkmış gibi hissettim. Baş omzumdan kaydı ve usulca kucağıma yatırdım.

Sonra kolum aşağı indi ve koluna yaslandı, top gibi kıvrıldı ve başı kucağımda uyudu. Başımı arkaya yasladım, yıldızlara baktım ve onu bana geri getirdiği için doğanın güçlerine teşekkür ettim. Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama uyudum ve boynum ağrıdığına uyandım. Başı hala kucağımda olan ona bakarken, onu görürken, onu hissederken, aletim daha konuşmaya fırsat bulamadan uyandı. Saatile baktığımda saatin iki buçuk olduğunu gördüm ve kalkması gerektiğini anladım. Başka seçeneğim yoktu.

Onu öpmeyecektim. Niyetim asla bu değildi. Onu öpmek istedim mi? Emin ol onu öpmek istedim. Geceyi kanepemde onu öperek geçirmek istedim. Geceyi onunla kollarımda uzanarak geçirmek istedim. Sadece bu, onunla yatmak, başka bir şey değil ve mutlu bir adam olarak ölebilirdim. Parmak uçlarına kalktı ve yanağını öptü. Hayatımda aldığım en tatlı öpücüklerden biriydi. Ne olduğunu anlamadan kolum hareket etti ve ellerimi saçlarına gömdüm. Parmaklarımda ipek gibi hissettiğim saçlarına. Sadece dudaklarını gagalamak istedim. Ancak kafam çok daha fazlasını istiyordu ve onu aldı. Lanet olsun, öpücük hatırladığım her şey ve daha fazlasıydı.

Işıklar gözden kaybolana kadar arabayı izledim ve eve geri döndüm. Tezgâhtan telefonumu alıp ona mesaj atıyorum, Ryan'ın kamyon için bir şeyler konuşurken beni de dahil ettiği grup sohbetini açıyorum.

Numarasını telefonuma kaydediyorum, yıllar önce sahip olduğu numarayla aynı olup olmadığını merak ediyorum. O gittikten sonra, onunla ilgili her şeyi sildim, neredeyse her şeyi. Telefonumun kilitli bir bölümünde ona ait tüm resimleri saklıyordum. Hiç açmadığım bir yerde. Adını buldum ve mesaj attım.

Eve döndüğünde bana haber ver.

Yatak odama doğru yürüdüm, hala onun gibi kokan gömleğimi çıkarmak istemediğim için yatağa uzandım. Telefon on dakika sonra onun mesajıyla bipledi.

Everleigh: Evdeyim.

Telefonu yan sehpaye bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onu hayal ediyorum. Hep onu hayal ediyorum. Bu sefer, rüyalarım onun gülümsediğı ve güldüğü rüyalar. Alarm çaldığında duymuyorum bile, bu yüzden telefon çaldığında gözlerimi açıyorum, telefonu kapıyorum ve Saige olduğunu görüyorum.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma götürerek.

"Selam baba," diyor neşeyle, "beni aramadın."

Yatakta doğrulup baktığımda saatin neredeyse yedi buçuk olduğunu görüyorum. "Üzgünüm bebeğim, uyuyakalmışım," diyorum hiç yapmadığım bir şey yaparak. "Hecelediğin kelimeleri kontrol ettin mi?" Ayağa kalkıp dolabıma geri dönüyorum ve gömleğimi çıkarıp telefonu hoparlöre veriyorum.

"Evet, annemle dün yaptık ve hepsini doğru yaptım," diyor, "ve kitabımın on ikinci bölümündeyim. Annem tüm ödevlerim bitene kadar onu bir kenara koymam gerektiğini söyledi."

"Annem haklı," diyorum Karla'ya, her ne kadar ikimiz de Saige'in sekiz yaşında olmasına rağmen yedinci sınıf seviyesinde okuduğunu bilsek de. Okumaya anaokulundan önce başladı ve her zaman burnu bir kitaptaydı. Hâlâ da öyle. Elbette, oyun buluşmaları yapıyor ve dışarıda oynuyor, ama eğer içerideyse ve televizyon açık değilse, burnu bir kitapta.

"Bu hafta seni göremeyeceğimizi söyledi," diye fısıldıyor usulca ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Başka biriyle akşam yemeğı yiyeceğiz."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum, ona kızgın olduğumu belli etmemeye çalışarak. "Dört gün sonra birbirimizi göreceğiz."

"Biliyorum," diye mırıldandı üzüntüyle, "ama seni özliyorum."

"Biliyorum bebeğim. Cuma günü film gecesi yapmaya ne dersin?" Onun havasını değiştirmeye çalışıyorum. "Pizza ısmarlarız, televizyonun karşısına kamp kurarız ve istediğin filmi izleriz."

"Ohh!" diye sevinçle ciyaklıyor. "Tamam, yle yapalım." Karla'nın arka planda ona giyinmesi gerektiğini bağırdığını duyuyorum.

"Bu akşam eve döndüğünde beni ara ve sınavın nasıl geçtiğini anlat. Seni seviyorum Saige."

"Ben de seni seviyorum babacığım," diye cevap veriyor ve Karla tekrar ona bağtırmaya başlamadan önce telefonu kapatıyor.

Ona mesaj atmamam gerektiğini biliyorum ama yine de atıyorum.

Ben: Hey, bir dakikan olduğunda beni arayabilir misin?

Dickies pantolonumu ve siyah tişörtümü giyip aceleyle evden çıkıyorum. Garaja Ryan'la aynı anda varıyorum ve kafası karışmış gibi bana bakıyor.

"Buraya şimdi mi geliyorsun?" diye soruyor.

"Patronum olduğunda sana haber veririm," diye tersliyorum ve o da bana gülmek için dudaklarını kıvrıyor. Gözlerim fırına doğru kayıyor ve kamyonun yanında duran yaklaşık on inşaat işçisi görüyorum, bazıları siparişlerini bekliyor, birkaçı kahvelerini çoktan almış ama kamyonun yanında çörek yiyor. "Kahve aldın mı?" Ayaklarım fırına doğru yürümeye başlarken Ryan'a soruyorum.

Ryan aceleyle yanıma geliyor. "Aldım ama içimden bir ses seninle gelmem gerektiğini söylüyor."

Park yerine dönüyorum ve onu hemen fark ediyorum, önündeki adama kahve uzatırken gülümseyerek kamyonetin yanından eğiliyor. Çenem gerildi. "Çok güzel bir kız ve çok iyi çörek yapıyor."

Çenemin gerildiğini hissetmiyorum bile. "Belki de geri dönmeliyiz." Ryan beni çalışıyor olması gereken inşaat adamlarından uzaklaştırmaya çalışıyor.

Dün gece oynanan bir maç hakkında konuğan iki adamın arkasındaki sırada duruyorum. Ama iki fincan kahve daha doldururken gözlerim onun üzerinde. Önlerindeki adam Everleigh'e, "Seni dışarı çıkarmama izin vermelisin, ya da daha iyisi, sana yemek yapmama izin vermelisin," diyor. Adam ona göz kırpıp sırtıyor, Everleigh ise hiçbir şey söylemeden gülümsüyor ve dönüp kahvesini hazırlıyor. "Sonra görüşürüz Everleigh," diyor adam ve o da başını sallıyor.

"Üç buçuğa kadar burada olacağım." Onunla flört ettiğini sanmıyorum, sadece çalışma saatlerini söylüyor.

Önümüzdeki iki adam siparişlerini vermek için pencereye doğru yürüyorlar. Eşyalarını hazırlamaya gidiyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda

Başını tekrar dışarı çıkarıyor ve yüzündeki gülümseme daha da büyüyor. "Merhaba," diyor önündeki iki adama, adamlara dönüp ne kadar olduğunu söylemeden önce bana bir kez daha bakıyor. Her biri ona beşlik veriyor, bu da hesaplarının iki katı. Ön taraftaki bahşiş kavanozuna koyuyor, neredeyse dolu olduğunu görüyorum ve sadece bir saattir açık.

"Hey." Dirseklerini kamyonetin içindeki tezgâha dayadı. "Size ne getireyim?"

"Ben bir kahve alayım," diyor Ryan, "bir de çörek." Başını sallıyor ve sonra bana dönüyor.

"Ben de aynısından alayım." Başımınla Ryan'a doğru işaret ediyorum, o da iki fincan kahve yapıp Ryan ve Eddie'nin oraya lehimlediğini bildiğim paslanmaz çelik çıkıntının üzerine koyarken geri itiyor. Arkama bakıyorum ve birkaç adamın daha kahve almak için dışarı çıktığını görüyorum.

"Sen iyi misin?" Ryan etrafına bakınarak soruyor. "Evet, neden?" Cevap veriyorum.

"Hulk'a dönüşmek üzereymişsin gibi görünüyorsun." Kadın beyaz bir torbaya sarılmış iki çörekle geri dönerken kıs kıs gülüyor.

"Buyurun çocuklar." Benimkini bana uzatıyor.

"Teşekkürler bebeğim," diyorum ve bunu söyler söylemez etrafımızdaki herkes konuşmayı bırakıp bize bakıyor gibi hissediyorum. "Sana bu gece ödeyeceğim, tamam mı?" Ona söylüyorum ve o da ellerine bakarak sırtıyor. "İyi günler." Ona göz kırpıyorum, dönüp yanından uzaklaşıyorum, onunla flört eden dantalak da dahil olmak üzere herkesin, ama herkesin gördüğünü biliyorum.

"Aman Tanrım," diye geveliyor Ryan, kaldırıma çıktığımızda derin bir nefes alırken. "Taşlar ve çekiçlerle öldüresiye dövüleceğimizi sandım." Omzunun üzerinden bakıyor. "Ne oluyor lan?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kahvemden bir yudum alıyorum.

"Sen çılgın bir orospu çocuğusun." Başını sallıyor. "Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Çıktık," diyorum ve yürümeyi bırakıyor, kelimenin tam anlamıyla kaldırımın ortasında duruyor.

"Ne?" diye bağırıyor, sesi yüksek ve tiz.

"Uzun zaman önce," diye açıklıyorum ona. "Sonu iyi bitmedi." "Bekle bir saniye." Elini kaldırdı.

"Saige'den önce mi sonra mı?" diye soruyor, her şeyi bir araya getirmeye çalışarak.

"Önce." Onu beklemediğim için bana doğru koşmak zorunda kaldı. "Çok daha önce. Onunla evlenecektim."

"Kahretsin," diye yemin ediyor. "Çok üzgünüm dostum."

"Evet, tek üzülen sen değilsin," diye cevap verip kapıyı açıyorum. "Şimdi kışını kaldır da işe git. Beş dakika geç kaldın."

Gülüyor, başını sallıyor ve ben ofisime doğru yürürken garaja giriyor. Anahtarlarımı üstüne atıp pencereden dışarı baktığımda inşaat işçilerinin de işe gitmek için ayrıldığını görüyorum.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Ben: İyi günler!

Bana mesaj göndermesi birkaç saniyesini aldı.

Everleigh: Bu da neydi böyle?

Başımı salladım ve gülümsedim.

Ben: Ne demek istediğini anlamıyorum! Akşam yemeği, benim evimde? Beşte?

Telefona bakarak bana cevap vermesini beklerken Winston'dan bir çağrı geliyor ve elim telefonu daha da sıkı kavlıyor. Kırmızı reddetme düğmesine basıp onu sesli mesaja gönderiyorum, posta kutusunun dolu olduğunu ve bana mesaj bırakamayacağını biliyorum.

Telefonum elimde bip sesi çıkarıyor ve Winston'dan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Winston: Beni geri aramalısın ve bunu halletmeliyiz.

Ama gözlerim gelen bir sonraki mesajda ve onu gördüğümde gülümsediğimden daha da büyük bir gülümseme içindeyim.

Yapmamalıyız... ama orada olacağım.

Yirmi Beşinci Bölüm

EVERLEIGH

Nefes **alıyorum** ve yatak odamın kapısını açıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Annemi mutfakta, ocağa doğru yürürken buluyorum; üzerinde bir kot pantolon ve bol bir atlet var. "Hey," diyor omzunun üzerinden bakarak, kızartmakta olduğu tavuğu didikliyor. "Akşam yemeği neredeyse hazır."

"Ben evde yemek yemem." Mutfağın ortasında dikiliyorum. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Bulaşık havlusunu tezgâhın yanına atıyor.

Onu.

"B u sabah içine giremedim," diyorum, bir sandalye çekiyorum ve "Ama şimdi yapabilirim." Bana bakıyor. "Sevdiğin tek şeyi bırakmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini söyleyerek ne demek istedin?"

Başını sallıyor. "Bu benimle ilgili değil."

"Ne demek istedin anne?" Yavaşça soruyorum. Tam bir şey söyleyecekken kapı açılıyor ve Oliver olduğu yerde durup manzarayı izliyor. Annemin gözlerinden yaşlar akıyor ve onları hızla siliyor.

"Neler oluyor?" Oliver odaya girip ikimize de bakarak soruyor.

Ben de ona dönüyorum. "Oliver, annemi ne zamandır tanıyorsun?"

"Everleigh," diye tersliyor annem ve ben başımı sallıyorum.

Oliver anneme doğru yürüyor ve ona gülümsüyor. "Bilmek için yeterince büyük."

"Umarım öyledir. Otuzlu yaşlarımdayım." İkisine de sabrım tükendiği için masayı tokatlamak üzereyim.

Oliver bir kolunu onun boynuna dolayarak, "Birbirimizi liseden beri tanıyoruz," diye cevap veriyor. "O zamanlar çıkıyorduk." Önce ona sonra da anneme bakarken gözlerim açılıyor. "Ona evlenme teklif ettiğim sırada tıp fakültesine girdim."

"Oliver," diye tıslıyor ona, aynı anda ben şok içinde soluk soluğa kalıyorum, elim ağzıma gidiyor.

"Maddie," diyor ellerini indirerek, "bu kadar zaman yeterli, sence de öyle değil mi?" Başını sallıyor, tavana bakıyor ve kocaman bir iç çekiyor.

"Beni sonra ara," dedi ve kapıyı arkasından çarparak çıktı. Gözlerim onu odanın diğer ucuna ve kapıya kadar takip etti ve dönüp lavabonun önünde pencereden dışarı bakan anneme bakmadan önce kapıya baktım.

"Anne." Bana dönüyor ve beni başından savacağını sanıyorum ama onun yerine doğrudan bana bakıyor. "Bu doğru mu?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Sekizinci sınıfta tanıştık. Ailesi yeni taşınmıştı ve fen bilgisi dersinde arkadaşlığımız başladı." Gülümsüyor. "Tanrım, hayatımda gördüğüm en tatlı çocuktu. Birbirimizden ayrılamaz olduk. Onu her şeyimle seviyordum. Sonra tıp fakültesine girdi. Çok büyük bir şeydi ama beni terk etmek konusunda kararsızdı. Onu geri tutmamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Ona gitmemesini söylememin bir yolu yoktu, ben de ondan ayrıldım." Elim ağzıma gitti. "Hayatımın en kötü günüydü." Başını sallıyor. "Onu unuttuğumu göstermek için hemen sonra biriyle çıkmaya başladım ve korunma yöntemi kullanmamıza ve her saniyesinden nefret etmeme rağmen artık çok geçti." Bana gülümsüyor ama gülümsemesi hüznü. "Senin burada olmamanı asla ama asla i s t e m e z d i m ."

"Bunu biliyorum anne." Ayağa kalkıyorum ve ona gitmemi engellemek için elini kaldırıyor.

"Başıma gelen en güzel şey." Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyor.

"Ama Oliver," diyorum, kalbim her ikisi için de parçalanıyor.

"Hamile olduğumu öğrendi ve kısa bir süre sonra şehri terk etti," diye açıklıyor, sesi tahmin ettiğim kadar bozuk çıkıyor. İkisinin de nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. "Sen on yaşındayken kasabaya geri geldi. Sanırım sadece ziyaret için. Karısıyla birlikte buradaydı." Nefesim kesildi. "Bugüne kadar beni nasıl incittiğini anlatamam." Elini karnına götürdü. "Onun için istediğim şey buydu. Bu yüzden yaptım. Kahretsin, başka birinden bir çocuğum vardı. Ama onu ve karısını birlikte, el ele tutuşurken ve gülerken görmek benim için biraz fazlaydı. Bir gün kafeye gelene kadar ondan vebadan kaçır gibi kaçtım. İkimiz de birbirimizin karşısında olduğumuz için şok olmuştuk. Kimseyi onu sevdiğim gibi sevmeyeceğimi itiraf etmem için ona yüz yüze bakmam yetti, o yüzden ondan sonra zahmet bile etmedim. Sadece seninle olmaktan mutluydum. İki yıl sonra geri geldi ama bu sefer boşanmıştı. Kafeye geldi ve bir saat boyunca konuştuk. Ama onun hayatı burada değil, ülkenin en büyük hastanelerinden birinde kardiyolog olarak çalıştığı New York'taydı. Kendisi

Ama her hafta arardı. Sonra ara sıra ziyarete geldi ve sen on altı yaşına bastığında bana buraya taşınacağını söyledi. Beni uzaktan sevmekten yorulmuştu. Hayatını yarı boş yaşamaktan bıkmıştı. Ona istediğini veremezdim. Seni düşünmek zorundaydım."

"Anne, buna sahip olmanı isterdim."

"Biliyorum, ama hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya ve her an gidebileceğini düşünmeye odaklanmıştım."

"Anne, neredeyse ölüyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Artık hayatını yaşamanın ve mutlu olmanın zamanı geldi."

"Mutluyum," diyor sonunda bağırarak.

"O zaman onun peşinden git ve daha mutlu ol," diyorum ve başını kaldırıp bakıyor.

"Ya bütün bunları yaptık ve o benim için aynı şeyleri hissetmiyorsa?" Sonunda korkusuna yenik düştü. "Ya birlikte olmadığımız için bu kadar iyi gidiyorsa?"

"Ya düşündüğünden daha iyiye?" Ben soruyorum. "Anne, o adam seni çok ama çok seviyor." Gözlerini deviriyor. "Ona takındığın tavırlara rağmen her gün burada. Onu seviyor musun?" Ayağa kalkıp onunla yüzleşiyorum. "Yani, onu gerçekten seviyor musun?"

"Brock'u gerçekten seviyor musun?" Döndürüyor. "Evet," diyorum aklımda hiçbir soru olmadan.

"Onu seviyor musun?" diye tekrar soruyor.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse onu sevmekten vazgeçtiğimi hiç sanmıyorum."

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye yüklü bir soru soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Ben soruyorum, o gülüyor ve burnunu siliyor.

"Şu halimize bak," diyor gülerek. "Biz bir çift değil miyiz?"

Ona doğru yürüyorum ve sarılıyorum. Kapının açıldığını duyuyoruz ve ikimiz de Oliver'a bakıyoruz. "Bıktım artık," diye homurdanıyor, "işimiz bitti."

Gözlerimi kocaman açıyorum. "Oliver," diye bağırıyor annem, yüzünden endişeli olduğu anlaşılıyor.

"Hayır, Maddie." Başını sallıyor. "Yeter artık. Bu saçmalığa hemen bir son vereceğiz. Anneni seviyorum." Bana bakıyor. "Şimdi o zaman sevdiğimden daha çok seviyorum. Onu sevmekten asla vazgeçmedim ve o da bunu biliyor. Onun için ne hissettiğimi biliyor. Birlikte değilmişiz gibi yaşamaktan bıktım," diye t e r s l i y o r . "Şu andan itibaren değiliz. Ya benim yanıma taşınacaksın ya da

buraya taşın. Umurumda değil. Ama birbirimizin yanına taşınıyoruz ve aynı zamanda evleniyoruz."

Nefesim kesildi ama annem kadar yüksek sesle değil. "Evet, beni duydun."

Anneme bakıyorum ve ona gidip uçurtma uçurmasını söylemesini bekliyorum ama onun yerine sadece omuz silkiyor. "Tamam, iyi," diye kabul ediyor, sanki onu kendisiyle ç ı k m a y a zorluyormuş gibi, "ama kızımı tek başına bırakmayacağız."

"Kızınız otuz yaşında. O iyi." Bana baktı. "Ve biz nerede olursak olalım sen de orada yaşayabilirsin."

"Senin kızın da gidiyor," diye araya giriyorum. "Ne zaman evleneceğinize dair detayları konuşabilirsiniz." Ona gülümsüyorum. "Sana baba demeyeceğim."

"Demeni beklemiyorum ama bundan onur duyarım." Ona gülümsüyorum ve gizlice teşekkür ediyorum.

"Siz kutlayın," diyorum onlara. "Ben bir arkadaşım ile yemeğe çıkacağım."

"Ona böyle mi sesleniyorsun?" diye soruyor annem ve evden çıkmadan önce elimi kaldırıp parmaklarımı oynatıyorum.

Arabaya bakıyorum, sonra gökyüzüne bakıyorum ve onun evine yürümeyi tercih ediyorum. Telefonumdaki mesaj dizisini açtım.

Ben: Selam

Sokakta yürürken gönder tuşuna basıyorum. Elimdeki telefon çalıyor ve beni aradığını görmek için aşağı bakıyorum.

"Alo." Telefonu kulağıma götürdüm.

"Beni iptal etmek için mi arıyorsun?" Telefonun ucunda hareket ettiğini duyuyorum.

"Hayır." Gülüyorum. "Sadece beşten önce orada olabileceğimi haber veriyorum, ama oraya yürüyeceğim için emin değilim."

"Evime mi yürüyeceksin?" diye soruyor ve kapının kapandığını duyuyorum. "Evet. Güzel bir gün ve oraya yürüyerek gidebileceğimi düşündüm."

"Tamam." Bir araba kapısının çarptığını duyuyorum. "Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz," diye tekrarlıyorum, bağlantıyı kesiyorum ve dükkândan çıkıp eve mi gittiğini merak ediyorum. Tam caddenin karşısına geçmek üzereyken kamyoneti yanıma yanaşiyor. Açık yolcu kapısının camından bakınca duştan çıkmış ıslak saçlarını görüyorum. "Burada ne işin var?"

"Atla." Uzanıp kapıyı iterek açtı. Başımı sallıyorum ve kamyonete tırmanıyorum. "Merhaba," diyor ve üzerinde spor şortu ve göğsünde saçlarından ıslaklık damlaları olan beyaz bir tişört olduğunu görüyorum.

"Duşta mıydın?" diye soruyorum. diye sorduğumda başını sallıyor.

"Hayır, sadece giyiniyordum," diyor evine doğru ilerlerken. Bir arabanın kaldırılma yansımasıyla aynı anda garaj yoluna giriyoruz. Kamyonetten inip ön tarafına dolanıyorum ve Brock'un yanında duruyorum.

"Siktir," diye tıslıyor ve sonra bana bakıyor. Winston'ın arabasından inip güneş gözlüklerini çıkardığını görünce kaşlarımı kaldırıyorum.

"Vay, vay, vay," diyor ve sesi tüylerimi diken diken ediyor, "bu hoş bir sürpriz değil mi?"

"Geçen sefer açıkça belirttiğimi sanıyordum, seni burada ya da mülkümde istemiyorum," diyor Brock ve dönüp bana bakıyor. "Hadi içeri girelim."

"Konuşmamız gerek," diye ısrar ediyor Winston. Brock'la birlikte merdivenlerden çıkarken kapıyı arkamızdan çarpmasını izliyorum.

"Neler oluyor?" Pencereden dışarı, arabasına doğru yürüyen Winston'a bakarak soruyorum.

"Bu," diye tükürüyor, ellerini kalçalarına koyarak, "beni becermeye çalışmalarının sonucu."

Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Sen gitmeden önce beni baş mimara yardım etmem için getirdiler," diye açıklıyor ben onu izlerken. "Sen gittikten ve gerçek ortaya çıktıktan sonra benimle işleri bitti, tasarımlarımı çaldılar ve sonra beni kovdular." Nefesim kesildi. "Ama temelin alabileceğinden daha fazla daire koydular. Şimdi sadece çatlamakla kalmıyor, batıyor da."

"Peki senden ne istiyorlar?"

"Onlara nasıl tamir edeceklerini söylememi," deyince gözlerim büyüdü. "Düzeltebilir misin?" Diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Düzeltilmenin tek yolu yıkıp baştan başlamak ve bunu yapmak istemiyorlar."

"Ne yapacaksın?" Ben soruyorum, o bana bakıyor.

"Benim yapabileceğim bir şey yok. Onlar yüzünden her şeyimi kaybettim. Bunun arkasında asla olmazdım. Onu çaldı ve kendi tasarımı gibi gösterip iki katına çıkardı. Temel hakkında fazla düşündüğünü sanmıyorum, iyi olacağını düşündü."

"Bilmiyor muydu?" Yüklü bir soru sordum.

"Evet, ama muhtemelen hiçbir şey olmayacağını düşünerek umursamadı." Başını sallıyor.

"Bana söyleyecek miydin?" Yüklü soruyu soruyorum ve gözlerimin içine bakıyor.

"Bu gece yemekte," diyor. "Tek kelime yalan yok. Sana bu akşam yemekte söyleyecektim."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Bekleyerek soruyorum.

"Birkaç şey var," diye itiraf ediyor ve ağzım kuruyor. "Saige benimle birlikte olmadığı zamanlarda haftada bir kez beni görmek istiyor."

"Tamam." Bunun neden bilmem gereken bir şey olduğundan emin değilim.

"Karla buna pek hevesli değil."

"Ne?" Şaşıarak sordum. "Neden istemiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Benden nefret ettiği gerçeği dışında. Onunla bir kez daha konuşacağım ve eğer bu işe yaramazsa avukatıma geri döneceğim."

"Bunun onu daha çok üzeceğini düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Ben iyi bir babayım, harika bir babayım ve çocuğumu seviyorum. Benden istediği kadar nefret edebilir. Bana karşı olan duygularını bir kenara bırakıp Saige'e odaklanmalı." Ellerini saçlarında gezdirmesini izliyorum. "İşte bu kadar. Hepsi bu." Derin derin nefes alırken başımla onu onaylıyorum. "Sormak istediğin bir şey var mı?"

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. "Yemekten önce mi yoksa sonra mı öpüşeceğiz?"

Yirmi Altıncı Bölüm

BROCK

Önünde durup ona her şeyimi veriyorum. Ondan hiçbir şey saklamıyorum çünkü bunu bir kez yaptım ve bir daha asla yapmayacağım. Bunun çok fazla olabileceğini, beni bir kez arkasına bile bakmadan terk ettiğini bilerek. Bu sefer gerçekten beni öldürebileceğini bilmek. Her saniye bir ömür gibi geliyor. Elleri bakıyor ve gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama yapamıyor. "Yemekten önce mi yoksa sonra mı öpüşeceğiz?"

Kelimeleri söylediği anda ona doğru yol alıyorum. "Asıl soru, kanepe mi yatak mı?" Cevap vermesini beklemiyorum. Bunun yerine, bir elim beline sarılıp onu kendime çekerken, diğer elim başının yan tarafına gidiyor ve ağzım onunkine çarpmadan önce eğiyor. İkimiz de bir inilti bırakıyoruz, her iki inilti de birbirimizin ağzı tarafından yutuluyor. Dillerimiz bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "Karar verdin mi?" Onu kanepeye ya da yatak odasına doğru yürümeye teşvik ediyorum.

"Yatak odası," diye cevaplıyor sonunda. Onu kucağıma alıyorum ve bacakları belime dolanıyor, ben yatak odama doğru ilerlerken ağzı benimkine geri dönüyor.

Yatak odasına girer girmez beni öpüyor. "Tam bir Debbie Downer olmak istemem ama" diyor, "bir bana bir de yatağa bakıyor," "sadece güvende olalım diye."

"Son altı aydır senden başka kimseyle seks yapmadım," diye anlatmaya başlıyorum ve yüzündeki rahatlamayı görüyorum, "ve onları buraya hiç getirmedim. Bu yatakta yattığım tek kadın sensin." Yatağı işaret ederek, yatakta olmasını istediğim tek kişinin o olduğunu belirtiyorum. Her seferinde bir şey.

Bacaklarını kalçalarımın altına kaydırıp yere dikeyliyor. "Aynı," diyor ve ben onu başka biriyle düşünmek istemiyorum. Elleri gömleğime gidiyor, başımın üzerine kaldırıyor, sonra parmak uçlarına kalkıp beni tekrar öpüyor. Elim gömleğinin eteğine gidiyor ve onu başının üzerine kaldırıyor. Ellerim, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dantelli sütyenin içindeki göğüslerini avuçlamak için yukarı kalkıyor. Meme uçları emilmeyi beklerken çakıllanıyor ve geriliyor. Birini ağzıma almadan önce ellerimle sertçe bastırıyorum. Diğer meme ucunu işaret parmağım ve başparmağımla yuvarlayıp sıkıştırıyorum. "Brock," diye inliyor, başım bir meme ucundan diğerine geçerken eli saçlarımda geziniyor. "Bunun bana ne yaptığını biliyorsun," diyor.

diyor ve ben biliyorum. Onunla ilgili her şeyi biliyorum. Meme uçlarını emdiğimde aynı anda klitorisini de ovnam gerektiğini biliyorum, ama sadece meme uçlarını emerek onu birkaç kez boşalttım. "Seni çıplak istiyorum," diyor, şortumu aşağı itiyor ve sikim serbest kaldığında nefesi kesiliyor. "Hmm." Dudaklarını yalıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Önce dudaklarımda olmanı istiyorum," diyorum ve gözleri parlıyor; tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Kot pantolonunu kalçalarının üzerinden ayak bileklerine kadar kaydırıyorum ve sonra onlardan çıkmasını bekliyorum. Çıktığında külotunun üzerinden amını öpüyorum. "Siktir, seni tatmak için sabırsızlanıyorum." Yatağıma doğru yürümek için dönüyor, eli sütyeninin olduğu arkaya geliyor ve klipsini açıyor, böylece yere düşüyor. Bir dizini yatağa koyuyor ve yatağın ortasına doğru sürünüyor, arkasını dönüp bana bakıyor.

"Amımı diline dolamadan önce" -ayaklarının üzerine oturuyor, ayaklarını dışarı atıp uzanmadan önce- "Sikini boğazımdan aşağı istiyorum." Elim sikime gidip onu yumruklarken gözlerimi kapatıyorum. Onun içine girmek için zonkluyordu. Ağzına, amına, götüne, her yerine. "Bana katılacak mısın?" diye soruyor. Gözlerimi açıyorum ve sakinleşmek için harcadığım beş saniye, onu ayakları yatakta ve dizleri yukarıda, bir o yana bir bu yana hareket ederken gördüğümde hiçbir işe yaramıyor.

Yatağa doğru yürüyorum ve yanına uzanıyorum. Bir dizini kendi dizimin arasına koyup beni öpmek için eğilmeden önce kendini yanımda tutarken, "Külotunun hâlâ üzerinde olması hiç adil değil," diyorum. Giydiği tanga sayesinde ellerim çıplak kıkına giderken dili benimkinin içine kayıyor. Kalçalarını geriye doğru hareket ettiriyor ve bir bacağının ortasında diz çöküyor, beni oturtuyor ve göğsümü itmeden önce dilimi meme ucunun etrafında döndürüyor, böylece tekrar uzanabiliyorum. Hiç vakit kaybetmeden aşağı iniyor ve sikimi eline alıyor. Başını ağzına aldığında tıslamaktan kendimi alamıyorum. Gözlerim onu emmesini ve sonra bırakmasını izliyor. Sikimin başını tekrar ağzına alıp yutarken elleri ve dizlerinin üzerine çöküyor, eli ağzıyla birlikte çalışıyor. "Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyorum gözlerimin içine bakarken, taşaklarımdan birini ağzına almak için eğiliyor ve usulca emiyor. Yarısını ağzına almadan önce sikimi bir lolipop gibi yalayarak ucuna kadar yalarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Gözlerini kapatıyor, beni boğazının arkasına kadar almaya çalışıyor. "İşte bu, bebeğim." Boğazına daha derin girmek için kalçalarımı kaldırıyorum. "Benim için aç." Boğazının arkasına doğru bastırıp amını siker gibi ağzını sikerken inliyor. "Eğer durmazsan, aşağı ineceğim

Boğazın," diye onu uyarıyorum ve gözlerini açıp bana bakıyor. "Bunu mu istiyorsun?" Bu bakışı bildiğim için soruyorum.

Ağzı sikimi bırakıyor ama eli bırakmıyor, beni daha da sıkı kavıyor. "Beni ne kadar özlediğini göstermeni istiyorum." Başını içine çekiyor. "Ağzımı ne kadar özlediğini göster bana." Beni köküne kadar alıyor, biraz öğürüyor. "Özlediğin her yerimi döllerinle boya." Beni tekrar ağzına aldı. "Ağzıma." Beni bırakıyor, hareketleri tekrarlıyor. "Memelerim." İnliyorum, sikim onun elinde büyüyor. "Amım." Gözlerimi kapatmak zorundayım ama onu izlemeye odaklanmış durumdayım. "Sırtım," diye inliyor ve elinin kendisiyle oynadığını görebiliyorum. "Kıçım." Kıçını siktiğimi görmem yetiyor ve tekrar inliyorum.

"Ben-" demeye başlıyorum, ama ağzı çoktan sikimi kaplamış ve boğazının arkasına ateş ediyorum. Elleri ağzıyla birlikte çalışarak içimdeki son damlayı da boşaltıyor.

"Bu-" diyorum sikim ağzından çıktığında ve dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bana doğru sürünüyor ve ben de onun üzerinde izimi bırakmak için eğiliyorum. Her zaman bıraktığım bir iz. Göğüs ucunun hemen yanına, kalbine yakın bir yere. "Yatağın ortasına uzanmanı ve bacaklarını benim için açmanı istiyorum."

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Etrafımda hareket ediyor, ellerim külotunun dantelini yakalıyor ve külot yırtılıyor, nefesi kesiliyor. "Görüyorum ki buna yeniden başlıyoruz," diye karşılık veriyor, kızgın görünmeye çalışıyor ama gözlerinde bir pırıltı var. Eskiden haftada en az bir külotunu yırtardım, o kadar çok yırtardım ki, sevişmeye başladığımızda ve daha da sıcak ve ağırlaşmak üzereyken, onları kurtarmak için külotunu çıkarırdı.

"Konusamam," diyorum uzanıp bacaklarını açtığında, "ağzım dolu." Amını ağzıma alıyorum ve tadı coşku gibi geliyor. O benim uyuşturucum; şimdiye kadar bağımlısı olduğumu bilmediğim bir uyuşturucu. Artık asla kurtulamayacağımı bildiğim bir uyuşturucu. "Siktir." Dilimi içine kaydırıyorum, klitorisini yalamadan önce tatlılığının tadına bakıyorum.

"Brock." Ellerini saçlarımin arasında gezdiriyor, yumruk yaptığı eliyle çekiştiriyor.

"Hoşuna gitti mi?" Klitorisile oynamamdan, onu ağzıma almamdan hoşlandığını çok iyi bildiğim için soruyorum. Sırtı yataktan kalkıyor. "Bebeğim." Kalçasının iç kısmını öperken aynı zamanda iki parmağımı yarığına sürterek

Birini içine sokmadan önce ıslattım. Amı hemen parmağımın üzerinde sıkılaşıyor. "Bebeğim" -bir parmağımı daha içine sokarken ona bakıyorum- "hoşuna gitti mi?"

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken "Evet," diye bağıyor. "Tam orada."

"Oh, biliyorum," diye onu temin ediyorum, G noktasını hissediyorum ve parmaklarımı yukarı kıvırıyorum. "Bu amcığı senden daha iyi tanıyorum." Klitorisini ısıyorum, parmaklarımı ondan çekiyorum ve parmaklarımı geri koymak için bileğimi tutarak haykırıyor. "Ne açgözlü bir kız," diye alay ediyorum onunla. Serçe parmağımı yalarken gözlerini açıyor ve sonra tekrar aşağı iniyor, kıcına kaydırırken gözleri parmaklarımda. Tıslıyor ve bacaklarını daha fazla açıyor. "Amın çok açgözlü." Serçe parmağım kıcını parmaklarken aynı anda iki parmağımı amına sokuyorum. "Kıcın daha da açgözlü."

"Beni boşalt," diye yalvarıyor. "Gelmem gerek."

"Dileğin," diyorum, onu sertçe parmaklayarak, "benim emrimdir." Parmaklarımı onun içinde ve dışında hareket ettiriyorum. "Çok yaklaşıyorsun." Ellerini göğüslerine götürüp meme uçlarını yuvarlamasını izlerken klitorisini emiyorum.

"Beni becermene ihtiyacım var," diye bağıyor. "Sikine ihtiyacım var." Kalçalarını kaldırıyor. "Dolu hissetmeye ihtiyacım var." Kalçalarını döndürüyor. "Dolu hissetmemi sağla," diye yalvarıyor. "Sadece senin horozun yapacak."

"Parmaklarımı kaybetmek zorunda kalacaksın," diyorum ve parmaklarımı kaybedeceğini bilerek hayal kırıklığı içinde iniyor.

"Sikine daha çok ihtiyacım var," diye yalvarıyor ama elimi tutuyor, "ama beni sertçe becermene ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Sırıtiyorum, parmaklarım hâlâ amıyla oynuyor. "Sanırım bunu yapabilirim."

Parmaklarımı içinden çekip elimde sikimle bacaklarının arasında sürünürken bana başıyla onay veriyor. Ona bakıyorum ve bir elini aşağı indirdiğini ve iki orta parmağını içine soktuğunu, kendini becerdiğini görüyorum. Gözleri bende değil sikimdeydi. "Sikimi istiyorsan, parmaklarını oradan çıkarman gerekecek," diyorum, eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum. Meme ucunu bıraktım, horozumu alıp klitorisini tokatladım ve ona kaymaya hazır olduğumu biliyor. Yıllar önce birlikte olduğumuzda kodlanmıştı. Bacaklarını geri çekiyor, parmaklarını dışarı kaydırıyor ve bir hamlede taşaklarının derinliklerine gömülüyorum. İçine girer girmez amı boşaldı. Sikimin üzerine boşaldı, neredeyse boğulacaktı. "Siktir, bebeğim, hareket bile edemiyorum."

"Beni sert siksen iyi edersin," diye tıslıyor parmaklarını klitorisine götürüp bir o yana bir bu yana hareket ettirirken. "Bu yumuşak saçmalıkların hiçbiri."

Sikimin ucuna kadar çekerken gülüyorum ve sonra ona çarpıyorum. "Evet, böyle," diye tezahürat yapıyor, "ama daha sert yapabilirsin."

"Yapabilirim." Ona çarpıyorum, ıslaklığı ondan ve toplarımdan aşağı sızıyor. "Ama daha derine inmek istiyorum." Bacağını tutup omzumun üzerine koyuyorum ve sonra içine giriyorum. Bunu yaptığımda çığlık atıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye onaylıyor. "Daha fazla." Sahip olduğum her şeyle onu beceriyorum. "Yine oradayım."

"Biliyorum." Söylediğim tek şey bu, gözlerim onun amının sikimi yutmasını izliyor. "Tek yapman gereken izlemek." Aşağı bakıyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum. "Açgözlü kedi," diyorum ve kalçalarını benimle buluşmak için yukarı kaldırıyor. "Boşalacağım."

"Evet, geliyorum!" diye bağırıyor, orgazmı boyunca **o n u** becerirken gözlerini kapatıyor. "Amıma mı yoksa ağzıma mı boşalacaksın?"

"Şimdi amina, sonra ağzına." Kendimi tamamen içine yerleştiriyorum, içine ateş ediyorum, çekiyorum ve tekrar ateş ediyorum. "Everleigh!" diye bağırırken başım geriye düşüyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

EVERLEIGH

Beni becermesini izliyorum ve boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Aleti içimde daha da büyüyor, beni o kadar dolduruyor ki içimde olmamasını hiç istemiyorum. Amım onun sikini tanıyor ve sanki sonunda eve dönmüş gibi. Adımı haykırıyor, içime boşalırken başı geriye gidiyor. Elim klitorisimi ovuşturuyor, onunla birlikte gitmek istiyorum. Onunla gelmem için hiçbir şey gerekmiyor. Vücudumu en sevdiği oyuncağıymış gibi tanıyor. "Evet!" Bağırıyorum, içimde hareket etmeyi bıraktığı anda tekrar geliyor. "Aynen böyle," diye övüyorum o içimde dikili kalırken. "Siktir, aynen böyle." Parmakları klitorisime karşı hareket etmeme yardım ediyor. "Bu," diye başlıyorum, parmaklarımı hareket ettiriyorum ama hala benimle oynamasını izliyorum, "bir şey."

"Öyleydi," diye kabul ediyor ve içimden çıkıyor. "Çok açgözlüsün," diye alay ediyor, amıma bakıyor. Dölünü içime sürerken elleri amıma gidiyor. "Bunların hiçbirini kaybetmediğinden emin ol," diyor, dölleri içime iterek. "Dışarı sızmanı istemiyorum."

"Sızdıracağımı biliyorsun," diyorum içimdeki parmaklarını izleyerek. Parmaklarını çektiğinde bana bakıyor. "İzin ver senin için temizleyeyim." Bileğinden tutup parmaklarını ağızıma götürüyorum ve yalayarak temizliyorum.

Birlikte olduğumuzun tadı onu tekrar istememe neden oluyor. "Bebeğimin tekrar boşalması gerekiyor mu?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Oyuncaklarını buraya getirmemiz gerekecek," diyor ve ben yataktan uçmak üzereyim. "Sen benimkini erken vibratörünle seni becereceğim."

"Evet." Bana bakıyor, beni öpmek için eğiliyor. Dili ağızımın içine kayıyor ve dilimi emerek bizi de tattırıyor. Aramızdaki seks her zaman, yani her zaman açık ve özgürdü. Birlikte öğrenerek büyüdük. İkimiz de bizi neyin boşalttığı konusunda utangaç değildik. Bana ne yapmam gerektiğini, neyi sevdiğini söylerdi. Tıpkı benim yaptığım gibi, o da amımı nasıl yiyeceğini kimsenin bilmediği kadar iyi biliyordu. Her bir parçamı biliyordu. Bütün günü çıplak, ellerimiz birbirimizin üzerinde geçirdiğimiz zamanlar olurdu.

"Sırtımı yatak başlığına yaslayıp oturacağım." Pozisyonunu aldı. "Sen de bacaklarımın üzerinde dört ayak üzerinde duracaksın ve ben de sen benim sikime tekrar hazır olana kadar seninle oynayacağım."

Bana iki kez söylemesine gerek yok, ona doğru sürünerek pozisyon alıyorum. "Şu kışa bak." Yumuşakça tokatlıyor. "Mükemmel." Az önce tokatladığı yeri ovuyor. "Ama üzerinde benim izim olsa daha iyi olurdu," diyor ve diğer yanağına geçmeden önce o noktaya bir tokat daha atıyor.

Bacaklarımı daha fazla açıyorum. "O amcığı tokatlamayı unuttum mu?" diye soruyor ve ben onun dokunuşu için titriyorum. Sağ kış yanağıma tekrar tokatlıyor, sola gidiyor ve sonra yumuşakça ovuyor. Ellerini bacaklarımın arasında gezdirirken gözlerimi kapatıyorum. "Hmm." Yarığımdan klitorisime doğru hareket ediyor, tokatlamadan önce bir yandan diğer yana ovuyor.

"Bu güzel," diyorum, başım aşağı sarkıyor, bir sonraki dokunuşunu bekliyorum. Kışımı bir o yana bir bu yana oynatıyorum.

"Hiçbir fikrin yok." Bir parmağını içime kaydırıyor. "Amın benim için yalvarıyor."

"Evet." Diğer eli sarkan memelerime gidip meme ucunu çekip bükerken gözlerimi kapatıyorum.

"Brock," diye tıslıyorum ve keşke oyuncak kutumuz burada olsaydı diyorum, "oyuncak almamız gerekecek."

"Biliyorum bebeğim." Bir parmağını daha içime sokuyor. "Kışına mı yoksa amına mı istersin?"

"Kışıma," diye seçiyorum utanmadan.

Parmağını amımdan çıkarıp kışımı tokatlıyor. Meme uçlarımla oynayan eli sırtımdan aşağı iniyor ve bir parmağını kışıma, iki parmağını da amıma sokmadan önce kışımın çatlağına giriyor. "Evet," diye h a y k ı r ı y o r u m .

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye soruyor iki deliğimi de sikerken. "Çok ıslak, bileğimden aşağı akıyor."

"Sadece sen." Gözlerimi kapatıyorum, kendi kendimi patlatacakmışım gibi hissediyorum. "Kahretsin, sadece sen beni derimden sürünecekmişim gibi hissettirebilirsin."

Kışımı tokatlayarak amımdan çekiliyor. "Bunun sahibinin kim olduğunu sakın unutma." Eğilip omzumu ısırtıyor, ben de ona bakıyorum. Kışımı parmaklarken beni doyumsuzca öperken ağzı benimkini kaplıyor. İki parmağını amıma sokarken ben de parmağının içine giriyorum. "Sen pis, pis bir kızsın." Alnını benimkine dayadı. "Seni boşalttıktan sonra sikime binecek misin?"

"Evet." Şu anda her şeyi kabul edebilirim. "Ne istersen yapacağım."

"Neyi kabul ettiğine dikkat et," diye uyarıyor, amımdan gelen ıslaklığın sesi odayı dolduruyor.

"Ne istersen yaparım," diye tekrarlıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarının üzerine boşalıyorum.

"Parmaklarımdan aşağı fışkırıyor." Beni daha hızlı parmaklıyor. "İşte böyle, fışkır bebeğim." Gözlerimi kapatıyorum, orgazm içimi öyle sert ve güçlü parçalıyor ki haykırıyorum.

Benimle işi bittiğinde, kelimenin tam anlamıyla yürüyemiyorum. Hem amım hem de götüm ağrıyor. "Sanırım senin sikine bağımlıyım," diye itiraf ediyorum sonunda ona bindikten sonra.

Gece saat 2'de uyanıyorum ve yakında ayrılmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden onu uyandırıp horozunu emiyorum. Bir şey diğerine yol açıyor ve ben onun üzerine tırmanıyorum. Ne kadar acı çektiğimi bilsem de buna hayır diyemiyorum.

"Sana bağımlıyım," diyor, beni belimden kavıyor ve amımı ağzına çekip klitorisimi emiyor. "Bu gece yüzüme oturmanı istiyorum, sonra da yüzünü sikeceğim."

"Benimle iyi vakit geçirmekle dalga geçme." Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüyorum. "Yola çıkmam ve sonra duş almam gerekiyor."

"Seni ben bırakırım," diye teklif ediyor, yataktan kalkıp beni takip ediyor, ama onu durduruyorum.

"Yürüyebilirim." Sütüyenimi kapmadan önce pantolonumu bacaklarımdan yukarı kaydırıyorum.

"Evet, o tatlı kıcını kamyonetime sokabilirsin ve seni eve götüreceğim," diye talimat veriyor, giyiniyor ve sevdiğim en sevdiği kısmını örtüyor.

Beni eve bırakıyor ve ben eve girmeden önce kamyonette benimle öpüşüyor. Parmak ucunda içeri giriyorum, annem mutfakta bir fincan kahveyi dudaklarına götürdüğünde her şey boşa gidiyor. "Birileri iyi bir gece geçirmiş," diye benimle şakalaşıyor ve ben de Oliver'ın ayakkabılarının kanepenin yanında olduğunu görüyorum.

"Sadece ben değildim." Ayakkabılarımla işaret ediyorum.

"Bu farklı," diye geçiştiriyor. "Aynı kasabada yaşıyoruz."

"Anne." Elimi kaldırıyorum, bunu duymak istediğimden emin değilim. "Biliyorum. Anı yaşamaya çalışıyorum."

"Benim gibi zaman kaybetme," diye yumuşak bir sesle ısrar ediyor. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Başımı sallıyorum, mutfığa doğru yürüyorum, saçlarımı tepemde topluyorum ve sonra ellerimi yıkıyorum. Çörekleri yapıyorum ve fırına gittiğimde, gece vardiyası çıkarken Caleb oraya yeni varıyor.

"Güzel bir şey görmek ister misin?" diye soruyor, ben de başımla onaylıyorum. Başıyla onu takip etmemi işaret ediyor ve ben de onunla birlikte fırına doğru yürüyorum. "Duvarlar boyanmaya hazır," diye işaret ediyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Döşeme yarın yapılacaktır."

"Vay canına," diye cevap veriyorum, etrafımdaki büyük alana bakarak. "Bu çok hızlı oldu."

"Sanırım önümüzdeki hafta sonuna kadar bitmiş olur ve mutfağı burada kullanmaya başlayabilirsin," diye açıklıyor ve göğsüme bir sızı saplanıyor. "Yani cumaya kadar boyamaya başlayabilirsin."

"Kulağa harika geliyor. Boyacıyı arayacağım."

Başıyla beni onaylıyor. "Mutfak Pazartesi günü gelecek ve Çarşamba gününden önce kurulacaktır."

"Bu sadece"-boşlukta arkamı dönüyorum-"çok hızlı."

"Kasabaya teşekkür etmelisin," diye benimle paylaşıyor ve eşyalarını almak için kamyonetine doğru yürürken başımı sallıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp daha sonra sosyal medyada paylaşmak üzere bir fotoğraf çekiyorum. Güne başlamak için eşyalarımı çıkarmadan önce telefonu cebime geri koyuyorum. Geri dönüp arabayı boşaltmadan önce kahveyi hazırlıyorum.

Yemek kamyonunun önünü açtığımda kollarını kalçalarımdaya hissediyorum. "Selam bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Selam sana." Göğsüm ondan ayrıldığı zamankinden daha da doluymuş gibi hissederken gülümsüyorum, o kadar doluydu ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum. Elim kalkıyor ve yanağını tutuyor. Dudaklarımı öpmek için eğildiğinde gülümsüyorum.

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Kalan çörekleri arabadan alabilirsin," diyorum ve Harmony'nin geldiği sırada o da uzaklaşıyor.

Elinde bir kutu çörekle geliyor. "Sadece çörek sattığınızı biliyorum ama bunu da getireyim dedim. Belki bir tanesini parçalara ayırıp çocuklara ikram eder, sonra da satarım" diye öneriyor.

"Oh, bu iyi bir fikir," diyorum ve kutuyu ondan alıyorum. "Yarın sana ödeme yapabilirim."

"Olmaz." Başını iki yana sallıyor. "Bu bizden," diyor ve Brock kucağında plastik kaplarla yanına geldiğinde şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak ona bakıyor.

"Selam Harmony," diye neşeyle selamlıyor Brock uzaklaşmadan önce.

"Merhaba Brock," diye yanıtlıyor Harmony, başka ne diyeceğini bilemeden. Eğilmeden önce onun uzaklaşmasını bekliyor. "Bu Brock mu, Brock?"

Gülmemeye çalışıyorum. "Evet, sanırım." Konteynırları içeri koyarken ona bakıyorum. "Arabamı boşaltmama yardım ediyor."

"Evet, gördüm. Paralel bir evrende olduğumu sandım."

"Hayır." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ben de öyle değilsem tabii." Yemek kamyonunun merdivenlerinden inerken ona bakıyorum. Üzerinde siyah Dickies'i ve ona uygun bir gömlek var, o sırada cebinden telefonu alıyor.

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı Harmony. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Dönüp ona bakıyorum. "Gerçi sen buraya gelmeden önce Brady aramıştı." Bana sırtıyor. "Bana sonra mesaj at."

"Atacağım," diye onu temin ediyorum ve kamyonete doğru yürüyüp merdivenleri çıkıyorum ve telefonda onu duyuyorum.

"Tamam bebeğim," diyor usulca. "Sana iyi günler ve okuldan döndüğünde beni ara," diye bitiriyor ve telefonu kapatıyor. "Bunun için üzgünüm."

"Onu aradığın için özür dilemene gerek yok," diyorum. "Onun önceliği var."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama söylemiyor. "İşe gitmen gerekiyor," diye usulca hatırlatıyorum ona doğru yürürken, "ve benim de güne başlamam gerekiyor."

"Evet," diyor, beni kalçalarımından kavıyor ve kendine çekiyor. "Yine benimle yemeğe çıkacak mısın?"

"Sonra benimle oynayacak mısın?" Ona sırtarak soruyorum.

"Önce ve sonra," diye onaylıyor ve ben de ona gülüyorum. "Şu anda çok sertim ve tek düşünebildiğim seni domaltıp becermek."

"Peki, insanların görebileceğini düşünürsek, bunu masaya yatırmaya ne dersin?" Ondan uzaklaşıyorum. "Sana bir kahve yapayım ve yoluna göndereyim." Bir fincan alıp ona kahve yapıyorum. "Sen de gitme ve kendine iyi bak." Ona bakıyorum ve etrafta kimsenin olmadığından emin oluyorum. "Bir sonraki yük boğazımdan aşağı inecek." Ona göz kırpyorum. "Ağız dolusu olmasaydı utanç verici olurdu."

Yirmi Sekizinci Bölüm

BROCK

Sikimden aşağı kayıyor ve ellerim memelerini ellerimde tutmak için yukarı çıkıyor. Öne doğru eğildim ve o bana binerken bir meme ucunu ağzıma aldım. "Neredeyse geldim," diye inliyor, başı geriye gidiyor ve saçları bacaklarımın üzerinde sallanıyor.

"İhtiyacın olanı al, bebeğim," diye onu cesaretlendiriyorum, bana istediği gibi binmesine izin veriyorum. Kendi salıverilmem kaynıyor, onu bekliyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Klitorisimle oyna," diye talimat veriyor, bu konuda utangaç bile değil. Onun bu yönünü seviyorum. Yatak odasında ne istediği konusunda özür dilemiyor. Ellerimden birini göğüslerinden karnına doğru hareket ettiriyorum ve başparmağım onunla oynuyor. "Evet."

"Oraya git," diye sıkılmış dişlerimin arasından ısrar ediyorum. Amcığı o kadar ıslak ve beni sıkıyor ki, taşaklarımı sıkıyor ve neredeyse oraya vardığımı biliyorum. "Şimdi." Meme ucunu çimdikleyip büküyorum ve nefesi kesiliyor ama aynı zamanda siki me boşalıyor. İçine boşalıyorum, o inerken gözlerim yüzünü izliyor. "Beni sağ, bebeğim," diyorum ve o bile hızlanıyor. "Bütün dölleri al."

"Hepsini," diye garanti veriyor sonunda göğsüme yığıldığında. "Hepsini istiyorum."

Kollarımı ona doladım. "Günaydın." Başının üstünü öpüyorum ve o sadece mırıldanıyor.

Son dört gecedir birlikte uyanıyoruz. İşimizi bitirdikten sonra eve geliyor, sevişiyor, yemek yiyor ve sonra birlikte yatıyoruz. Dün gece ikimiz de sekizde yattık, belki de yedi buçuktu. Alarm bizi iki buçukta usulca uyandırıyor, bu da bana onu evine götürmek için otuz dakika veriyor.

"Fırının işi bitene kadar bekleyemem ve üç yerine beşte başlayabilirim," diye mırıldanıyor ve omzunu öpüyorum.

"Yakında bebeğim," diyorum ve kendini aletimden çekerken başını sallıyor.

"Gidip temizleneceğim." Yatağımdan kalkıyor ve banyoya doğru yürüyüşünü izliyorum. Ben de yataktan kalkıp onu takip ediyorum. Saçlarını başına toplayıp duşu açıyor ve içeri giriyor.

Aletimi temizlemek için bir yüz bezi alırken onu izliyorum ve sonra boksörlerimi alıyorum. "Bu gece Saige'i alıyorum," diye hatırlatıyorum ona ve o da bana bakıp vücut yıkamamla kendini sabunluyor.

"Heyecanlı olmalısın," diye yanıtıyor kendini durulayarak.

"Evet, burada olmadığı zaman onu özlüyorum."

Suyu kapatıp dışarı çıkıyor ve dün gece astığı beyaz havluyu alıp gelecek haftaya kadar kullanmayacağı için kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. "Senin planın ne?"

"Bu akşam pizza ve sinema," diyorum. Bana gülümsüyor ama gülümsemesinin sadece iyi olduğunu düşünmemi sağlamak için olduğunu hissediyorum.

"Kulağa mükemmel bir gece gibi geliyor." Odadan çıkmadan önce havluyu etrafına sarıyor. Ben dışarı çıktığımda o çoktan giyinmişti.

Saige'i aldıktan sonra Everleigh'le yatağa giremeyecek olmanın burukluğunu yaşıyorum. Onunla yatağa girdikten sonra yere attığım şortu yerden alırken, "İki dakika içinde hazır olurum," diyorum. Onları ve onun duş aldıktan sonra giydiği tişörtü üzerime geçiriyorum.

Her zamankinden daha sessiz bir şekilde dışarı çıktık. Evinin önüne geldiğimde bana doğru eğildi. "İyi günler," diyor usulca, kapı koluna uzanıp kamyonetten inmeden önce beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor.

Evin içinde yürümesini izliyorum ve kendiminkine geri dönüyorum, yatağa kayıyorum ve her tarafımda onu kokluyorum. Alarmı altı buçuğa kurarak uykuya daldım, böylece yedide dükkânda olabilir ve yükünü boşaltmasına yardım edebilirdim. Bu benim de yaptığım bir şey, sadece herkesin onun benimle olduğunu bildiğinden emin olmak için.

Harmony bir kutu kekle dükkâna geldiğinde ben de aynı anda yanaşıyorum. Everleigh kamyonndan iniyor, üzerinde asitle yıkanmış bir kot şort ve içine sokulmuş bol beyaz bir atlet var. Saçları dağınık bir topuz şeklinde başının üstünde toplanmıştır. Ben onlara doğru yürürken gülümsüyor ve Harmony ile kahkahalar atıyor.

"Günaydın hanımlar," diye selamlıyorum onları ve Harmony bana gülümsüyor.

"Günaydın Brock," diye cevap veriyor. İlk sabahtan sonra beni gördüğüne o kadar da şaşırmamıştı. "Sonra görüşürüz," diyor Everleigh'e uzaklaşmadan önce.

"Arabayı boşalttın mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Gidip onları getireyim."

Arabayı boşaltmasına yardım ediyorum ve bana bir fincan kahve uzatmadan önce plastik kutuları kenara yerleştirmesini izliyorum. "Buyurun efendim," diye şaka yapıyor ve ben de gülümsüyorum.

"İyi günler," diyorum ve eğilip onu öpüyorum. "Seni sonra ararım."

Başını sallıyor ve kamyonu biri geliyor, bu yüzden uzaklaşmadan önce ona iyi olup olmadığını sorma şansım olmuyor. Gün boyu üzerimde bir ağırlık hissediyorum ve saat üç buçukta Saige'i almak için evden çıktığımda kamyonet kapalıydı.

Numarasını buldum.

Ben: Uğrayıp bir merhaba diyecektim.

Kamyonu binerken telefonum çaldı.

Everleigh: Beni sildiler. Satacak hiçbir şeyim kalmadı. Sanırım pazartesi için elli çörek daha yapıp satılıp satılmayacağına bakabilirim.

Ben: Hiç şüphem yok.

Everleigh: İyi cevap.

Telefonu bıraktım ve okula doğru yola çıktım. Çitin yanında beklerken kapıyı izliyorum ve Saige'in koşarak çıktığını görüyorum. "Baba!" Kollarını sağa sola sallayarak bana doğru koşuyor.

Onu kollarımla yakalayıp kaldırıyorum ve boynundan öpüyorum. "Hey, bebeğim." Dönüp kollarımı ona dolayarak kamyonete doğru yürüyorum ve sakalım boynunu gıdıkladığı için gülüyor.

"Baba." Beni itmeye çalışıyor ve sonunda kamyonu vardığımızda onu bırakıyorum.

"Günün nasıl geçti?" O arka koltuğa tırmanırken soruyorum.

"İyiydi" diye cevap veriyor, aynı anda arka cebimden telefonumun sesi geliyor.

Kapıyı kapattığım sırada mektubu çıkardığımda Everleigh'den geldiğini görüyorum.

Saige için birkaç kek bıraktım. Onları

ön kapı.

Ön koltuğa oturdum ve daha önce hiç hissetmediğim bir dolgunluk hissettim. Cuma günleri her zaman onunla birlikte kek aldığımı bildiği için kendi yolundan çıktı ve kekleri evime bıraktı. Sonra içeri girip bırakmadığı için çok sinirlendim. Ama anahtarı olmadan bunu nasıl yapacaktı emin değilim.

Teşekkür ederim bebeğim. Onları bıraktığını söylerim. Ayrıca sana evim için bir anahtar almalıyım.

Bana cevap vermedi ve evimin önüne geldiğimde hemen kutuyu gördüm. Saige'e "Everleigh senin için kek bıraktı," diyorum ve inerken gözleri büyüyor. Doğruca kapıya koşuyor ve kutuyu alıyor.

"Baba, bu çok ağır." Kutuyu kaldırıyor ve bana bakıyor. "Üstünde bir not var." Aşağı baktı ve okudu. "İşte pizza gecenize eşlik edecek tatlılar. E."

"Çok nazik bir davranış," diyorum, ne hissettiğini anlamaya çalışarak. "O en iyisi ve gerçekten çok güzel."

"Öyle," diye kabul ediyorum, onu eve alıyorum. "Biliyorsun, uzun zaman önce arkadaştık."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Onu tanıyor muydun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, henüz ona tüm hikâyeyi anlatmaya hazır değilim. Eninde sonunda anlatacağım ama şimdilik sadece arkadaştık diyelim.

"O zamanlar da güzel miydi?"

"Oh, evet." Ona gülümsedim. "Bütün kızların en güzeliydi."

"Ondan hoşlanır mıydın?" diye soruyor, üzerinde dağ gibi krema olan bir kek çıkarırken.

"Ondan çok hoşlandım," diye itiraf ediyorum, henüz onu sevdiğim konusuna girmemiz gerektiğinden emin değilim.

Geceyi kanepede kamp kurup film izleyerek geçiriyoruz ve Everleigh mesaj atar diye telefonum yanımda, ama hiç a t m ı y o r . Ne yaptığını bile bilmiyorum.

Dokuzdan sonra yatağa girdiğimde telefonumu alıp ona mesaj atıyorum.

Ben: Yatmaya gidiyorum.

Onu özlediğimi eklemeyi düşünüyorum ama yapmıyorum ve sadece gönder tuşuna basıyorum. Yatmadan önce telefonumu yan masaya koyuyorum. Sabah kalktığımda saat sekizi biraz geçiyordu ve onun orada olmasını bekleyerek uzanıyorum. Yataktan kalkıp dışarı çıktığımda Saige'in mutfaktaki taburede oturmuş kek yediğini görüyorum.

"Ne zamandır ayaktasın?" Kahveyi hazırlarken soruyorum, o da omuz silkiyor.

"Yatakta kitabımı okuyordum," diyor, bir ısırık daha alıyor, burnunun ucunda buzlanma var.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Kahvemden bir yudum alıp telefonumu almak ve hava durumunu kontrol etmek için yatak odama dönerken soruyorum.

Everleigh'in 7'de mesaj attığını görüyorum.

■ Everleigh: Altıda kanepeye çöktü. On birde yatağıma geçtim. Bugün dükkanda resim yapmaya çalışacağım. İyi eğlenceler!

"Parka gitmek ister misin?" Mutfaka geri döndüğümde Saige'e soruyorum, fırının önünden geçip Everleigh'in bizimle gelip gelmeyeceğini öğrenmek için bir plan yapıyorum.

"Evet," diye kabul ediyor ve ona kahvaltı hazırlıyorum. Çamaşırları yıkayıp evi topladıktan sonra saat on bire doğru evden çıkıyoruz. Akşam yemeği için dondurucudan birkaç biftek çıkarıyorum.

Dükkana doğru sürüyorum, fırından çok uzak olmayan bir yerde duruyorum ve birkaç inşaat işçisinin dükkana girdiğini görüyorum. "Gidip fırını kontrol etmek ister misin?" Elini elime alıp oraya doğru yürüyorum. Everleigh'in müteahhitlerden biriyle konuştuğunu hemen fark ediyorum, Saige de gidip pencereye vuruyor.

Everleigh başını kaldırıp bizi görüyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Hey, siz ikiniz," diye cıvıldıyor, "burada ne yapıyorsunuz?" Üzerinde bir çift kısa kot tulum ve siyah çizgili beyaz bir atlet var.

"Parka gidiyoruz," diyor Saige ona.

"Eğlenceli, fırında küçük bir tur ister misin?" Kapıyı açık tutuyor. Saige beni beklemiyor bile; onun yerine içeri giriyor. Onu takip ediyorum ve içeri girerken kalçasını sıkıyorum ve dükkânın iki hafta içinde kaydettiği ilerleme karşısında şok oluyorum.

"Çok büyük," diyor Saige, kendi etrafında dönerek.

"Öyle, değil mi?" Everleigh de aynı fikirde. "Burası küçük bir oturma alanı olacak." Daha büyük yaptıkları ön tarafı işaret ediyor. "Ve sonra burası da çörekler için kasaların olacağı yer." Her şeyi anlatırken gözleri parlıyor.

Etrafına bakınıyor. "Ne düşünüyorsun, Saige?" En sondaki duvara doğru yürüyor. "Duvarları pamuk şekeri pembesi mi yoksa bebek mavisi mi yapalım?"

"Ben pembeyi seviyorum," diyor ve Everleigh gülümseyerek başını sallıyor. "Ben de," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Bizimle parka gelmek ister misin?" Sonunda cesaretimi toplayıp soruyorum. "Sonra da dondurma yer miyiz?" Nefesimi tuttuğumun farkında bile değilim.

"Zamanınızı bölmek istemem," diyor usulca.

"Sorun değil," diyor Saige. "Babam genelde tek başına oturur, sen de onunla oturabilirsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sonra da Wild Billy's'den dondurma alırsınız." "Wild Billy's'e hayır diyemem," diyor ona. "Sadece sen Bu hafta yapacağım tüm yeni çörekleri deneyeceğime söz veriyorum." Saige, "Bunu yapabilirim," diyerek onu temin ediyor ve beni güldürüyor.

Dışarı çıkıp parka doğru yürüdük. Ben yanımda Everleigh ile bankta otururken Saige koşup oynuyor. Eğilip onu öpmek istiyorum ama doğru zaman olduğundan emin değilim. Bunun yerine kolumu bankın arkasına koyup başparmağımı onun çıplak kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Saige'in arkadaşlarıyla koşuşturmasını izlerken sessizce oturuyoruz, sonra Saige gelip Everleigh'e hiç maymun barına çıkıp çıkmadığını soruyor. Everleigh ona gülerek bakıyor ve ikisi birlikte maymun demirlerinin üzerinde bir ileri bir geri gidiyorlar.

Everleigh sonunda yanıma döndüğünde, "Bütün vücudum benden nefret edecek," diye yakınıyor. İkisinin birlikte vakit geçirmesini izlemek hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi.

Parkta istediğim kadar uzun kalmıyoruz ve dondurmadan sonra fırına geri dönmeden önce Saige'e sarılıp vedalaşıyor.

Onu öpmek için can atıyorum. Ona sarılmak için can atıyorum. Onunla, ikisiyle aynı anda birlikte olmak için yanıp tutuşuyorum. Saige kanepede kitabını okurken akşam yemeği hazırlıyorum. Sırada duş var ve sonra dokuz buçuk gibi uyuyor.

Telefonumu çıkarıyorum ve ona mesaj atmak yerine onu arıyorum ve iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Selam," diyor ve ben gözlerimi kapatıp başımı yatak başlığına yaslıyorum.

"Gelip benimle öpüşmek ister misin?" Fısıldıyorum ve güldüğünü duyuyorum. "Sessiz olmalıyız. Kanepede ya da benim yatağında öpüşebiliriz."

"Sen iflah olmazsın." Gülüyor. "Beş dakika içinde orada ol." Telefonu kapattı.

Onu beklemek üzere oturmak için evden çıktım. Arabasından indiğinde üzerinde bol bir şort ve ona uygun bir üst vardı. "Bunlar senin pijamaların mı?"

"Şey, evet," diye itiraf ediyor, bana doğru yürürken, "yataktaydım."

"Gerçekten mi?" Yeterince yaklaştığında söylüyorum ve bir dakika **b i l e** beklemeden ağzıma alıyorum. "Siktir," diye tıslıyorum dilimi ağzına kaydırduğımda. "Yatakta mı, kanepede mi?"

"Yatak. Böylece senin odana gelirse saklanabilirim" diye karar verdi. Karanlık eve doğru ilerlerken elimi onunkinin içine sokuyorum, evim artık bir yuva olmuş gibi hissediyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

EVERLEIGH

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum ona, başını eğip bana ağız sulandırıcı bir öpücük daha verirken. Arka plandaki kuş cıvıltılarını dinlerken ellerim gömleğinin önünü kavramak için yukarı kalkıyor. Sonunda dudaklarımı sadece bir saniyeliğine bırakıyor, sonra geri gelip usulca gagalıyor. "Bunu yapmayı bırakmalısın." Gözlerimi açıp ona bakıyorum ve her şeyini içime çekiyorum. Ellerimi saçlarında gezdirdiğim için saçları dağılmıştı.

"Gitmeni istemiyorum," diye itiraf ediyor ve kalbim göğsümde çarpıyor çünkü ben de gitmek istemiyorum.

"Gitmeli ve baba olmalısın." Gülümsüyorum. Çenesinin altını öpüyorum, sakalının kılları içime batıyor. "Yapabilirsen beni sonra ara."

Kollarından yavaşça sıyrılıp arabama doğru hafifçe koşuyorum, Saige'i uyandırmaktan korktuğum için kapıyı çarpmıyorum. Arabayı çalıştırıyorum, gürültü yapmamasını umarak son bir el sallayıyla uzaklaşıyorum. Sokağının köşesindeki dur işaretine gelene kadar dikiz aynasından bakıyorum. Onu kalçalarından sarkan şortuyla orada dururken görüyorum. Beni kapıya kadar geçirmeden yaklaşık beş dakika önce giydiği şort. İkimizin de soyunmasını gerektirecek bir şey yapmayacağımızı ona yüzde bin açıklıkla belirtmem rağmen, boxer'ıyla yatağında yanıma uzanmayı tercih etti. Bunun yerine, ilk çıkmaya başladığımızda yaptığımız gibi birbirimizi kuru kuru becerdik ve bu muhteşemdi.

Eve gider gitmez telefonum ondan gelen bir mesajla çalmaya başladı.

Brock: Eve gittiğinde bana mesaj at. Gitmeden önce seni bekliyorum.
duşa.

Ben: Ben geldim, ama neden uyumaya devam etmiyorsun?

Yanıma uzandığından beri taş gibiyim. Uyumam lazım.

git ve otuzbir çek.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Ben: Um, aynı.

Arabadan inerken gülüyorum, telefon elimde bip sesi çıkarıyor.

Brock: Dušta masturbasyon mu yapacaksın?

İki basamak çıkarken sırtıyorum ve sonra duruyorum.

Ben: Hayır, yatağında soyunacağım ve vibratörümü çıkaracağım.

Umarım bu onu da beni çıldırttığı kadar çıldırtır. Kapıyı sessizce açıp içeri adım attığımda, parmak arası terliklerimi tekmelerken telefonum çalıyor.

Brock: Bu hiç yardımcı olmuyor.

Merdivenlere doğru yürüyüp yavaşça yukarı çıkarken, gözlerim annemin odasının bulunduğu koridorda, sobanın üstündeki ışığın her zamanki gibi açık olduğunu görüyorum. Kendimi gerçekten yine lisedeymişim ve gizlice içeri giriyormuşum gibi hissediyorum.

Kapıyı arkamdan kapatana kadar parmak uçlarımda ilerliyorum ve sonra yatağa giriyorum. Ona yapacağımı söylediğim gibi soyunmuyorum. Onun yerine yan dönüyorum ve üzerimde onun kokusuyla uykuya dalıyorum. Uyandığımda telefonu elime alıyorum ve saatin sabah 10:00'u biraz geçtiğini görüyorum.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırıp Brock'a mesaj atmak üzereyken telefon elimde çalıyor ve arayanın Autumn olduğunu görüyorum. "Alo," diye mırıldanıyorum, yanıma dönüp gözlerimi kapatıyorum.

"Ah," diye inliyor, "lütfen bana az önce kalkmadığını söyle." Ses tonuna gülümsüyorum. "Tamam, iyi, yeni kalkmadım."

"Bay Adam güne başlamak için iyi bir zaman olduğunu düşündüğünde saat dört buçukta kalktım."

"Umarım bahsettiğin Bay Adam Charlie değil de oğlundur." Sırt üstü dönüp panjurdan dışarı bakıyorum ve gökyüzünde parlayan güneşi görüyorum.

Gülüyor. "Evet, Landon William. Bugün ne yapıyorsun?"

Keşke Brock ve Saige ile takılıyor olsaydım, diyeceğim neredeyse. "Aslında fırına gidiyorum ve

Resim yapacağım."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye yanıtlıyor. "Arkadaş ister misin?"

"Cumartesi gününü resim yaparak geçirmek istediğine emin misin?" diye soruyorum, o da gülüyor.

"Kulağa mükemmel bir gün gibi geliyor. Bir saat içinde orada olurum."

"Neden lokantaya gidip senin için öğle yemeği, benim için de kahvaltı hazırlamıyoruz, sonra başlayabiliriz?"

"Görüşürüz o zaman," diye onaylıyor ve telefonu kapatırken Charlie'nin adını bağırıldığını duyuyorum.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum ve kendime kahve yapmak için aşağı inmeden önce yüzümü yıkıyorum. Boşluğun sesi annemin evde olmadığını anlamamı sağlıyor. Oliver'la dışarıda olduğuna şüphe yok. Oliver onu oyalıyor, iki hafta içinde yarı zamanlı çalışmaya başlayabileceğini söylüyor, ama bu arada annem de yeni eve uygun dekorasyon eşyaları bulmak için tüm bu emlak satışlarına gidiyor. Şimdiye kadar bir lamba buldu ve onu çok sevdiği için şu anda oturma odamızda duruyor.

Dışarı çıkmadan önce eski bir kot pantolon ve atlet giydim. Oraya vardığımda Autumn bir masada oturuyordu. İkimiz de kahvaltı sipariş ediyoruz ve kırk dakika sonra, o süpürgeliklere başlamadan önce zemini kaplamak için plastik muşambayı seriyoruz. "Bu kadar çabuk bittiğine inanamıyorum."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ona odanın diğer ucundan, elimdeki boya rulosunu duvarda aşağı yukarı yuvarlarken. "Bütün kasaba annem için seferber oldu."

"Küçük kasabaları sevmek lazım." Gülüyor. "Bittiğinde ve annen işinin başına döndüğünde ne yapacaksın?"

Bu soru bile başlı başına midemi bulandırıyor. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Geri gelirim ve sonra giderim diye düşünmüştüm."

Autumn gülüyor. "Kızım, aynı." Fırçasını boyaya batırırken dizlerinin üzerinde hareket ediyor. "Şimdi burada başarılı bir işim, bir kocam ve bir çocuğum var." Bunu söylerken gülümsüyor. "Sen ve Brock nasılsınız?"

Ona bakıyorum. "Bizim hakkımızda konuşuyorlar mı?" Ben soruyorum, o yan gözle bakıyor. "Kahretsin... gerçekten mi?"

"Seninle otoparkın ortasında, yaklaşık yirmi kişinin dinlediği bir yerde kavga etti. Kendine saklıyor gibi değildi."

Nefes veriyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Yani, biliyorum. Bunca yıl kendimi ondan nefret ettiğime inandırmış olmama rağmen onu sevmekten asla vazgeçmedim. Sanırım onu her gün görmek zorunda olmadığım için bu kolaydı. Ama sonunda onunla göz göze geldiğim an, ondan gerçekten nefret etmediğimi anladım. Ayrıca ondan a s l ı n d a hiç nefret etmediğimi de biliyordum."

"Bununla nasıl başa çıkacaksın?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum. Bilseydim bile ona cevap veremezdim. "Daha kat etmen gereken çok yol var."

"Öyle mi?" Gerçekten emin olmadan soruyorum. "Peki bu ne işe yarayacak? Burada daha fazla zaman geçirmeye. Brock'la daha fazla zaman geçirmeye. Bu olmadan hayatımın boş olduğunu görmem için daha fazla zaman." Kollarımı açıyorum. "Komşularımdan ikisini tanıyorum," diye itiraf ediyorum ona, "birini de bazen s e v i ş t i ğ i m i z için." O da

snort-laughs. "Diğeri de dışarıda tuttuğum rüzgâr çanlarımın gecenin her saatinde onu uyandırdığından şikâyet ettiği için yatak odamın içine, pencereimin yanına getirmek zorunda kaldım." Boya rulosunu boyanın içinde yuvarlıyorum. "Buraya geldiğimden beri daireme gitmedim ve kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Bir kişi bile beni kontrol etmek ya da nasıl olduğumu sormak için mesaj atmadı."

"Çok üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle. "Buradan ayrıldığımda bir arkadaşım vardı. Beni kurtardı sayılır ve ona sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Bana ihtiyacın varken sana sırtımı döndüğüm için özür dilerim," diye sessizce cevap veriyorum. Her şey böyle olduğu için."

"Waylon'a neler olduğunu size anlatacak kadar cesur olamadığım için ben de özür dilerim. Söylemediğim için-"

"Hey," diye çıkıştım, "hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. O kamyonu sen kullanmıyordun. Seni elinde tutmaya devam etmesine izin verme. Bu onun kararıydı. Orada olmadığını biliyordum. Yani, o gece içtiğini bilmiyordum, ama her zaman çok sinirli ve umursamazdı. Hepimiz içten içe biliyorduk ama hiçbirimiz tek kelime etmedik."

Başını sallar. "Şimdi bilmek zorundayım"-kaşlarını kaldırıyor
-"Eve geldiğinden beri Brock'la birlikte oldun mu?"

Yalan söylemeyi ve bunu kendime saklamayı düşünüyorum ama bu konuları konuşabileceğim bir kız arkadaşım olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, tek yapabildiğim utangaç bir şekilde gülümsemek oluyor. "Evet, sen sormadan söyleyeyim, eskisinden bile daha iyi."

Ağzı açıldı. "Biliyorum, şok edici çünkü daha önce bu dünyanın dışında gibiydi, ama şimdi kablam gibi." Ellerimi sallıyorum ve boyanın bir kısmı pantolonuma damlıyor. "Sanki yaşlandıkça daha iyi oldu, bu arada bu adil değil. Yaşlanmasa ve taşaklarının sarkması gerekiyordu."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Hayatımda bir daha asla Brock'u ve taşaklarını hayal etmek istemiyorum. Görsel için teşekkürler." Gülme sırası bende. "Söylentilere göre artık gülümsüyormuş ve huysuz falan değilmiş. Kelimeleri kullanmak yerine homurdanıyor. Bu bir fenomen, gerçekten." Kendimi tutamayıp biraz güldüm. "Hepimiz ona çok yakıştığını söylüyoruz."

Önce duvara sonra da Autumn'a bakıyorum. "Ona her şey yakışıyor," diye itiraf ediyorum. "O her zaman kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı."

"Bu konuda anlaşılamayacağımız konusunda hemfikiriz." Konuları değiştirirken beni güldürüyor ve bana dükkânı nasıl dekore edeceğimi soruyor.

Pencere çalınmadan önce birkaç saat boyunca resim yapıyoruz. Baktığımızda Landon'ın bebek yumruklarını havaya kaldırmış

Yüzü sakızlı bir gülümsemeye dönüşürken ağzı, sonunda tiz bir çığlık atmadan önce annesine bakıyor.

"İşte benim erkeğim," diyor ve fırçasını bırakıp ellerini pantolonuna sildikten sonra uzanıp onu yakalıyor. Onu kendine çekiyor ve boynundan öpüyor. "Beni özlediniz mi?"

"Özledik," diye onaylıyor Charlie, eğilip onun dudaklarını öperek, "çok, çok fazla." Üçünün yaşadıkları anı gülümseyerek izliyorum.

"Bu mükemmel bir zamanlama," diyorum fırçayı yere bırakarak, "çünkü bugünkü işim bitti." Ellerimi birbirine vuruyorum.

"Temizlenip dışarı çıkacağım."

"Oh hayır," diyor Charlie, "neden ben sizin yerinize ortalığı toplamıyorum, siz de bara gidip rahatlırsınız?"

"O en iyisi değil mi?" Autumn önce bana sonra da Charlie'ye bakarak soruyor.

"O da bir şeydir," diye cevap veriyorum, onlara gülmemeye çalışarak. "Emin misin?" diye soruyorum. diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Peki."

Autumn'la birlikte dışarı çıkıyorum. "İyi olduğuna emin misin?" Başımı çevirerek sordum. Nereye gittiğime bile bakmıyorum ve neredeyse bir şeye çarpıyordum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diyorum sonunda, ileriye bakıp Karla'yla yüz yüze geliyorum. Midem tam anlamıyla ayaklarıma kadar çöküyor. Bunun olması kaçınılmazdı; kasaba o kadar da büyük değil.

"Vay, vay, vay," diyor yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeye, "döndüğünü duydum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kızım babasının arkadaşıyla takıldığını söyleyene kadar pek inanmamıştım." Kıkırdıyor. "Babamın hiç arkadaşı olmadığını düşünürsek, bunun kim olabileceği büyük bir sır değildi."

Ona gülümseme sırası bende. "Sanırım onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun." Sırtışı ters ters bakmaya dönüşüyor.

"Onu çocuğunu doğuracak ve onunla evlenecek kadar tanıyorum."

Autumn yanımda soluk soluğa kalırken kahkahalarımı bastırmak için elimi karnıma götürüyorum. "Evet, onun için bacaklarını açacak kadar onu tanıyor olmalısın." Parmağımı çeneme koyup yan tarafa bakıyorum. "Peki evlilik nasıldı? Duyduğuma göre o kadar iyiymiş ki tam bir kaç ay sürmüş... altı ay."

"Siktir git Everleigh," diye tersliyor.

"Şimdi, şimdi." Başımı sallıyorum. "Sinirime dokunmuş olmalı."

"Seni kızımın etrafında istemiyorum," diye tıslıyor sonunda.

"Brock'un iyi bir baba olması iyi bir şey ve kızının hayatında kimin olacağına da o karar veriyor." Brock'u bir baba olarak yerden yere vurmasını bekliyorum ve bunu yaparsa elimi kaldıracığımı biliyorum. "Şimdi izin verirsiniz gidip bir şeyler içeceğim. Sana iyi günler Karla."

"Yarım yamalak saniyelerimin tadını çıkar." Bir veda atışı yaptığını sanıyor.

Ben.

"Oh, güven bana, yapacağım." Kocaman gülümsüyorum. "Ondan önce benim olduğumu düşünürsek

ve sanırım hepimiz biliyoruz ki seni becermiş olsa bile hiçbir zaman gerçekten hayatına devam etmedi." Gülümsemesini Landon'ın başının arkasına saklamaya çalışan Autumn'a bakıyorum. "Gidelim mi?"

"Yapacağız," diye kabul ediyor Autumn. "Ayrıca..." Karla'ya bakıyor. "Bütün bunlar için kızını kullanmış olman ne kadar üzücü?" Cevap vermesini bile beklemedim. Autumn'u ondan uzaklaştırdım.

Bara girdiğimizde bana baktı. "Sonuna kadar yürü ve hemen ofisime git."

"Ben iyiyim," diyorum içten içe iyi olmasam da. Elini elime koyuyor ve beni arka tarafa, ofisine doğru sürüklüyor.

"Şimdi içini dökebilirsin," diye ısrar ediyor ve ben de ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Bunun beni etkilemesine izin vermemeliyim," diyorum yere. "Ondan sonra kimseyle yatmadım değil ya." Autumn tek kelime etmiyor. Bunu kendimle konuşmam gerektiğini biliyor. "Her ay seviştiğim bir komşum var. Birlikte olduğum birkaç erkek oldu. Bu beni rahatsız etmemeli." Ayağa kalktım ve göz yaşlarımı hissettim. "Bu beni neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü onu seviyorsun ve onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi sana çok ağır geliyor," diyor. "Tıpkı ona her ay seviştiğin bir komşun olduğunu söyleyen muhtemelen binanı yakacağından emin olduğum gibi." Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Nasıl hissettiğini biliyorum," diyor sonunda yumuşak bir sesle. "Charlie neredeyse tüm kasabayı sikti." Nefesim kesildi. "Evet, yani senin sadece bir kadının var; benimse her köşede."

"Neler oluyor?" Charlie ofise giriyor ve bizi görüyor. "Yok bir şey. Ona senin ne kadar çapkın olduğunu anlatıyordum." Charlie'ye ters ters baktı. ve dudaklarımı yuvarlamak zorunda kalıyorum. "Ve senin yattığın tüm kadınlarla sürekli yüz yüzeyim." Yüzü bembeyaz oluyor. "Evet, aynen öyle. Sana göz kırptıklarını görmediğimi sanma."

"Fırından ayrıldığınız andan bugüne kadar ne oldu?" Ellerini kalçalarına koydu. "Peki bu nasıl benim hatam oldu?" Bana bakıyor,

Ben de onu bilgilendirdim. "Onu hiç sevmeydi," diye açıkladı Charlie sessizce, "bir an bile sevmeydi ve Karla dahil herkes bunu biliyordu. O sadece bunu görmek istemeydi."

"Hepimizin geçmişi var." Ona bakıyorum. "Asıl soru, onları geçebilecek miyiz?"

Otuzuncu Bölüm

BROCK

"Seni seviyorum bebeğim," diyorum, ona sarılıyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Haftaya görüşürüz ve bu akşam okuldan eve döndüğünde seninle konuşuruz."

"Tamam, baba." Sesi beş dakika önce arabada avazı çıktığı kadar Vermont ve sopa mevsimleri hakkında şarkı söylerken olduğundan daha alçak. Beni bırakıp çitlerle çevrili bahçeye girmeden önce bir anlığına bana daha sıkı sarılıyor. Omzunun üzerinden geriye bakıp okula girmeden önce bana el sallıyor. Ellerimi kaldırıp bir elimle tel örgüleri sıkıyorum, diğer elimi de kalbime götürüp ona moral veriyorum.

Sadece kapı arkasından kapandığında başımı bir saniyeliğine eğip gökyüzüne bakıyorum ve nefes veriyorum. Her seferinde, o beni terk ettiğinde kalbimin yarısı duruyormuş gibi hissediyorum. Çitten inip kamyonete doğru yürüyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Bu konuşmanın bugün olacağını bildiğimden, bütün hafta boyunca kafamda tekrar tekrar oynattım.

Numarasını bulup çeviriyorum, kalbim göğsümde daha hızlı atıyor ve cevap vermesini bekliyorum. "Alo," üçüncü çalışta cevap veriyor, şüphesiz bunu bilerek yapıyor. Bilgisayar klavyesinin yanında telefonuyla çalıştığını biliyorum, bu yüzden mazereti yok.

"Selam," diyorum, "Saige'i bıraktım."

"O nasıl?" diye soruyor, bir yandan da telefonu tıklıyor.

"O iyi," diye cevap veriyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum. "Dinle Karla, avukatıma gitmeden önce seninle konuşmak istedim." Tıkırtı hemen kesiliyor ve telefondaki gerilim o kadar yoğun ki kamyonetimin içinden dışarıdaki ağaçtan düşen bir yaprağın sesini duyabiliyorsunuz.

"Avukatın mı?" diye soruyor, sesi gergin.

"Sıra bana gelmediğinde haftada bir kez onunla yemek yemek istiyorum, ayrıca senin de sıran gelmediğinde onu görme şansın olmalı." İşaret parmağım sinirli bir şekilde direksiyona vuruyor. "Yine de onunla geçirdiğimiz zaman aynı olacak, sadece değiştiğimiz zamanlar arasında o kadar uzun süre olmayacak."

"Dinle Brock," diyor, sesi alçalıyor, "bunu yapmak için bir neden yok."

"Ne demek bunu yapmak için bir neden yok?" Tekrar ediyorum. "Ben onu özledim, o da beni özledi. Eğer bunu yapmak için bir neden olmadığını düşünüyorsan, o zaman neden yapamıyoruz?"

"Bunca zamandır işe yarıyor." Sözümleri kesiyor. "Program bu haliyle gayet iyi."

"Hayır, olmadı," diye karşılık veriyorum. "Senden hafta içi onunla vakit geçirmeni istiyorum ama hep bir bahane var. Dürüst olmak gerekirse bundan bıktım, bu yüzden sana bunu yapıp yapamayacağımızı bir kez daha soruyorum. Eğer yapamazsak, bana gidip avukatımla konuşmaktan ve ne yapabileceğimize bakmaktan başka seçenek bırakmayacaksın."

"Bu onun yüzünden, değil mi?" diye tıslıyor, sesindeki zehir öfke ve hiddetle dolu ve bir sonraki kısmı söylediğinde vücudumdaki her şey geriliyor. "Küçük kız arkadaşına söylediğim gibi..." Everleigh'den bahsettiğinde sanırım nefesim kesildi. "Sana söyleyeyim, onu kızımın etrafında istemiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Tüm vücudum damarlarıma buz dolmuş gibi hissediyor ve o karşımda olsaydı, söylememem gereken bir şeyi söylemeyebileceğimden emin değilim, özellikle de kızımın annesine.

"Sanırım avukatlarımızla görüşmemiz gerekecek." Ona ne kadar kızgın olduğumu belli etmiyorum. "İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyordum."

"Her neyse," diye tersliyor ve telefonu yüzüme kapatıyor.

Başımı sallıyorum, kamyonu çalıştırıyorum ve işe gidiyorum. Sekizi biraz geçte geliyorum ve yemek kamyonunda sıra var ama bu beni oraya gitmekten alıkoymuyor.

Beni hemen fark ediyor ve öndeki adama siparişini vermeden önce bana doğru gülümsüyor. Herkesin nihayet ayrılması beş dakika sürüyor ve ben kamyonun arkasına doğru yürüyorum. "Merhaba, teslimat nasıldı?" diyor yüzünde bir gülümsemeyle, yanıma geliyor ve ellerini kalçalarıma koyuyor. Onun dokunuşu beni biraz olsun sakinleştiriyor.

"Berbattı," diye itiraf ediyorum ona. Son bir haftadır onu her sabah görüyorum, merhabasını öpüyorum ve Saige'i almadan önce onu görmeye geliyorum. Geceleri gelip beni görmesi için ona yalvarmayı bile düşündüm. Onsuz yatağa girmek berbat bir şey, onunla uyanamamaktan bile daha berbat. Onunla bir haftadan uzun süredir seks yapmadım ve bu gece içine girmeye çok hazırım.

"Kahve ister misin?" diye soruyor usulca.

"Evet," diye mırıldanıyorum, sonra eğilip kulağımın kenarını öpüyor ve kahvemi yapmak için yürümesini izliyorum. "Bana söylemeyi unutmuş olabileceğin bir şey var mı?" diye soruyorum ve bana bakıyor. Bacaklarını gösteren, ağzımı sulandıran başka bir şort ve normal bir tişört giyiyor. Şimdi kıyafetini, üstünde üç kek ve altlarında Maddie's yazan pembe bir önlükle eşleştiriyor.

Kıkırdıyor. "Bilmiyorum, var mı?" Kahvenin kapağını kapatıyor ve bana dönüyor. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sana söylemediğim bir şey olmalı. Ama hayatım boyunca-

"Hafta içinde Saige'le görüşmemi konuşmak için Karla'yı aradım," diyorum ve adını söylediğimde yüzü soluyor. "Seninle konuştuğunu söyledi."

"Benimle konuştu demek biraz abartılı olur." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sana ne söyledi?" Karla'nın iş yerine gidip olay çıkarmamaya çalışarak soruyorum.

"Hiçbir şey, gerçekten." Rol yapmaya çalışıyor ama gözlerindeki ifade bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Şehirde olduğumu duymuş." Tek yaptığım kaşlarımı kaldırmak. "Saige'le tanıştığımı duymuş, kızına yaklaşmamamı istiyor."

Dik duruyorum, vücudum gergin. "Bana tam olarak, yani kelimesi kelimesine ne dediğini söylemeni istiyorum."

"Neden?" diye sorar, kafası karışmış bir halde. "Önemli bir şey değil."

"Boşandığımızdan beri beş tane yatılı erkek arkadaşı oldu," diye bilgi veriyorum. "Hepsi de bir ay kadar sonra taşındı. Hepsi de belki altı ay sürdü. Bir tanesi tam bir yıl sürdü."

"Tamam," diye yanıtlıyor, bunu ona neden söylediğimden emin değil.

"Bugün Saige'i bıraktıktan sonra onu aradım ve hafta içi onu görmek istediğimi söyledim. Gerekirse avukatıma gideceğimi söyledim. Bana ikinizin konuştuğunu söyledi." Gözlerim onunkilerde. "Şimdi hangi lanet kelimelerin söylendiğini bilmek istiyorum ve sonra bana neden bunların hiçbirini söylemediğini anlatmanı istiyorum."

"Söyleyecek ne vardı ki?" diye bana karşılık veriyor. "Onunla tam anlamıyla sokakta karşılaştım. Hoşbeş ettik." Yalan söylediğini anlayabiliyorum. "Beni kızının yanında istemediğini söyledi."

"Bunu bana söylemeliydin," diyorum, "çünkü onu arar ve siktir olup gitmesini söylerdim."

"Peki bu neyi başarırdı Brock?" diye soruyor ve haklı olduğunu biliyorum. "Bu seni kızdırdı. Sen onu arardın ve bu da onu kızdırdı."

"Yani kendini feda ettin." Nefes nefese kaldı. "Kızım benimleyken kızımı kimin göreceğini bana söyleyemez. Tıpkı etrafına erkekleri getirdiğinde yüzüne bakmadığım gibi. Bundan hoşlanıyor muyum? Tabii ki hayır, ama barışı korumaya çalışıyorum. Ama bu barış artık sona erdi." Yeri işaret ediyorum. "Avukatımı arayıp onunla konuşacağım." Onunla aramdaki mesafeyi kapatıyorum. "Sonra işe gideceğim ve bu gece sen ve ben dışarı çıkacağız." Kollarımı beline doluyorum. "Sonra sen geceyi geçireceksin ve biz bütün hafta sonu sevişip uyuyacağız."

"Öyle mi?" Ellerini göğsüme koyuyor. "Ya planlarım varsa?"

"O zaman planlarının etrafından dolanırız." Sonunda başımı eğiyorum ve onu öpüyorum. "Bu gece bara gitmek senin için sorun olur mu?"

"Um, evet."

"Tamam, güzel. Benim evimde hazırlanmak ister misin?"

"Eğer senin evinde hazırlanırsam" -gülümsüyor- "asla ayrılmayız."

Alnımı onunkine dayadım. "Haklısın. Seni sekizde alırım."

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyor ve kamyonetten inip garaja doğru yürümeden önce ona bir öpücük daha vererek gitmesine izin veriyorum. Avukatımı aramak üzereydim ki Karla'dan bir mesaj geldi.

Karla: Tamam, bu hafta Çarşamba günü akşam yemeğinde onu alabilirsin.

Gece.

Başımı sallıyorum ama yine de avukatımı arayıp ona bir mesaj bırakıyorum. Saat yedide eve vardığımda, onu almaya gitmeden önce duş almak ve temiz çarşaflar giymek için acele ediyorum. Evinin önüne geldiğimde çoktan dışarı çıkmış, yanında küçük bir çantayla merdivenlerde oturuyordu.

Ayağa kalkıyor ve üzerinde beyaz çiçekler olan fırfırlı turuncu bir etek giydiğini görüyorum. Saçları bir omzunun üzerinde, giydiği dar beyaz gömleğin büyük askıları olduğunu ve eteğinin belinin hemen üzerine düştüğünü görüyorum.

"Merhaba." Benimle aynı anda kamyona doğru yürüyor.

"Bu hafta sonu için küçük bir çanta." Elindeki küçük çantayı gösteriyorum ve o da bana sırtıyor.

"Bütün hafta sonu çıplak olacağımı sanıyordum." Çantayı kaldırıyor. "Bunlar oyuncak."

Sikim taş gibi sertleşiyor ve ona bakıyorum. "Beni dışarı çıkaracağına söz vermiştin," diye hatırlatıyor bana. "Bu daha sonra kullanılacak." Göğsüme dokunuyor ve kamyonu binmek için etrafımda dolaşıyor. "Ama acele etmek istiyorum."

Başımı sallıyorum, kamyonu binip çalıştırıyorum. "O çantada tam olarak ne var?" diye soruyorum ve o da bana dönüyor.

"Fazla bir şey değil, sadece bir penis halkası." Nefes almayı bıraktım. "Gül klitoris emicim, tavşan vibratörüm ve bu hafta birkaç anal tıkaç aldım." Ellerim direksiyonu kavlıyor. "Sadece birkaç şey." Bana göz kırpmıyor, ben de önüme bakıp bara doğru ilerliyorum. Garaja yanaşıp karanlık olan tarafa park ediyorum.

Elimi bacağına koyup hareket etmesini engellediğimde eli kapı koluna gidiyor. "O kadar hızlı değil," diyorum ve uzanıp ayaklarının dibindeki çantayı aldığım da bana şok olmuş bir şekilde bakıyor. Çantayı açtığımda bana söylediğinden daha fazlasını gördüm ama şimdi o konuya giremem. Onun yerine elim tam da aradığımı şeye gidiyor ve dönüp ona bakıyorum. "Sırtını kapıya yaslamayı istiyorum," diye talimat veriyorum, "ve sonra bir ayağını buraya koymayı istiyorum" -gösterge panelini gösteriyorum- "ve sonra diğerini buraya." Orta konsoldaki kol dayanağını gösteriyorum.

Hiç soru sormuyor; onun yerine ne istersem yapıyor. Eteğini sıyrıyorum ve beyaz dantel bir tanga giydiğini görüyorum. Bacakları benim için açılıyor ve parmaklarım onu yana doğru hareket ettiriyor. "Seni özledim," diyorum. Aynı anda bir parmağımı içine sokuyorum ve başı cama doğru geri gidiyor. "Bu hafta kaç kez anımla oynadın söyle bana?"

"Her gün," diye itiraf ediyor, "duşta." İçine bir tane daha sokup G noktasına taktığımda pantolonunu indiriyor. "Yatmadan önce." Başparmağım klitorisini okşuyor ve nefesi kesiliyor. "Sabah uyandığımda."

"Kendini böyle parmakladın mı?" Parmaklarımı içinden çıkarıp tekrar içeri sokarken soruyorum.

"Evet." Bacaklarının arasına bakarken başını sallıyor. Kamyonun kabininde sadece ayın ışığı var.

"Vibratörünle kendini siktin mi?" Eğiliyorum ve klitorisini ağzıma almak için eğiliyorum, orta konsol onu gerçekten yutmamı engelliyor.

"Evet," diyor, "ama aynı şey değildi." Diğer elimdeki pembe silikonu alıp dudaklarına götürüyorum.

"Parmaklarım seni becerirken bunu em," diye talimat veriyorum ve hepsini ağzına alıyor. "Seni boşaltacağım," diyorum. "O zaman sen de

Bütün gece bunu giy." Amı o kadar ıslanıyor ki parmaklarım sırlıklam oluyor. "Sonra eve gittiğimizde, onu sikimle değiştireceğim." Amcığı parmaklarımın etrafında kasılıyor. Anal tıkacı ağzından çıkarıp aşağı indiriyorum. "Kalçalarını eğ bebeğim," diyorum, parmaklarım G noktasıyla oynamak için makas yaparken parmaklarım tamamen içine dikildi. "Açgözlü," anal tıkacı içine kaydırırken onu kızdırıyorum. "Daha da sıkı," diyorum, parmaklarımı hareket ettirmek üzereyken.

Beni durdurmak için bileğimi kavırıyor. "Benimle daha fazla oynarsan, lanet koltuğu ıslatırım" -ona sırtıyorum- "ve bütün gece benimle alay edemezsin."

"Bebeğim, umarım bugün gerçekten uyumuşsundur." Parmaklarımı içinden çıkarıp onu parmaklarımdan emiyorum. "Çünkü ben seni becerirken kendinden geçmezsen, uzun bir gece olacak."

Bölüm Otuz Bir

EVERLEIGH

Beni öne doğru çekmeden önce eteğimi indirip üzerimi örtüyor ve anal tıkacın kıcımda daha da derinleşmesini sağlıyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyor. Nefesim kesiliyor ve bu kıcımdaki baskıdan ya da az önce beni arabasına boşaltmasından kaynaklanmıyor. Sesinin yumuşaklığından.

"Sen de o kadar kötü değilsin." Orta konsolun üzerine eğilip dudaklarını öpüyorum ve dilimi ağzına sokuyorum.

Kamyondan iniyorum ve beni beklediği arka tarafa doğru yürüyorum. "Nasılsın?" diye soruyor, ben de ona bakıyorum.

"Tok hissediyorum." Ona göz kırpyorum. "Ve lanet olası azgın." Kaldırımında bara doğru yürürken başını sallıyor. "Burada ne kadar kalacağız?" Açık kapıdan gelen müzik sesini duyunca soruyorum. "Bir saatten mi bahsediyoruz, yoksa bir içki içip gitmekten mi?"

"Seni diken üstünde tutacağım," diyor içeri girdiğimizde ve dolu olduğunu fark ediyorum. "Burada çok fazla insan var. Gitmeliyiz."

Eğildi. "Yakında sikimi alacaksın," diye dalga geçerek bara doğru yürüyor ve ben de onu takip ediyorum. Bütün bu zaman boyunca, amım sıkıştı.

Bara varıyoruz ve birkaç boş tabure görüyoruz. "Oturmak ister misin?" diye soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Oturmalısın."

"Sanırım ayakta duracağım," diye cevap veriyorum, o tabureyi çekerken ve barmen bize yaklaşırken.

"Size ne getireyim?" diye soruyor ve iki bardak altlığı uzatıyor.

"Ben ev karışımı alayım," diye emrediyor Brock, sonra bana dönüyor. "Ben de aynısından alayım." Bana başıyla selam verip uzaklaşıyor.

"Söyle bakalım, nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve ben de etrafıma bakıp Emmett dahil tanıdığım birkaç kişiyi görüyorum.

"Kızıymış bir sürtük gibi," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Emmett bizi fark ediyor ve yanımıza geliyor.

"Hey, siz ikiniz," diye selamlıyor elinde bir birayla ve dirseğiyle bara yaslanıyor. "İkinizi burada görmek ne güzel."

"Ne kadar hoş?" Brock ona ters ters bakınca dudaklarımı yuvarlıyorum ve Emmett ona gülmekle yetiniyor.

"Hiç programını kontrol ettin mi" -Emmett bana bakıyor- "ve ne zaman gelip benimle gezmek için uygun olduğunu gördün mü?"

"Baktı." Brock yüzünü konuşmanın içine sokuyor ve elini kalçama koyup sıkıca kavıyor. "Asla'dan sonraki gün olacak." Emmett sırtıyor. "Onu hemen programa alabilirsin."

"Sağ kolumu tehdit mi ediyorsun?" Charlie Brock'a doğru yürür ve omzuna bir tokat atıp sıkar.

"Kimi, beni mi?" Brock masum numarası yapıyor. "Asla yapmam."

"Sonbahar burada mı?" Charlie'ye soruyorum, o da başını sallıyor. "Beni dışarı çıkmaya ve erkek erkeğe bir gece geçirmeye zorladı." Etrafına bakıyor. "On dakika içinde eve döneceğim ve ona burada kimsenin olmadığını söyleyeceğim."

"Bu barın sahibinin o olduğunu biliyorsun." Brock ona bakıyor. "Ve o sorabilir."

"Evet," diyor Charlie dirsekleriyle bara yaslanarak, "ama o zamana kadar her şey bitmiş olacak. Olaydan sonra bana kızamaz."

"Um," diye başlıyor Emmett, "karınla tanıştın mı? Dün neredeyse seni evden kovuyordu."

"Atmadı." Charlie ona ters ters bakıyor. "Sadece kapıyı kilitledi ve bana söylediği şeyi yapana kadar açmayı reddetti."

"Neymiş o?" Charlie'ye sordum.

"Onun saçından çekil," diyerek hepimizi güldürüyor. Omzunun üzerinden kapıya bakıyor, kaşları h a v a y a kalkıyor.

"Bu ikisi ne zamandan beri çıkmaya başladı?" Charlie kapıya bakıyor ve ben de Caleb'in yanında Lilah'la içeri girdiğini görmek için geri dönüyorum.

"Geçen hafta ona çıkma teklif etti," diye anlatıyorum. "Ahırdaki çocuklar için bir kutu çörek almaya gelmişti."

"Ve lanet olası bir randevuyla ayrıldı," diye tersliyor Emmett ve arkasını dönüp onların bir grup erkekle birlikte masaya doğru yürümelerini izliyor. "Kim lan bu herif?"

"Sana ne bundan?" Brock ona sorar. Emmett arkasını dönüyor ve gözleri neredeyse yarık gibi. "Söylentilere göre ondan nefret ediyormuşsun." Barı itiyor. "Şu anda bile ona kaşlarını çatıyorsun."

"Her şeyden önce," diye tersliyor adam, bira şişesini kaparak, "ondan nefret etmiyorum. O genç ve pervasız. İkincisi, sen neden kendi işine bakmıyorsun?" Bizden uzaklaşıyor ve çocukların olduğu masaya yöneliyor.

Üçümüz onun sandalyeyi çekip oturmasını izliyoruz. Kaşlarını çatan yüzünü hiç terk etmiyor Lilah gülümserken ve yukarı Caleb'e bakıyor,

onu herkesle tanıştırıyor. Lilah gruba gülümsüyor ve sonra Emmett'i fark ettiğinde ellerine bakıyor ve ona geri dönmekten kaçınıyor. Bunun yerine Caleb ile konuşmak için döner ve ikisi de kendi masalarına doğru yürürler.

"Um." Charlie'ye bakıyorum. "Caleb iyi olacak mı?" Charlie hâlâ omzunun üzerinden Emmett'a bakıyor. "Fırında birkaç günlük işi kaldı ve tüm bunları iki kırık el ve Emmett'in bakışından anladığım kadarıyla kırık bir yüzle yapması zor olacak."

"İyi olacak," diye beni temin ediyor Charlie. "Ama her ihtimale karşı ben g i d i p tek parça kaldığından emin olacağım." Barı itiyor. "Şimdi on dakika içinde ayrılamam." Brock'a dönüyor. "Teşekkürler."

"Ben bir şey yapmadım," diyor Charlie'ye ve ikisi şakalaşırken eski günlerdeki gibi hissediyor. "Sadece bir soru sordum."

"Öyle mi?" Charlie karşılık verir. "Hangi düğmeye basacağını biliyordun."

"Ben mi?" Brock, Charlie'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranır. "Ben sadece dükkânda duyduklarımı tekrarlıyordum. Ondan hoşlanmadığı bir sır değil." Omuz silkiyor.

"Bara ilk girdiğinde ve onu ilk gördüğünde Everleigh'e karşı ne kadar aşağılık biriydin?" Charlie ona soruyor ve Brock sadece ona bakıp sırtıyor. "O da Lilah hakkında böyle hissediyor."

Nefesim kesiliyor ve en az benim kadar şaşırmış olan Brock'a bakıyorum. "Ama o bir at kıcı ve bir katır kadar inatçı. Yani bu hepimiz için çok eğlenceli. Hepimiz onun kimseye yasak olduğunu biliyoruz. Caleb sadece bu notu almamış."

"Eğer akıllıysa," diye araya giriyorum, "oyun oynamayı bırakacaktır. Onun yatağı çok soğuk olacak."

İçkimi elime alıyorum ve yüzümü buruşturarak iki y u d u m d a içiyorum. "İşimiz bitti mi?" Brock'a soruyorum.

"Evet, bebeğim," diye onaylıyor, beni kendisinden uzaklaştırıyor ve arka cebine uzanıp barın üstüne altmış dolar koymadan önce ayağa kalkıyor.

"Veda etmek zorunda mıyız?" diye soruyorum, o da başını sallayarak bardan çıkıyor. Kamyonetine doğru yürüdüğümüz süre boyunca bana usulca dokunuyor. Benimkini sıyıran ellerinden boynumu usulca tutan eline kadar, sanki her yerde elleri varmış gibi hissediyorum. Tam kapıyı açacakken beni kapıya doğru itiyor. Göğsünü göğsüme bastırışını izliyorum. "Eve gittiğimizde senin amını yiyeceğim." Yan tarafa dönüyor ve eteğimi yukarı kaydırıyor, dantel külotun ıslaklığını hissediyor. "O zaman ben de senin amını daha büyük bir tıkaçla sikeceğim." Yemin ederim şimdi bana dokunursa

onun üzerine boşalacaktı. "Ondan sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çökeceksin ve ben de senin o kıcını sikeceğim." Gözlerimi kapatıyorum ve dizlerimi birleştirmek zorunda kalıyorum. "Senin için sorun olur mu?"

"Sikini ne zaman ağzıma alacağım?" Ben soruyorum, o da sırtıyor.

"Eve giderken," diyor benden uzaklaşırken, kapıyı açıyor ve içeri girmemi bekliyor. Onu kızdırmak için eğiliyorum, ama popo fişini içime daha derine ittiğinde alay edilen ben oluyorum.

Kamyonete biniyor ve ellerim çoktan kot pantolonunun düğmelerinde. "İşte benim kızım," diye övüyor, park yerinden çıkarken aynı anda sikini serbest bıraktığımda. Aletini emebildiğim kadar emiyorum, kot pantolonu onu kısıtlıyor.

"Siktir, gırtlğından aşağı boşalacağım," diyor kamyonu durdurduğunda ve kalçaları ağzımı sikmek için yukarı kalktığında. "İçimdeki dölleri em," diye homurdanıyor. "Son damlasına kadar al." Dölünü boğazımın arkasına fişkirtirken sikinin üzerinde inliyorum. Hepsini yutuyorum ve onu bıraktığımda etrafıma bakıyorum ve onun araba yolunda olduğumuzu görüyorum.

"Yatağımda, açık yayılmış," diyor ve çantayı alıyorum.

Basamakları çıkarken, dizlerim neredeyse birbirine yapışmış bir halde, "Amımı yala," diyorum. "Sikilmeye ihtiyacım var."

"Bana amımla ne yapacağımı söyleme," diye mırıldanıyor ağzımı yalayıp yutarken, kapıyı açıyor. Benim ellerim onun fermuarına giderken, onun elleri çılgınca göğüslerimi kavıyor. Öpüşme tamamen dille oluyor ve yatak odasına gittiğimde beni iki hareketle soyuyor, çantayı yatağın kenarına fırlatıyor. "Şimdi geri dön."

Bana söylediğı gibi yapıyorum. Onun soyunmasını izlerken tüm vücudum p a t l a y a c a k m ı ş gibi hissediyor. Aleti yarı sertleşmiş, ağzımda hâlâ parlıyor. Bir dizini yatağın üzerine koyup bana doğru sürünüyor. "Şu amcığa bak," diye övüyor, eli aşağı inip tokatlıyor, kalçalarım titriyor, "ve bu kıç." Kıcımdan çıkardığı halkayı bir daire şeklinde çevirirken kullanıyor. "Sırılsıklam olmuş."

"Sik beni, Brock." Ellerimi kendi göğüslerimi kavramak için hareket ettiriyorum, meme uçlarımı sıkıştırıyorum. "Beni iyi becer."

Çantaya uzanıyor, içindekileri yanımdaki yatağı bırakıyor ve vibratörümü alıyor. "Kukumun içinde olan şey bu muydu?" diye soruyor pembe vibratörü yarığımın içinde aşağı yukarı sürterken, sikin ucunu içime sokup nefes nefese kalmama neden oluyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diyor ve ben de söyleneni yaparak yuvarlanıyorum. Vücudum onun için ağrıyor. "Bu daha iyi," diyor, vibratörü alıp başını tekrar içime sokmadan önce kış yanaklarımdan birini tokatlıyor. Çarşafı ellerimle kavıyorum. "Gülü yakala bebeğim ve klitorisine yapıştır." Elim yanımda hareket ederken şu anda doğru düzgün göremiyorum bile. Gülü **a l ı y o r u m** , klitorisime yerleştiriyorum ve açıyorum. Klitorisimi içine çektiği anda inliyorum. "Hmm," diye inliyor arkamdan. "Şu anda sikimi çok sertleştirdin," diyor dili içime kayarken. "Amım ıslak, kışım güzel ve sıkı." Popo tıkacını çeviriyor. "Şimdi seni becereceğim." Sikinin başı içime doğru hareket ediyor, basınç kışma doğru itiyor. "Kahretsin, daha da sıkı olmuşsun," diye tışlıyor sikini içime sonuna kadar sokarken. Gözlerimin başımın arkasına doğru yuvarlandığına yemin ederim. "İçine boşalmamı istiyormuşsun gibi sikimi kavra," diye talimat veriyor ve odaklanmaya çalışıyorum. "Amin sikilmek istiyormuş gibi hissetmiyorum."

"Sikilmek istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Kışımı sikmeyi ne kadar özlediğini göster bana." Sikini amımdan çıkarırken omzumun üzerinden bakıyorum. Aynı anda, tıkacın kışımdan çekilmeye başladığını hissediyorum, ama sonra horozunu bana ve kışımdaki tıkaca çarpıyor. "Brock," diye sesleniyorum, tıpayı horozuyla aynı anda hareket ettirirken. "Boşalacağım," diye uyarıyorum onu. "Büyük bir tane olacak." Bunu iliklerime kadar hissediyorum, daha önce hiç gelmediğim kadar boşalmak üzere olduğumu biliyorum. "Sakin durma."

Beni sınırın ötesine iterken kışımı tokatlıyor. Onun sikinin etrafında fişkırırken orgazm içimden geçiyor. Vicdan azabı duymadan bana vururken kollarım neredeyse titriyor. "Hazır mısın?" diye soruyor. Ona cevap verme şansım yok çünkü vücudumdan uçuyormuşum gibi hissediyorum. Fiş içimden çıkarıldı. "Şimdi seni becereceğim," diyor ve siki kışma giriyor. Amım yatağa damlarken boş hissediyorum. "Başını soktum," diyor, nasıl gittiğini söylüyor, dışarı çekiyor ve sonra bana daha fazlasını veriyor. "Yarı yolda, bebeğim, iyi misin?"

"Evet," diye tışlıyorum, gül hala klitorisimin üzerinde.

Sonuna kadar girene kadar kışımı sikiyor. "Hepsini aldın," diye beni bilgilendiriyor. "Şimdi kendini becer."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, bütün işi benim yapmama izin verdiğini biliyorum. "Kışına girmemden ne kadar hoşlandığını göster bana." Çarşafı kavıyorum, vücudumu önce ileri sonra geri hareket ettiriyorum. "Evet, işte bu," diye beni teşvik ediyor. "Daha fazlasını ister misin?" diye soruyor ve ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak başımı sallıyorum. "İşte." Bana vibratörü uzatıyor. "İçine girdiğinde ben senin kışını sikeceğim, sen de senin amını sikeceksin." Araya uzanıyorum, gülü kenara fırlatıyorum ve vibratörü açıyorum.

vibratör. Vibratörü içimde hareket ettirirken onun horozu kıcıma dikildi. Yavaşça içime soktuğum süre boyunca tıslıyor. Tavşan kulakları klitorisimin üzerinde hareket ettiğinde titriyorum. "Bebeğim," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından, "eğer etrafta dolanmayı bırakmazsan, pazartesiye kadar oturamayacağın noktaya kadar kıcıma becereceğim." Ona sırtıyorum, o da çekip tekrar sokuyor. "Sikini amına sok."

Onu içeri ve dışarı hareket ettiriyorum ve sonra hızını artırıyor, benimkiyle eşleşiyor. "Çok doluyum," diyorum, tekrar boşalmak üzere olduğumu bilerek. "Sanırım boşalacağım."

"Bir tek sen değilsin," diye inliyor ve ben çılgınca vibratörü içime sokup çıkarıyorum. İçimden çıkan ıslaklık, vibratörü içimden iterken gözlerimi kapattığımda elimi ıslatıyor, kelimenin tam anlamıyla yatağının her yerine fişkırıyor. Kalçalarım titriyor ama o kıcıma s o k u l u p adımı haykırırken elleri beni öyle sıkı kavıyor ki.

Otuz İkinci Bölüm

EVERLEIGH

Dirseklerimin üzerine çökmüş, yemek kamyonundan dışarı, arabasından inmekte olan anneme bakıyorum. Kapıyı çarparak kapatıyor, gözlerimi buluyor ve bana gülümsüyor. "Merhaba," diyor neredeyse nefes nefese, gülümsemesi kulaktan kulağa tüm yüzünü dolduruyor.

"Sana da merhaba!" Bana doğru yürürken ben de ona bağıríyorum ama gözleri fırının camında.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor, içeriyi görmesin diye kâğıt koydurduğum pencereyi göstererek.

"Erkencisin," diyorum, saatime bakıyorum ve öğleden sonra biri biraz geçtiğini görüyorum. "Üçte burada ol demişt'im."

"Biliyorum, biliyorum." Ayaklarının ucunda zıplıyor. "Ama hadi, bana yeri göstermelisin."

Ona gözlerimi deviriyorum. "İki saat seni öldürmez," diye takılıyorum ve sonra annemin arkasına başka bir araba park edince başımı kaldırıp bakıyorum. Oliver yüzünde bir çatık kaşla şoför mahallinden dışarı kayıyor. "Oh, birinin babamla başı dertte."

Annem başını bana doğru çeviriyor. "Ona bir daha asla baba deme."

Kıs kıs gülererek ayağa kalkıyorum ve Oliver annemin önüne geçtiği sırada kamyonetten çıkıyorum. "Öğle yemeği yememiz gerekiyordu." Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Seni aradım ve gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj bıraktım," diyor. "Ve mesaj attım; eşyalarını kontrol etmemen benim suçum değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İyi ki ölmüyordum. Ölebilirdim."

"Hayır!" Tersledim. "Çok erken."

"Peki, tamam." Oliver'a bakmadan önce gökyüzüne bakıyor. "Kızım la meşgulüm. Sen gidip lokantada yemek yiyebilirsin." Lokantayı işaret etti, sonra bana döndü. "Şimdi ya b e n i m l e içeri girersin" - omzunun üzerinden kapıyı işaret ediyor- "ya da ben sensiz giririm."

"Çok otoriter." Oliver'a bakıyorum. "Ne kadar süre çalışmaması gerekiyor?"

"Beni dinler mi ki zaten?" Ona ters ters bakıyor. "Gelecek hafta hafif işlere başlayabileceğini söyledim."

"Çalışmıyorum!" diye bağıyor. "Kızımı ziyaret ediyorum."

Annemin duymasını engellemek için elimi ağzımın yanına koyuyorum ve sözlerimi Oliver'a yöneltiyorum. "Bu sabah çöreklerden bazılarını sırladı."

Annem dişlerini birbirine kenetleyerek, "Bunu alacaksın," diye uyarıyor.

"Bana bunu en son söylediğinde on sekiz yaşındaydım ve ona gülmüştüm," diyorum Oliver'a, "o da ayakkabısını çıkarıp bana fırlatmıştı."

Kendini savunmak yerine oflayıp puflayarak fırına yöneliyor ama Oliver onu belinden yakalıyor. "Bırak da sana sürpriz yapsın."

"Hayır," diye bağıyor, "benim görmemin zamanı geldi."

"Peki," diye kabul ediyorum. "Tam bir çocuk." Kapıya doğru yürüyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle ona dönüyorum. "Bunu sosyal medya için filme alacağım," diye haber veriyorum. "Ben içeri gireceğim, sen de üçe kadar sayacaksın ve sonra içeri geleceksin." Telefonumu kapıya doğru çevirerek içeri giriyorum. Kapı açılır açılmaz ona "Maddie's'e hoş geldiniz" diyorum. İçeri girip dükkânına ne yaptığımı gördüğünde kamera yüzüne odaklanıyor.

Yerler siyah-beyaz karelerden oluşuyor, dört beyaz dökme demir masa ve uyumlu sandalyeler var. Cam vitrinin hemen yanında duran, satın aldığım paslanmaz çelik kahve makinesinin bulunduğu uzun beyaz tezgâha doğru yürürken duvarlar açık pembeye boyanmış. "Arka tarafta"-tezgahın arkasına yerleştirdiğim gömme rafları gösteriyorum-"Ev yapımı reçel ya da başka bir şey satabileceğimizi düşünüyordum. Burada raflarda yer almak isteyecek pek çok yerel satıcıya ulaştım." Elleri ağzına gitti. "Mutfağı görmeye hazır mısınız?"

"Bilmiyorum," diyor yüzündeki gözyaşlarını silerek.

Kamerayı yüzüme çeviriyorum. "Sanırım hoşuna gitti," diye anons ediyorum, arka alana doğru yürüyorum ve yükselttiğimiz ticari ışıkları açıyorum. "Burası senin mutfağın," diyorum ve kamerayı tekrar ona çeviriyorum. "Ortaya paslanmaz çelikten büyük bir ada koyduk, böylece bir tarafta kurabiyeler, diğer tarafta çörekler üzerinde çalışabilirsin." Masayı gösteriyorum. "Ve her şeyin duvara dayalı olması gerektiğini düşündük. Bir değil iki buzdolabınız var, böylece daha fazla hazırlık yapabilirsiniz." Paraya kıyıp aldığım ticari buzdolaplarını gösteriyorum, dört cam kapısı içerideki boş rafları gösteriyor. "Sonra iki mikseriniz var, böylece daha fazla hamur hazırlayabilir ve küçük partiler yapmazsınız."

gün." İki mikseri gösteriyorum. "Sonra sana iki fırın aldık çünkü bir tane yetmiyor ve sonra dört fritöz. Çok uzun bir süre kızartma yapacaksın," diye şaka yapıyorum, bir yandan da yaptıklarımı hayret ederek ona bakıyorum.

"Bu-" diye başladı. Kameradan bahsederken "Kapat şunu" diyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Maddie'den bu kadar. Gelecek Pazartesi büyük açılış için bizi takip edin," diyorum kamerayı kapatmadan önce.

"Everleigh, bunların hepsi çok fazla." Etrafına bakınıyor. "Tüm bunları karşılayabilecek miyiz? Daha sigorta parasını bile almadık."

"O konuda." Derin bir nefes alıyorum ve Oliver'a bakıyorum, o da tavana bakıyor ve sonra olacaklar için kendini hazırlıyor. "İtfaiye şefi birkaç hafta önce geldi."

"Ne?" diye sorar, şok olmuş bir halde. "Bana söylememiştin."

"O kadar da iyi bir ziyaret değildi," diye itiraf ediyorum. "Yangının nedeni kundaklamaymış," dediğimde nefesi kesildi.

"Sürpriz değil," diyor, "ama bunu resmen duymak nefesimi k e s i y o r ."
Başını iki yana sallıyor.

"Sadece bu da değil, kundaklamayı bizim yapmadığımızı biliyor ama başkasının yaptığını da kanıtlayamıyor."

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor. "Tüm bunları nasıl yaptınız?" "Şey." Tamamen çıldırması için kendimi hazırladım.

"Ona parayı ben verdim," diye itiraf ediyor Oliver sonunda.

Annem yüzünü ona dönüyor, saçları yüzünü kamçılıyor. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"İnşaat zaten devam ediyordu," diye söze başladı, "durdurup ne diyeceklerini beklemek zaman kaybıydı."

"Zaman kaybı," diye tekrarlıyor annem. "Bunun için para mı ödedin?" "Sadece ben değil" -göğsünü işaret ediyor- "Everleigh kredi çekti."

"Sen ne?" Annem bana dönüyor, sesi o kadar yüksek ki gözlerimi kısıyorum. "Tamam, çıldırmadan önce beni dinler misin lütfen?"

"Hayır, bankaya geri döneceksin ve o krediyi iptal edeceğiz. Gerekirse evi ikinci kez ipotek ettireceğim."

"Bunu yapmayacaksın," diye çıkıştım. "Bu ev senin olduğu kadar benim de." Kollarımı fırına açıyorum. "Eğer sana bir şey olursa, tüm bunlar benim mirasım olacak."

"Parasını ödersen senin mirasın olmaz." Ellerini havaya kaldırıyor. "Miras size kalan bir şeydir. Borç öyle değildir."

"Anne, artık bir şeyler hazırlamak için daha fazla alanın var, sonsuz olasılıkları düşün," diyorum. "Kahvaltı ve öğle yemeği yapabilirsin. Yemek yapmaya başla demiyorum. Ama simit ikram edebilirsin, harika bir tarifi var." Bana öylece bakıyor. "Sabahları sandviç hazırlayabilirsin ve satıldığında tükenir. Bir de yemek kamyonu var."

"Bununla ne yapacağım ben?" Yemek kamyonunu işaret ediyor.

"Şey-" Ona gülümsüyorum. "Bununla ilçe fuarlarına gidebiliriz. İş etkinliklerine katılabiliriz. Olasılıklar sonsuz. Hatta biriyle gece düğün resepsiyonlarında donut ve cupcake ikram etmek hakkında konuştum."

"Bunların hepsini yapamam." Başını kaldırdı. "Bunun için yeterli donanıma sahip değilim."

"Senin yapamayacağını biliyorum ama ben yapabilirim." Gözleri şok olmuş bir şekilde bana bakarken derin bir nefes veriyorum. "Biliyorum, biliyorum, bunun geçici olması gerekiyordu." Elimi karnıma götürüyorum, kafamdaki fikirle oynamak yerine bu açıklamayı yüksek sesle yaptığım için aniden gerginleşiyorum. "Ama ya bunu kalıcı bir şey haline getirmek istersem? Ya bir sürü yiyecek kamyonu almak istersem?" Elimi kaldırıyorum. "Planım bu değil ama kim bilir. Eğer tutarsa, her yerde yemek kamyonlarımız olabilir."

Oliver gözlerindeki hafiflikle, "Bu günlerde büyük bir çılgınlık," diyor. "Sanırım büyük aktörlerden biri bile New York'ta satın aldığı bir tanesinde yemek pişirirken yakalandı." Nefes alıyor. "Annemi bilmem ama ben senin eve daha yakın olmanı isterim."

Annem önce ona, sonra bana baktı. "Peki ya işin?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Ya bunu yapmayı daha çok seviyorsam? Çörekleri yapmak çok eğlenceliydi. Bazı insanlar yemek kamyonunda çalışmaktan nefret edebilir ama aynı yüzleri tekrar tekrar görmek çok güzeldi. Onlara ailelerinin nasıl olduğunu sormak. Bilmiyorum, bu beni yerleşik hissettirdi."

"Eskiden burada yaşamaktan nefret ederdin," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, ama artık sahip olmadığında onu özlediyorsun," diye gerçeği söylüyorum. "Sahip olmamak güzeldi, ama sonra geri aldığımda onu ne kadar özlediğini fark ediyorsun."

"Bunun Brock'la bir ilgisi var mı?" diye soruyor ve ona içimdeki tüm kesinlik ile cevap verebiliyorum.

"Bir parçası, evet." Gülümsüyorum. "Diğer kısmı ise sadece burada olmak istemem." "O biliyor mu?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Siz ikiniz iletişim dersleri."

"Çok konuşuyorsun," diye karşılık verdim ona. "Oliver'a aşkını ilan etmen elli yılını aldı."

"Ona olan aşkımı ilan etmedim." Parmağını kaldırdı. "Ondan hoşlandığımı ve birlikte olduğumuzu söyledim."

"O beni seviyor." Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Sadece kelimeleri söylemekte zorlanıyor." Bu ikimizi de güldürdü.

"Sana b o r c u m u z u ödeyeceğiz." Ona bakıyor. "Ne olursa olsun."

"Evlendiğimizde ne fark eder ki? Zaten sahip olduğum her şeyin yarısını alacaksın." Elimini ağzıma götürdüm. "Artık çalışmaya başladığına ve enerjin olduğuna göre düğünü planlayabilirsin."

"Oh, şak." Kıs kıs gülüyorum ve annem sadece başını sallıyor ama herkesi şaşırtacak şekilde hayır demiyor. "Artık burayı gördüğüne göre, başımdan gidebilirsin."

"Daha fazla insan işe almalıyız," diyor annem ve ben de başımı sallıyorum.

"Önümüzdeki hafta başlayacak dört yeni işim var," diye haber verdiğimde nefesi kesildi. "Çok meşguldüm," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Görünüşe göre dikkatimi vermemişim," diye belirtiyor annem. Fırından çıkıp yemek kamyonuna geri dönüyorum ve onu yeni mutfağa alışması için yalnız bırakıyorum. Tam Brock'a mesaj atacakken kamyonetin kapısının çalındığını duyuyorum ve başımı kaldırıp onu orada dikilirken görüyorum. "Burada ne işin var?" Yüzünde bir gülümsemeyle kamyonu doğru adım atarken ona soruyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye karşılık veriyor ve beni kendine çekerken gülmekten kendimi alamıyorum. Saige annesine döneli beş gün oldu. Beş gün ve her geceyi birlikte geçirdik. Tüm hafta sonunu çıplak geçirdikten sonra Pazartesi günü yürüyebildiğime şaşırmıştım. "Unutma, bu akşam Saige'le yemeğim var." Yüzünü boynuma gömmek için başını eğdi.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyorum, o da gülümsüyor.

"Bizimle gelmek ister misin?" diye tekrar soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Onu bütün hafta boyunca görmedin," diye belirtiyorum. "Neden siz ikiniz yemeğe çıkmıyorsunuz, sonra onu b ı r a k t ı ğ ı n ı z d a sizinle evinizde buluşuruz?"

Bir şey söylemek zorundaymış gibi bana bakıyor. "Tamam." Dudaklarımı öpüyor. "Bu gece konuşuruz." Ses tonundan hoşlanmadığım için bir şey söylemiyorum ama işe dönmesi gerektiğini de biliyorum. Ona bir şey söyleme şansım yok.

Telefonum çaldığında o da yoktu. Aşağıya baktığımda bu sabah birkaç ilan vermek için aradığım yerel gazetenin aradığını görüyorum. "Sonra görüşürüz."

Telefonu kulağıma götürürken ona başımı sallıyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, onun dükkâna geri dönüşünü izlerken.

"Everleigh," diyor kadın adımı söyleyerek. "Ben Amy ve sizi *The Town Chronical*'dan arıyorum. Bir sonraki sayıda fırınla ilgili bir haber yapmak istiyorum." Ellerime bakıyorum. "Oturup konuşabileceğimizi umuyorum."

"Kulağa harika geliyor" diyorum, fırının kapısına bakıyorum ve annemin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dışarı çıktığını görüyorum. "Aslında kulağa çok hoş geliyor."

Bölüm Otuz Üç

BROCK

Ben: Paspasın altında bir anahtar var, içeri gir.

Karla'nın evinin önüne geldiğimde telefonu yere bıraktım. Telefon bip sesi çıkarıyor ve aşağı baktığımda bana çoktan mesaj attığını görüyorum.

Everleigh: Ön paspasın altında olması güvenli mi? En azından koy
bir bitkinin içinde.

Başımı sallayıp arkaya bakıyorum ve Saige'in koltuğundan kalkıp arka kapıyı açtığını görüyorum. **D ı ş a r ı** çıkıyorum ve ön kapıya kadar elini tutuyorum, o da arkasını dönüp bana kocaman sarılıyor. "İki gün sonra görüşürüz," diye hatırlatıyorum ve ön kapı açılırken başıyla onaylıyor.

"Selam bebeğim," diye selamlıyor Karla Saige'i, dışarı çıkıyor ve ona sarılmak için kollarını uzatıyor. Saige onun kollarına giriyor. "Eğlendin mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Saige, "biftek yedik."

"Kulağa nefis geliyor," der. "Git duşa gir." Başıyla işaret ediyor ve ben de Saige'e gülümsüyorum.

"İki gün bebeğim," diye tekrarlıyorum ve o da gülümseyerek eve giriyor.

Karla bana dönmeden önce Saige'in duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekliyor. "Avukatın mektubunu aldım."

Ona başımı salladım. "Anlaştığımızı sanıyordum."

"Hiçbir konuda anlaşmadık. Onu bu hafta alabileceğimi söylemiştin. Peki ya bir dahaki sefere? Peki ya bir şeye sinirlenip hıncını benden çıkardığında?" İnkâr etme zahmetine bile girmiyor. "Bunun kâğıt üzerinde olduğundan emin olmak istiyorum."

"Her neyse." Dönüyor ve eve doğru yürümeye başlıyor.

"Karla." Ona sesleniyorum ve o da dönüp bana bakıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım, kiminle görüştüğüm seni ilgilendirmez." Bana doğru döndü. "Ve evimde kimlerin olduğu da yine seni ilgilendirmez." Bir şeyler söylemeye başladı ama ben elimi kaldırdım. "Saçmalamadan önce bir düşün. Camdan evlerde yaşayan insanlar taş atmamalı, değil mi?" Bir saniye bekliyorum. "Bu hafta sonu Saige'i Everleigh ile tanıştıracam," diyorum.

"Onunla zaten tanıştı," diye yüzüme vuruyor. "Bunu benimle konuştuğundan değil."

"Sana kendimi açıklamama gerek yok ama onunla arkadaşım olarak tanıştı. Bu hafta sonu birlikte olduğumuzu öğrenecek." Everleigh'le henüz konuşmadığım için aceleci davranıyor olabilirim ama Everleigh'in yanımda olmasını istiyorum ve ona karşı hissettiklerimi saklamak istemiyorum.

"Bize bir şans verdin mi?" diye soruyor usulca.

"Nasıl hissettiğimi biliyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Seni asla ama asla kandırmadım. Everleigh'i sevdiğimi biliyordun ve sana bir daha kimseyi sevebileceğimi düşünmediğimi açıkça belirttim." Yere baktı. "Umursamadın."

"Sanırım seni değiştirebileceğimi düşünerek hata yaptım," diyor ve dönüp evine giriyor ve kapıyı çarparak bana konuşmanın bittiğini söylüyor.

Nefes veriyorum ve evime doğru yol alıyorum. Evimin önüne geldiğimde ışıkların yandığını görüyorum ve onun içeride olduğunu bilerek gülümsüyorum. Merdivenlerden yukarı yürüyüp ön kapıyı açıyorum, botlarımı çıkarırken onun evin içinde dolaşmasını dinliyorum.

Onu mutfakta çaydanlığı koyarken buluyorum. "Selam," diyorum ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Benim tişörtlerimden birini giymişti ve saçları ıslaktı.

"Hey, seni beklerken gelip duş aldım. Eve gittiğimde duş alacaktım ama sosyal medyamıza video yüklemeye başladım. Sonra da bu Cumartesi için son dakika hazırlıkları yapıyordum." Dönüyor. "Umarım sorun olmaz."

"Konuşmamız gerek," diyorum tabureyi çekip ada aramızda kalacak şekilde oturarak.

"Uh-oh," diye tepki veriyor ve gergin olduğunu görebiliyorum, "bu kulağa iyi gelmiyor." Ellerimi tezgâhın üzerine koyuyorum. "Yemek iyi geçmedi mi?"

"Harika geçti," diye gerçeği söylüyorum. "Sen de orada olsaydın daha iyi olurdu ama bir dahaki sefere."

"Siz ikiniz yalnız kalmalısınız," diyor ve bunu anlaması bana bir şeyler hissettiriyor.

"Bu gece Karla'yla konuştum," diye paylaşıyorum ve o da aramızdaki adaya doğru yürüyor. Ellerini adanın üzerine koyuyor ve gergin bir şekilde adaya vurduğunu görebiliyorum. "Ona seni bu hafta sonu Saige'le tanıştıracığımı söyledim."

"Onunla zaten tanıştım." Karla'nın söylediklerinin aynısını söylüyor.

"Evet, ama o senin arkadaşım olduğunu düşünüyordu. Ona bundan daha fazlası olduğunu söylemek istiyorum."

"Bu işleri aceleye getirmek olmaz mı?" Gözlerimin içine bakıyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum, ne zaman ayrılacağına çoktan karar verdiğini ve bana söylemediğini düşünüyorum.

"Bilmiyorum, sen söyle," diye karşılık veriyorum. "Yakında fırın bitecek. Zaten bitti, ama yakında annen tüm gücüyle geri dönecek. Bu durumda sen ne yapacaksın?"

"Bunu sorman komik. Bugün annemle bu konuyu konuştum," diyor ve ben nefesimi tutuyorum. Olacaklara hazırlıklı oluyorum, gideceği kelimeleri söylemesine hazırlıklı oluyorum. Yine onsuz nasıl yaşayacağıma hazırlanıyorum ama bu sefer başka bir kadını asla ama asla onu sevdiğim gibi sevemeyeceğimi biliyorum. Benim için o. "Fırını ve yemek kamyonuna nasıl devam etmek istediğimi konuştuk." Yutkunamıyorum bile, boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor. "Ve ben de kalmaya karar verdim." Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Bunun senin için çok fazla olabileceğini biliyorum. Çok hızlı olduğunu falan. Ama karar verici faktör sen değildin."

"Beni hiç hesaba kattın mı?"

"Tabii ki istedim," diyor usulca. "Sadece seni istemedim-" "Neye?"

Kesiyorum. "Umarım benim için kalıyordur. Bizim için."

"Brock," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bu gece eve geldim ve ışığın açık olduğunu gördüm ve içeri girdiğimde senin burada her ne yapıyorsan onu yaptığını duydum. Bu evde hiç kimseyi görmeden eve gelmedim. Saige olmadığında ev ölü ve sessiz oluyor. Sanki ev hareketsiz duruyormuş gibi ürkütücü bir sessizlik. Sen içindeyken, ona hayat veriyorsun."

"Çay yapıyorum," diye anons ediyor.

Cevabına gülümsüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Yani Saige'le arkadaşından daha fazlası olarak tanışmak senin için sorun değil mi?" diye soruyorum, o da homurdanıyor. "Cuma günü onu alacağım ve seninle akşam yemeği yiyeceğimizi söyleyeceğim. Sonra da ona sana aşık olduğumu söyleyeceğim."

Nefesi kesildi. "Uzun zaman önce birbirimize aşıktık ve ben birlikte olmamızı engelleyen şeyler yaptım."

"Yapma bunu." Başını sallıyor.

"Ona ne söyleyeyim, sana aşık olduğumu mu?" Tekrar başını sallıyor.

"Hayır, geçmişte olanları. Seni paylaştığın için kafası yeterince karışacak, bir de beni daha önce sevdiğini ve olanları anlatıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bunu bilmesini hiç istemiyorum."

"Eninde sonunda öğrenecek," diyorum. "Kasaba küçük ve dedikodu hayattan daha büyük."

"Evet, ama biz buna alet olmak zorunda değiliz," diye karşı çıkıyor. "Peki, tamam." Elimi kaldırıyorum.

"Beni seviyor musun?" diye soruyor usulca, arkasından çaydanlığın ısıklık sesi geliyor. Onu.

"Seviyorum," diye onaylıyorum.

"Beni sevmekten hiç vazgeçtin mi?" Ocağa doğru hareket etmiyor.

"Sevdiğimi sandım," diye itiraf ediyorum, "ama kendime yalan söyledim."

"Ben de," diye yanıtlıyor yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle.

"Yani beni sevdiğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum, o da sırtıyor.

"Belki."

"Hemen buraya gelecek misin?" Ben soruyorum, o sallıyor Başını. Ocağa doğru dönüyor ve bana doğru yürümeden önce ocağı kapatıyor. Bana yaklaştığında, onu kendime doğru çekiyorum, kaldırıyorum ve adanın üzerine koyuyorum.

Ellerini yüzüme koyuyor. "Beni sevmeyi hiç bıraktın mı?" Onun bana sorduğu soruyu ben de ona sordum.

"Maalesef hayır." Eğilip dudaklarımı öpüyor. "Sevdiğimi sanıyordum." "Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin."

Yanağımı okşuyor. "Bunu telafi et," diye ısrar ediyor usulca. "Her gün, bunu telafi et."

Onu belinden kavrayıp tezgahın üzerinden kaldırıyorum. "Her gün, tam da bunu yapmayı planlıyorum." Yatak odama doğru yürüyorum. "Şu andan itibaren."

Otuz Dördüncü Bölüm

EVERLEIGH

"Nasıl görünüyorum?" Banyodan fırfırlı bebek pembesi eteğim ve arkadan bağlanan kabarık kısa kollu büzgülü beyaz tül üstümle çıktığımda anneme soruyorum. "Anne," diye inliyorum. "Aynı şekilde giyinmemiz gerekiyordu."

"Öyleyiz," diye karşı çıkıyor. "Kelimenin tam anlamıyla aynı gömlek ve etek. Sadece fazladan bir kat daha eklemem gerekiyordu, yoksa unutup eğilir ve çiftliği ele verirdim." Mutfığa bakıyorum, bugün bize yardım etmeleri için tuttuğumuz altı kişiyi görüyorum. "Fotoğrafçı ne zaman burada olacak?" diye soruyor, etrafına bakınıyor ve ellerini sinirden titretiyor.

"Her an gelebilir," diye cevap veriyorum ve arkamı dönüp arkada çalışan insanları yakalıyorum.

"Sen ve o telefon," diye tıslıyor annem.

"Hey, bu telefon" -elimde tutuyorum- "dün gece viral oldu." Sallıyorum. "Fırına girdiğin video yirmi dört saat içinde on iki milyondan fazla kez izlendi."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye itiraf ediyor eteğini düzelterek. "Ya kimse gelmezse?"

"Büyük açılışa mı?" Gözlerimi deviriyorum. "Beş yüz çörek yaptım. Gelseler iyi olur," diyorum ve o da gülüyor.

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamıyor çünkü kapı açılıyor ve yerel gazetenin fotoğrafçısı içeri giriyor. Pencerenin yanındaki masada yan yana oturuyoruz, masanın üstü kurabiyeler, kekler, çörekler ve kahve fincanlarıyla dolup taşıyor. Anneme bakıyorum, o da bana gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyorum" diyorum, o da başını geriye atıp gülüyor.

Fotoğrafçı ona bakmamı söylerken, "Bunu söylemesi gereken kişi benim," diye azarlıyor. İki gün önce muhabir beni aradı ve fırının yanmasından sonra kasabanın fırının yeniden inşası için nasıl yardıma koştuğu hakkında bir haber yapmak istediğini söyledi. Bana bir dizi soru sordu ve bugün fotoğrafçı öğlenki büyük açılışımızdan önce birkaç fotoğraf çekmek için geldi.

Otuz dakika sonra nihayet ayrılmadan önce milyonlarca fotoğraf çekmiş gibi hissettiriyor. Ayağa kalktım ve etrafa bir göz attım, vitrinleri gördüm.

ağızına kadar çörek ve kekle dolu. Alt rafta test ettiğimiz kurabiye tabakları var. Harmony sayesinde vitrinlerin üstünde beş tabak kek duruyor. İki tabak dilimler halinde kesilmiş ve üçü de satılmaya hazır tam pastalar.

Gösteriş olsun diye vitrinlerin üzerine altın rengi sarkan ışıklar eklettim ve bir bahçe gibi görünmesi için sahte beyaz ve pembe çiçekler sarkıttım. Ön kapının yanındaki balon buketinin birkaç fotoğrafını daha çekiyorum. "Anne," diye sesleniyorum ona, fotoğraf makinesini kaldırarak, "açılış hakkında ne söylemek istersin?"

"Montgavin'deki herkese bugün burada olabilmemiz için gönüllü olarak zaman ayırdıkları ve geldikleri için teşekkür etmek istiyorum. Hiçbiri olmasaydı bunu başaramazdık." Gülümsüyor. "Ama en önemlisi, hastalandığımda geri dönüp benimle ve fırınla ilgilenmek için hayatını bir kenara bırakan kızıma teşekkür ederim." Gözyaşlarını siliyor. "Bunu onsuz yapamazdım ve yapmak da istemezdim." Kapı açıldığında onu bantlamayı bırakıyorum ve Saige ile Brock'un fırına girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Bayan Maddie!" Saige çığlık atarak ona doğru koşuyor, üzerinde dün akşam yemekte bugün giymek için seçtiği güneş elbisesi var. Saçları ortadan ayrılmış ve her iki yanda iki küçük örgü ile arkadan bağlanmış. "Bu çok güzel," diyor etrafına bakarak. Gözlerim bir elinde çiçek tutan Brock'a gidiyor. Gri pantolonunu ve içine sokulmamış, yakası açık, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli gömleğini giymiş.

"Merhaba." Onu gördüğümde kocaman gülümsedim.

"Selam, bebeğim." Bana doğru yürürken gülümsüyor, boştaki kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Yanağımdan öpeceğini sanıyorum ama başını eğiyor ve dudakları usulca dudaklarımı buluyor. Gözlerimi kocaman açıp görüp görmediğini anlamak için Saige'e bakıyorum. Dün akşam yemek yedik ve benim kim olduğum hakkında hiç konuşulmadı, en azından ben oradayken. Bugün sabah 3'ten beri gidiyorum, o yüzden ona bunu sorma fırsatım olmadı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Merhaba Everleigh," diye selamladı Saige. "Sana çiçek getirdik." Çiçekleri Brock'un elinden alıp pembe şakayıkları görmem için havaya kaldırıyor. "Duvarlarla aynı renkteler, yani uyumlular."

"Bunlar çok güzel," diye iltifat ederek çiçekleri ondan aldım. "Çok teşekkür ederim."

"Babam bu gece bizde kalacağını söyledi." Gözlerim doğrudan Brock'a kayıyor.

Annem çiçekleri benden alarak, "Neden gidip onları suya koymuyorum?" diye öneriyor. "Saige, neden gelip Everleigh'in bu sabah yaptığı yeni çörekleri görmüyorsun?" Ona bakıyor. "İçine jöle, üstüne de fıstık ezmesi krema koyma fikrini senin verdiğini söyledi." Elini Saige'in elinin içine sokarak onu arkaya doğru çekiyor.

"Ona senin evinde uyuyacağımı söylemedin." Onunla uğraşmaya başlamadan önce mutfağa girmelerini beklediğimi bile sanmıyorum.

"Bebeğim," diye yatıştırıyor ellerini kalçalarımın koyarak, "yakında taşınacaksın ve senin orada olmana alışması gerekiyor."

"Özür dilerim, ne dedin?" Başımı sallıyorum.

"Şimdi değil, ama önümüzdeki ay bizimle yaşıyor olacaksın."

"Brock," diye tıslıyorum, "bunu ona söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki söylemedim." Gözlerini deviriyor. "Bütün gün çalıştığını ve bu gece yorgun olacağını söyledim, bu yüzden bizde kalacaksın, böylece rahatlamayı sağlayabiliriz."

"Bunu yuttu mu?"

"Muhtemelen bana sırtımdan bakmadı ve sonra 'ohh ondan hoşlanıyorsun' dedi," Saige'in onunla nasıl dalga geçtiğini taklit ederek beni güldürdü.

"Ben de 'hayır, onu seviyorum' dedim." Nefesim kesildi. "O da aynen böyle yaptı. Ama sonra senin güzel olduğunu söyledi." Omuz silkti. "Yani sanırım onayladı."

"Sana inanmıyorum," diyorum, ama sonra kapı açılıyor ve Autumn içeri giriyor, ilk kez bitmiş olarak gördüğünde ağzı açık kalıyor.

"Vay anasını," diye yemin ediyor ve Charlie kıs kıs gülüyor. "Bu inanılmaz." Gözleri odada dolaşp her şeyi içine çekiyor.

"Vay canına." Başını sallıyor ve Autumn'a bakıyor. "Bu sabah Landon'ın önünde güzel bir kışın olduğunu söylediğim için bana bağırdın, ama bir bok söylemene izin var mı?"

"Charlie Barnes, sinirime dokunuyorsun," diye tıslıyor. "Sonuncusu gibi."

Onu boynundan tutup kendine doğru çeker. "Seni seviyorum," der ve kız onun kollarında erir, "bunu sakın unutma."

"Nasıl unutabilirim ki?" Kollarını onun beline doluyor ve sonra oğullarına bakıyor.

"Hoş geldiniz," diyorum onlara ve sonra Harmony ve Brady'nin Wyatt'la birlikte içeri girdiğini görmek için bakıyorum. "Merhaba." Onları karşılamak için elimi kaldırdım.

Bir el benimkine kayınca tekrar aşağı bakıyorum ve gözlerim Brock'un benimkiyle birleşen parmaklarına takılıyor. İnsanlar içeri girerken gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve daha fazla insan içeri girdiğinde ona cevap verme şansım olmuyor.

Annemle birlikte odada çalışıyor, herkese yardımları için teşekkür ediyorum. Kafamı her kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum; kaldırmadığımda ise hemen yanımda olduğu için. Bütün gün benden hiç uzaklaşmadı. Fırın ağzına kadar dolu. Vitrinler sayamayacağım kadar çok kez doluyor, insanlar kutular dolusu çöreklerle çıkıyor.

Sanırım kasabadaki herkes merhaba demek için geliyor ve viral video nedeniyle yakın kasabalardan pek çok yeni yüz var. Gün uçup gidiyor ve saat 17:00'ye geldiğinde her şey tükenmiş oluyor.

"Elimizde hiçbir şey kalmadığına inanamıyorum," diyorum masaya, kolunu sandalyemin arkasına koyan Brock'un yanına otururken. Autumn ve Charlie de burada oturuyor, annem de yanlarında.

"Pizza yiyebilir miyiz?" Saige yanındaki sandalyeden soruyor ve adam ona bakıyor.

"Bugün kaç tane çörek yedin?" diye soruyor ve Saige omuz silkiyor.

"Tat testi yapıyordum." Bana bakıyor. "Everleigh benden bunu yapmamı istedi."

Oliver yanıma gelip bana bir kadeh şampanya uzatırken Brock'a bakıp dudaklarımı birleştiriyorum. Diğer masadan bir sandalye çekip annemin yanına oturuyor. "Sizi bilmem ama ben buna başarı derim." Annemin elini tutuyor ve parmaklarını öpüyor.

Fırının kapısı tekrar açılıyor ve ben tam kapalıyız diyecekken gelenlerden birinin şerif yardımcılarından biri olduğunu fark ediyorum. "Merhaba," diyor bize bakarak. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Saçmalama," dedi annem. "Size çörek ikram ederdim ama kalmadı." "Sorun değil Bayan Maddie," diye cevap veriyor. "Zaten resmi bir iş için buradayım."

Şampanya bardağımı masaya bırakıyorum, söyleyeceklerini beklerken ağzım kuruyor. "Yangını çıkaran iki kişiyi az önce tutukladık," diye anons edince annemin nefesi kesiliyor. "Onları birkaç saat önce yakaladık." Gözleri Brock'a kaydı.

"Dükkanınızın etrafında dolaştıklarına dair bir ihbar aldık." Brock ayağa kalkıyor.

"Söylemeliyim ki, bugün burada bu kadar insan varken bunu yapmak pek akıllıca değil. Birisi şüpheli göründüklerini söyledi, bize plaka numarasını verdi, biz de onları yakaladık."

çok geçmeden." Ağzı gerildi. "İkisi de biz oturur oturmaz birbirlerine saldırdılar."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor annem.

"Asıl mesele bu değil," diye ekliyor. "Cartwright'lar için çalışıyorlardı."

Brock sandalyesinden fırlamak üzereyken elimi bacağına koyarak onu durduruyorum. "Bize haber verdiğin için teşekkür ederim," diyorum, sonra dönüp Brock'a bakıyorum. "Bizden bir saniye daha uzak kalamazlar." Elimini yanağına koyuyorum. "Zaten bizden çok şey aldılar."

"Ama onlar-" Parmağımla dudaklarına koydum.

"Buradayız," diye hatırlatıyorum ona, "birlikteyiz." Masanın etrafına bakıyorum. "Biz kazandık."

"O haklı," diye onaylıyor Charlie. "Hak ettiklerini bulacaklar. Kendilerini asmak için ihtiyaç duydukları tüm iplere sahipler."

Bana dönmeden önce Charlie'ye başını sallıyor. "Bizimle eve geliyor musun?" diye soruyor ve ben Saige'e bakıyorum.

"Emin olabilirsin," diye onaylıyorum, o eğilip herkesin önünde beni öpmeden hemen önce, ben de onu öpüyorum.

Bölüm Otuz Beş

BROCK

"Günaydın," diyor Everleigh ve ben de omzumun üzerinden, gözlerindeki uykuyu silerek mutfığa giren Saige'e bakıyorum. Adanın etrafında bana doğru ilerlerken saatin dokuz buçuğu geçtiğini görüyorum.

"Günaydın bebeğim," diyorum, iki fincan kahve doldurduktan sonra dönüp onu omuzlarından kucaklıyorum ve başının üstünden öpüyorum. "İyi uyudun mu?"

Başını sallıyor, tek kelime etmeden kanepeye doğru ilerliyor, üzerine oturuyor ve üzerini örtmek için arkadan battaniyeyi alıyor.

Everleigh taburenin üzerindeki koltuğundan, "Görüyorum ki biri tıpkı babasına benziyor," diye mırıldanıyor. Gülmemeye çalışarak yanına gidiyorum ve ona kahve fincanlarından birini uzatıp eğilerek dudaklarından öpüyorum. Beni öperken ellerinden biri kalkıp yanağımı tutuyor, bana gülümsüyor ve lanet olsun, bu hiç iyi hissettirmiyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Dün gece büyük fırın açılışından sonra eve geldiğimizde ızgaraya biraz biftek attım. O ve Saige yanında salata hazırladılar ve sonra Everleigh hayatımda yediğim en güzel şeylerden biri olan brokoli ve çedar pilavını yaptı. Sanki bunu hayatımız boyunca yapıyormuşuz gibi hissettim. Everleigh'e karşı aşırı sevecen değildim ama istediğimde onu öpmekten de çekinmiyordum. Saige beni daha önce hiç bir kadınla görmemişti ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ama Everleigh bu, onunla tanışan herkes ona aşık oluyor. Herkes onunla arkadaş olmak istiyor ve Saige de onlardan biri. "Tıpkı babası gibi." Tırnaklarını sakalımda gezdirerek beni ürpertiyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda ve ben onun gözlerindeki ışığa hayret ediyorum. Umarım benimkiler onu ne kadar sevdiğimi anlatıyordur. "Babam gibi miyim?" Saige kanepeden soruyor ve ben Everleigh'le göz temasını kesip Saige'in yanına oturuyorum ve ayaklarını kucağıma koyuyorum. Everleigh yüzünü bize dönmüş, üzerinde bir şort ve ona uygun bir atletle bornoz yerine kullandığı kazağı var. Saige kalkmadan önce birlikte aldığımız duştan dolayı saçlarının uçları hâlâ ıslaktı. Everleigh'in onu becermeme izin vermesinin tek yolu buydu. Saige'in her an kalkabileceğini bildiği için yatakta sikime dokunmayı bile reddetti. Ayrıca, tüm gün boyunca o kadar yorgundu ki

ve ayaklarının üzerinde durduğu için neredeyse kafasını yastığa koyar koymaz uyuyakaldı. Dürüst olmak gerekirse, iki kızım da çatımın altında olduğu sürece umurunda değildi. Yatağa girdim ve güzel rüyalar gördüm. Uyandığımda Everleigh'i yanımda hissetmek daha da güzeldi.

"Oh, evet." Başını sallıyor, tabureden kıpırdamadan sırtını tezgâha yaslıyor, sonra kahvesini alıp kalkıyor ve ayaklarını altına kıvrarak karđımıza oturuyor. Onun yanıma oturmasını istiyorum. "Kimse kalkmasını söylemese öğleden sonraya kadar kanepede kamp kurardı."

"Ben söylemedim." Kendimi savunmaya çalışıyorum ama o haklı. "Bütün gün değil." Başını yana eğiyor ve bunu yaptığım her zamanı tek tek sayacağını biliyorum. "Kahvaltıda ne yemek istersin?"

"Gördün mü Saige?" Beni işaret ediyor. "Haklı olduğumu bildiğinde böyle yapıyor."

Ben inleyip gözlerimi devirince Saige gülüyor. "Gördün mü? Bu aynı zamanda haklı olduğum anlamına da geliyor." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Tarçınlı rulo krep yapabilirim," diye öneriyor, "ya da yaban mersinli limonlu."

Saige'in nefesi kesilir. "Tarçınlı rulo krep yapabilir misin?" Sanki Everleigh ona bir sonraki matematik sınavının tüm cevaplarını verebileceğini söylemiş gibi soruyor bunu.

"Babanda tüm malzemelerin olup olmadığına bakmam gerek, ama yoksa bugün markete gidip yarın için elimizde olduğundan emin olacağım. Yarınki hamuru hazırlamak için öğleden sonra fırına gitmem gerekiyor."

"Gelip yardım edebilir miyim?" Saige soruyor ve Everleigh parlayan gözlerle ona bakıyor.

"Baban gelebilirsin diyorsa, elbette." Gülümsüyor.

"İngilizce ödevlerini bitirdin mi?" Dikkatimi Saige'e veriyorum, o da başını sallıyor. "Peki ya matematik?"

"Neredeyse." Örtüyü üzerinden atıyor. "Sen simit yaparken ben de yapabilirim."

"Yemek istediğin şey bu mu?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Krem peynirli mi yoksa başka bir şey mi?"

"Krem peynirli lütfen," diye cevap veriyor salondan çıkıp yatak odasına doğru yürürken, kapıyı kapattığını duyuyorum. Gözlerim koridorda geziniyor, sonra bana bakan Everleigh'e dönüyor. "Bu bakış ne için?"

Kahvesini masaya bırakıyor ve bana doğru yürüyüp bacaklarımın arasında duruyor. "Seni d a h a önce sevdiğimi sanıyordum," diyor ben otururken, bir elini

Elini kalçasına koyup neredeyse kurumak üzere olan saçlarımda gezdiriyor. "Ama seni baba modunda görmek." Ben ona bakarken o da bana bakıyor. "Sen bir DILF'sin." Başımı geriye atıp ona gülüyorum. "Sert çekirdekli DILF gibi." Eğildi ve dudaklarımı öptü. "Sana çok pis şeyler yapmak istiyorum."

"İstiyor musun?" Fincanımı masaya koymak için elimi uzatıyorum, belinden tutup onu kendime çekiyorum. Kalçalarıma binip tam sikimin üzerine oturduğunda çığlıklar atıyor. "Her şeyi duymak istiyorum." Oda onun kahkahalarıyla dolarken başı geriye düşüyor ve ağzım boynuna gidiyor. Omzunu kaldırıyor ve beni durdurmak için boynunu büküyor, daha da fazla kıkırdıyor. "Ben de sana kirli şeyler yapmak istiyorum," diye mırıldanıyorum, onu horozumun üzerine daha sert itiyorum. "Ne yapmadık biliyor musun?" Gözleri parlıyor ve kaşları kalkıyor. "Henüz göğüslerine boşalmadım. Ya da yüzünü sikmedim," diye kulağına fısıldıyorum, elim sırtında geziniyor.

"Sanırım gidip bir duş daha alacağım," diye mırıldanıyor, "pembe bir oyuncakla."

"Hayır." Elimle boynunu kavıyorum. "Ben yanında olmadığım sürece kendine ya da oyuncaklarına dokunmayacaksın."

"Sen benim patronum değilsin," diye tersliyor.

"Senin patronun olmayabilirim ama bu benim." İki elimle kışını kavıyorum. "Ve bunlar da benim." Göğüslerini avuçlayıp meme uçlarıyla oynuyorum. "Ve bu..." Elimini tepesine doğru indiriyorum ve kucağımdan atlıyor.

"Resmi anladım," diye tıslıyor, "ve tost makinesine simit koymak gerekiyor." Ayağa kalkıp onu kendime doğru çekiyorum ve kollarını boynuma doladığında göğsü göğsüme çarpıyor.

"Seni seviyorum bebeğim." Ona gülümsüyorum. "Dünden daha çok ve yarından daha az."

Saige odaya girdiğinde "Ben seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyor. "İşim bitti," diyor Saige. "Artık gidebilir miyiz?"

"Evet," diyorum, Everleigh'i bırakıyorum ama eğilip dudaklarını öpüyorum. "Ben simitleri hazırlayayım."

"Gidip yatağı h a z ı r l a y a c a ğ ı m ve eve uğrayıp üstümü değiştirmem gerekebilir."

"Çantanı hazırlaman gerekiyor," diyorum ve bana bakıyor. Benimle tartışmak istediğini biliyorum ama Saige odadayken buna cesaret edemiyor.

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyor, sonra oturma odasından çıkıp giderken kahvesini alıyor.

"Simitleri ben alırım," diye teklif ediyorum, kendi kahvemi alıp oturuyorum. "Sen de krem peyniri al."

Buzdolabına doğru yürüyüp krem peynir küvetini, çilekleri ve yaban mersinlerini çıkarıyor. "Everleigh bu gece yine burada mı uyuyacak?" Saige bana soruyor, ben de ona bakıyorum.

"Öyle olmasını umuyordum," diye cevap veriyorum. "Senin için sorun olur mu?" "O iyi biri," diyor Saige. "Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Seviyorum." Simidi tost makinesine koyuyorum ve sonra dönüp ona bakıyorum. "Onu seviyorum." Gözleri kocaman oldu. "Ve onu her zaman yanımda istiyorum. Tıpkı seni her zaman yanımda istediğim gibi."

"Annem onu hep sevdiğini söyledi." Saige beni şok etti. "Everleigh'in her zaman aşık olduğun kişi olduğunu söyledi, onunla bile." Derin bir nefes alıyorum, Karla'yı arayıp ona ne kadar aptal olduğunu söylemek istiyorum ama önce bunu halletmem gerekiyor. "Annemi seviyor muydun?"

"Anneni seviyorum çünkü bana seni verdi," diye elimden geldiğince dürüstçe cevap veriyorum. "Onu her zaman seveceğim çünkü o senin bir parçan. Ve seni tüm kalbimle seviyorum," diye açıklıyorum usulca. "Tıpkı Everleigh'i sevdiğim gibi."

"Ben burada olmadığım zamanlarda seninle birlikte olduğu için mutluyum," diyor. "Beni aradığında hep yalnızdın."

Başımı sallıyorum. "Ben her zaman mutluyum," diye inkar ediyorum. "Ben her zaman yalnız değildim," diye takılıyorum ona, o da beni işaret ediyor.

"Yalan söylüyorsun." Kıkırdıyor. "Tıpkı Everleigh'nin dediği gibi."

"İkinizin bana karşı birlik olacağınızı görebiliyorum," diye suçluyorum simit tost makinesinden çıktığında.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Ben her zaman senin tarafında olacağım." Ona bakıyorum. "Sen benim babamsın."

"Emin olabilirsin," diyorum. Elinde çileklerle lavaboya doğru yürüyor, çilekleri açıyor ve suyun onları ıslatmasına izin veriyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Everleigh dün giydiği kıyafetlerle mutfığa girerek soruyor.

Saige, "Babam buraya taşınacağını söyledi," diye anons ediyor ve Everleigh'in ağzının açık kaldığını görüyorum. "Bu iyi bir şey çünkü o yalnız," diye devam ediyor Saige, Everleigh'in yüzündeki renk soluyor, "ve şimdi sen buradayken, ben burada olmadımda yalnız olmayacak." Suyu kapatıyor. "Bu konuda bana tamamen yalan söyledi ama dediğin gibi onu yakaladım."

"Yalan söylemiyordum." Simitin üzerine krem peynir sürmek için dönüyorum.

"Yine yapıyor," diye takılıyor Saige. "Gördün mü?"

"Görüyorum." Everleigh yanına geliyor ve bir elini sırtına koyuyor. "Onsuz yalnız mısın?"

Ona bakıyorum, benimle alay ettiğini görüyorum. "Artık buraya taşındığına göre" -sözü tekrar ona çeviriyorum- "sen buradayken daha az yalnız olacağım ama yine de Saige'i özleyeceğim."

"Yine de seni her gece arayacağım baba," diye teklif ediyor Saige. "Ve ben üniversiteye gittiğimde, artık seninle ilgilenecek Everleigh'in olacak."

"Üniversiteye mi?" Çığlık atıyorum. "Sen daha ortaokula bile gitmedin."

"Baba, zaman uçup gidiyor," diye kestirip atıyor. Everleigh yüzünü sırtına gömüyor ve kahkahalarını bastırmaya çalışırken vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

"Ben arkamı dönmeden kahvaltını yaparsan yaşlı bir kadın olursun."

"O kadar hızlı gitmiyor," diye şaka yapıyor ve simidinden bir ısırık alıyor.

Dönüyorum ve kollarımı Everleigh'e doluyorum. "Peki ne zaman taşınıyorsun içeri?"

Sonsöz

EVERLEIGH

İki ay sonra

"Benimle gelmek zorunda değildin," diyorum dördüncü kattaki dairemin merdivenlerini çıkarken.

"Buraya gelip tek başına toplanmana izin vereceğimi mi sanıyordun?" - kalçalarımı kavrayıp kendine doğru çekti- "bütün hafta sonu boyunca?" Başını boynuma gömüyor. "Bütün hafta sonu boyunca." Derin bir nefes alırken sözlerini tekrarlıyor. "Yanımda sen olmadan."

"Bence hayatta kalırdın." Anahtarı sokup çeviriyorum, kapıyı açıyorum ve daireye adım atıyorum. "Sadece iki gün."

"Sensiz iki gün bir ömür gibi." Anahtarı kilitten çıkarırken parmakları kalçalarımı daha sıkı sıkıyor. Son iki aydır istemediğim halde onun yatağındaydım. Saige'e taşınacağımı söylediği an, ben de taşınmışım. Bavullarımı toplamama yardım etti ve sonra yüzünde bir gülümsemeyle onları açmamı izledi. Keşke son iki ayın olaysız geçtiğini söyleyebilseydim ama öyle olmadı.

Brock'la Cartwright'lar hakkında her şeyi konuştuktan sonra gidip bir avukat tuttuk. Avukata her şeyi anlattı, o da tüm kanıtları şerifin ofisine götürdü ve ardından güvenlik yetkilileriyle bir toplantı yaptı. Daha geçen hafta haber gazetede yayınlandı ve Cartwright'lara açılan sayısız davanın yanı sıra cezai suçlamalar da söz konusu oldu. Duyduğumuza göre, bir kuruşları bile kalırsa şanslı sayılacaklar.

Oda bunca ay kapalı kalmanın verdiği bir kalınlıkla dolu. "Buraya bir pencere açmam lazım." Oturma odasının penceresine doğru yürüyorum, yukarı itiyorum ve içeri biraz hava girmesini sağlıyorum.

"Burada mı yaşıyordun?" Brock bana ters ters baktı. Odanın ortasında durup her şeye bakarken ben de ona bakıyorum. Dürüst olmalıyım, en çılgın hayallerimde bile onun burada duracağını düşünmemiştim. Biri bana bunu söyleseydi, aklını kaçırmışsın derdim. Ama şimdi buradayız.

"Evet," diyorum, sözlerinden incinmemeye çalışarak, omuz silkerek. "Bunların hepsi benim." Hemen kendimi düzeltiyorum, "Hepsi benimdi. Şimdi başkasının olacak."

"Burası bizim banyo büyüklüğünde." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Değil," diye karşı çıkıyorum, yatak odasına gidip pencereyi açıyorum. "Ayrıca şehirde kiralar çok daha pahalı."

"Bebeğim," diyor ellerini kalçalarına koyarak ve yemin ederim bana böyle seslendiği anda dizlerimin bağı çözülüyor. Kendime bile itiraf edemeden bu kadar özlemiş olmam delilik. "Burada yaşadığını düşünmekten nefret ediyorum."

"İyi haber şu ki artık burada yaşamıyorum." Ona gülümseyerek evimi yaptığım küçük alana bakıyorum. "En azından uzun bir süre için. Neden sen mutfakı toplamaya başlamıyorsun, ben de gidip yatak odamı toplayayım?"

"Elbette bebeğim," diye kabul ediyor, dudaklarımı öpüyor ve iki eliyle kıcımı kavırıyor. Geçerken beni sıkıyor ve mutfaka girmeden önce bir kutu alıyor.

Dönerek, sahip olduğum küçük yatak odasına doğru ilerliyorum. Dolabı açıp büyük bavulu çıkarıyorum ve yavaşça kıyafetlerle doldurmaya başlıyorum, aynı zamanda yanıma alacağım kıyafetleri de paketliyorum. Mutfaktan gelen çarpma seslerini duyuyorum ve gülümsüyorum, burada olmasının tek gerçek sebebinin evine tamamen taşınmamı istemesi olduğunu biliyorum. Bir dairem olduğunu bilmekten nefret ediyordu ve sanırım bunun nedeni onun gözünde ayrılmamın kolay olmasıydı. Bildiği kadarıyla, taşınmamı istediğinden beri dairemi bırakmak için can atıyorum ama onu ve Saige'i bunaltıyormuşum gibi görünmemek için bunu bebek adımlarıyla yapıyorum.

"Mutfakta işim bitti," diyor Brock ve yatak odasına gelip yatağıma uzanıyor. İkiz yatak olduğu için şimdiden ona büyük geliyor. Kolunu kavuşturuyor ve elini şakağına koyarak etrafta dolaşmamı izliyor. "Bütün mobilyaları almaya ne zaman gelecekler?" Sonunda kira kontratımdan vazgeçtiğimde eşyalarımı boş yatak odasına koymayı da konuşmuştuk. Ama onun her şeyi var, bu yüzden çok sıkışık olurdu. Hatta beni daha rahat ettirmek için bazı eşyalarından kurtulmayı bile teklif etti ama ben en iyisinin bir kadın sığınma evine bağışlamak olduğuna karar verdim. Sahip olduğum her şeyi alacaklar, mutfak eşyalarımı bile. Geri götürmem gereken tek şeyin giysilerim, çarşaf larım ve havlularım olduğunu bilmek büyük bir rahatlama sağladı.

"Saat iki ile beş arasında burada olacaklarını söylediler," diye cevap veriyorum, tüm giysilerimi içine koyduktan sonra bavulu kapatırken. "Otuz dakika önce beni arayacaklar." Bavulu yataktan indirip ön kapıya götürmek için ayağa kalkarken beni izliyor.

"Banyoyu ve ofisimi halletmem gerekiyor, sonra işimiz bitecek," diyorum.

"Neden ben banyoyu, sen de ofisini yapmıyorsun?" diye öneriyor. "O zaman seni aramalarını beklerken gidip bir şeyler yiyebiliriz."

"Şu halimize bak"-kollarımı boynuna doluyorum-"çoklu görev." Parmak uçlarımda y ü k s e l i y o r u m . "Ve sonra, eğer yeterince zamanımız olursa, eşyalarımı toplamama yardım ettiğin için sana borcumu ödemem gerekebilir."

"Bebeğim," diyor sırtarak, "ne zaman dizlerinin üzerine çökmek istersen, seni asla durdurmayacağım."

"Dizlerimin üstüne çökmek mi?" Şaka yapıyorum. "Beni yiyip bitirmeni ve dilinle boşalmamı sağlamanı düşünüyordum." Ters ters bakıyor. "Bu beni mutlu eder ve senin de tek ihtiyacın olan bu, değil mi?"

"Çok komik." Başını sallıyor. "Ya da ben seni yerken sen bana sakso çekersin ve ikimiz de mutlu oluruz."

"Bunu da yapabiliriz." Gülüyorum, masama doğru yürüyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Banyodan çıktığında her şeyi düzenlemiştim, elinde bir şey tutuyordu.

"Sanırım bunu da yanımızda götüreceğiz?" Elinde duşta tuttuğum pembe vibratörü tutuyor.

Onu açtığında ve titreşim sesi odayı doldurduğunda gülmekten kendimi alamıyorum. "Kesinlikle iyi bir tane." Ona göz kırpmıyorum. "Yatağımın altında mavi bir kutu var," diyorum. "Oraya at."

Nefesi kesildi. "Bir hazine sandığın var ve önce onu paketlemedin mi?" Yatak odama doğru yürüdü ve bir elinde kutuyla çıkıp onu sehpanın üzerine koydu. "Toparlanmayı bitirdikten sonra **b a k a r ı z .**"

"Bana iyi vakit geçireceğimize dair söz verip de yerine getirme Brock." Onu işaret ediyorum. "Burada bir yatağımız bile olmayacak."

"Bize bir oda ayırttım," diye bilgi veriyor ve şimdi nefesi kesilen ben oluyorum.

"Eskiden yaptığımız gibi kamp yapacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Bebeğim, ikimiz de tahta zeminde uyumak için çok yaşlıyız. Ve bir otelde büyük boy bir yatakta uyuyacağız. Oda servisi bile sipariş edeceğiz. Kamp yapmak gibi olacak."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Hiç de kamp yapmak gibi değil."

Pembe vibratörü kutuya koyuyor ve sonra banyoya geri dönüyor. "Bilmem gereken başka oyuncaklar var mı?" diye sorar.

omuz.

Masamı temizlemeye geri dönmeden önce geri çekilen arkasına bakarak "Öğrenmene izin vereceğim," diye şarkı söylüyorum. Elinde üzerinde "banyo" yazan bir kutuyla çıkageldiğinde tüm belgelerimi sırt çantama koyuyorum ve onu odanın köşesine, valizlerin yanına koyuyor.

Saat bir buçukta telefonum çalıyor ve bir saat içinde burada olacaklarını söylüyor. Zil çaldığında derin bir nefes alıyorum, y ü r ü y ü p kapıyı açıyorum. İki adam beni bekliyor ve iki adam daha merdivenlerde takılıyor. Brock onlara daha hızlı ilerlemeleri için yardım edebileceğini söylüyor. Onlar dairemi yavaşça boşaltmaya başlarken ben de eşyaları işaret ediyorum. Biraz daha üzgün hissedeceğimi sanıyordum ama bu her şeyden çok bir mutluluk. Son kutuyu taşıırken aynı anda merdivenlerden biri çıkıyor. Brock alnındaki teri silerek daireden çıkıyor. "Hey," diyor Patrick, çenesini kaldırıp sinsi bir sırıtışla. "Şehre dönmüştün." Karşımdaki kapısının önünde durdu.

"Evet," diye cevap veriyorum usulca.

"Taşınıyor musun?" diye soruyor kapısını açtıktan sonra.

"Öyleyim," diye onaylıyorum. Ellerini kalçalarına koyuyor ve sonra yanıma gelen Brock'u içeri alıyor.

"Bu berbat." Ya ölmek istiyor ya da Brock'un ona hançer gibi bakmasını umursamıyor. "Eğer şehre gelirsen beni ara."

"Evet," diyor Brock, "bunu bekle dostum." Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni içeri çekerek kapıyı arkamdan çarpıyor. "Arkadaşın mı?"

"Um." Tereddüt ediyorum, tavana bakıyorum ve başımı iki yana sallıyorum. "O bir arkadaştı-"

"Becerdin."

"Sayılır mı?" Ona söyledim ve kaşları yukarı kalktı. "Tamam, iyi, zaman zaman takılırdık."

"Birden fazla mı?"

"Sayılır." Ellerimi karın kaslarının üzerine koydum. "Daha çok, 'Oh hey, sen evdesin, ben de evdeyim' şeklindeydi." Boynunun gerildiğini görebiliyorum. "Ama belli ki şimdi değil."

"Belli ki," diye hırlıyor dişlerini sıkarak.

"Neden kamyonetini yükleyip yola çıkmıyoruz?" Onu teşvik ediyorum. "Bütün otel odası seni bekliyor ve bugün için sana teşekkür etmeliyim."

"Hmm," diye mırıldanıyor, bavuluma doğru yürüyüp onu alırken ben de gidip bir kutu nevresim alıyorum. Dört kez aşağı yukarı gidip geldikten sonra

daire boştu. Küçük tezgâha doğru yürüyorum ve anahtarımı üzerine koyduktan sonra dönüp dışarı çıkıyorum, kapı arkamdan kilitleniyor. Brock elini benimkinin içine sokuyor ve beni kamyonetine götürüyor.

Aracına biniyorum, o otoparktan çıkmadan önce binama bir kez daha bakıyorum, çöp bidonlarının yanındaki köşede duruyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şeyler atmam lazım," diyor ve sanırım buraya gelirken biriktirdiğimiz paket servis kutularından bazılarını atacak. Dışarı çıkıp kamyonun ön tarafına dolanmasını ve arka kapıyı açmasını izliyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum, hazine sandığımı kapattığını görüyorum. Arka kapıyı çarparak kapatıyor ve bir sonraki gördüğüm şey sandığın havada uçtuğu, vibratörlerimden birkaçının da onunla birlikte havada uçup çöp kutusuna düştüğü oluyor. O kapısını açıp kamyonu geri binerken ben de aynı anda nefes nefese kalıyorum. "Bunu az önce yapmadın."

"Bebeğim, az önce yaptım. Başka biriyle kullandığını bile bile bunun bizimle eve gelmesine imkân yoktu."

"Onları temizledim" -ona kaşlarını çatıyorum- "ve hepsini onunla kullanmadım. Sadece birkaçını."

Kamyoneti vitesine taktı ve bana baktı. "Şu anda sana inanamıyorum."

"Evimize geliyorsun ve eski sevgilimden bir şey buluyorsun, onu saklayacak mıyız?"

"Evet," diye çıkışıyorum, muhtemelen onu ateşe vereceğimi çok iyi bilerek sokağın aşağısına doğru sürerken. Dönüp camdan dışarı bakıyorum, ona kızgınım.

Kamyonet durdu ve kafamı kaldırdığımda seks dükkanının o t o p a r k ı n d a y d ı k . "Bu da ne böyle?"

"Sandığı değiştirmem lazım," diyor, "sadece ikimizin dokunacağı şeylerle." Kapısını açıp dışarı çıktı ve bana baktı. "Geliyor musun, yoksa içine ne koyacağıma ben mi karar vereyim?" Sadece bana bakıyor. "Hep o küreği almak istemişimdir."

"Ateşli olduğun için çok şanslısın." Kapıyı açıp aşağı iniyorum ve onun yanına doğru yürüyorum. "Ve seni ve Saige'i sevdiğimi, yoksa."

Kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor. "Evet," diyor, "ben dünyanın en şanslı adamıyım."

Çörek tepsilerini vitrinlere yerleştirir yerleştirmede kapının üstündeki ziller çalıyor. Autumn bebek arabasında Landon'la birlikte içeri giriyor, içeri girdiklerinde alkışlıyorlar. "Bu erken bir sürpriz." Kafamı kaldırıp baktığımda saatin sabahın sekizi bile olmadığını görüyorum.

"Biliyorum." Ben tezgâhın etrafında dönüp Landon'ın önünde dururken o da bebek arabasını itiyor. Çömelip boynunu öpüyorum ve kıkırdamasını dinliyorum. "Emmett'ten erken bir telefon aldık."

"Olamaz," diyorum önünde durarak, "her şey yolunda mı?"

İkimizin de yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakınıyor. "Emin değilim. Bu sabah Charlie'yi aradı. Kızını almak için kuzeye gidiyormuş."

"Pardon?" Şaşırarak sordum. "Kızı mı?"

"Evet." Başını salladı. "Sahip olduğunu bilmediği bir tane."

**Daha fazla Brock & Everleigh ister
mısınız? Bonus Sonsözü [buradan](#) alın!**

Emmett'in kitabı için hazır mısınız?

Lilah

On sekiz yaşındayken ölüme terk edildim.

Mustang Creek Çiftliği'ne gelmek bana uğruna yaşayabileceğim bir şey verdi.

Patronum huysuz ve münzevi biri.

Ama ben ona gizliden gizliye aşığım, her ne kadar asla bir yuva kurmayacağını
belli etse de.

Bunu açıkça belirtmiş olsa da, asla benim ya da başkasının olmayacak.

Emmett

Yıllardır Lilah'dan uzak durdum. Onu ne kadar istersem isteyeyim, bana yasak.
Sahip olabileceğim tek aile, savaşta yanında savaştıklarım, yani benim seçtiğim
aileydi.

Ta ki telefon alana ve sekiz yaşında bir kızım olduğunu öğrenene kadar.
Lilah'ı kızımlla birlikte izlerken, asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapmanın
nasıl bir şey olacağını merak ediyorum: bir aileye sahip olmak ve aşık olmak.

alıntı Düşler [için buradan](#) ön sipariş verin!

Çalıntı Düşler Ön Gösterim

C Birinci Bölüm

Sekiz yıl önce Lilah

Gece için hazırlanırken telefonumdan hafif bir müzik geliyor. Mezuniyet balosu tişörtümü alıp giymeden önce bir kot pantolon giyiyorum. Bu gece hepimiz yapacağımız bir video için tişörtlerimizi giyeceğiz. Bütün gün üniversite başvuru formlarını doldurduğum için iyi vakit geçirmekten başka bir şey düşünmemek iyi olacak. Yarıшта bir numara olan bir tane vardı. Listemin başında olduğu için nereye gideceğime karar vermek kolay oldu. Evden yeterince uzaktı, bu da artık evde yaşamayacağım anlamına geliyordu, ancak iki saat içinde burada olabileceğim kadar da eve yakındı.

Aynada kendime bakıp gülümsüyorum, sonra başımı yana eğip spor ayakkabılarımı giyiyorum. Hazır olmak için kurduğum alarmla telefonum çalışıyor, aynı anda ayağımı spor ayakkabımın içine sokuyorum ve saatim çalışıyor. Çeviriyorum ve Derek'ten gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Derek: Buradayım. Kaldır kıcını.

"Harika," diyorum mesajına, ruh halinin iyi olacağını hissederek. Şifonyerin üstünden telefonumu aldığımda hemen ona mesaj atıyorum.

Ben: Geliyorum, iki dakikaya çıkıyorum.

Diğer ayakkabımı giyip yatak odamdan çıkmadan önce telefonu arka cebime sokuyorum. Merdivenlerden koşarak indiğimde annemle babamı oturma odasında, her zamanki gibi yan yana oturmuş televizyonda bir şeyler izlerken buluyorum. Babamın kolu kanepenin arkasına dolanmış. "Tamam anne," diyorum, ikisine de doğru yürüyorum ama onun yanına gidiyorum. "Ben gidiyorum." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, Pazar gecesi dışarı çıkmama şaşırıyor, özellikle de öğleden sonra üçte kalkıp günün geri kalanını kanepede kamp kurup video izleyerek geçirdiğimden beri.

"Birkaçımız eve dönüşümüzü kutlamak için bir araya geliyoruz," diyorum, babamı öpmek için yaklaşmaya başlıyorum ve o konuşmaya başlayınca duruyorum.

"Bunu geçen hafta yapmamış mıydınız, sonra da son sınıfların kampa hoş geldin gezisini?" diye soruyor babam bana bakarak.

"Baba, bu bizim son senemiz. Her şeyi yapmak zorundayız," diye bilgilendiriyorum onu. "Özgürlüğümüze giden yolda bir adım gibi." Ona kocaman gülümsüyorum, ayrıldığımda bunu özleyeceğimi biliyorum.

"Bugünlerde her şey için bir parti var." Kıs kıs gülüyor, başını sallıyor ve televizyondaki kanalı çeviriyor.

"Saat kaçta evde olacaksın?" Ben babama doğru eğilip yanağından öperken annem soruyor.

"Geç kalmam. Yarın işe başlıyorum," diyorum yerel bir pizzacıda çalıştığım için. Yaz tatilini gündüz kampı danışmanı olarak geçirdim. Yapmak istediğim bir şey değildi, ama ya bu ya da son üç yaz boyunca çalıştığım yerel dondurmacıda çalışmaktı. Bu daha iyi bir karardı çünkü bütün gecelerim boş olacaktı. Dezavantajı ise gün boyu altı yaşındaki çocuklara katlanmak zorunda olmamdı, bu da her gece saat onda yorgunluktan yatağı girmem anlamına geliyordu. Bu işi bitirdiğim için mutluydum, artık sosyalleşebiliyorum.

"Ne olursa olsun," diyor babam, "sokağı çıkma yasağıın gece yarısı."

"Baba," diye cevap veriyorum gülererek, "on yedi yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?" Bana ters ters bakıyor. "Gelecek yıl yurt odamda yaşıyor olacağım."

"Biliyorsun, eğer on ikiye kadar evde olmazsan" -böyle bakıyor- "seni bulurum." Beni işaret ediyor. "Derek'e seni beklediğimi söyle."

Başımı sallıyorum, gülererek. "Anladım." Ön kapıdan çıkmadan önce ikisine de birer öpücük gönderiyorum.

Turuncu kamyonet kaldırımın kenarındaydı. Derek sürücü koltuğunda, bir yandan country bir şarkı dinlerken bir yandan da parmağıyla direksiyona vuruyor. "Hey," diye selamlıyorum onu, kapıyı açıp içeri giriyorum.

Oturur oturmaz bana "Yeterince uzun sürdü," diye hırlıyor. "Çok uzun zamandır bekliyordum."

Emniyet kemerimi takarken ona gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. "En fazla beş dakika oldu."

"Dışarısı yüz derece ve klimam çalışmıyor." Kaldırıma yanaştı.

Bu ruh halindeyken ona bir şey söylemeye zahmet etmiyorum çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum. Bunun yerine pencereden dışarı bakıyorum ve yakında her şeyin nasıl farklı olacağını düşünüyorum. Hayatımda ilk kez yalnız olacağım, hatta Derek olmadan, ki bu da benim için çok önemli bir şey.

ilişkimizi zorluyordu. Üç yıl önce çıkmaya başladık ve üniversitelere başvurma zamanı geldiğinde, bir şekilde kafasına onu nereye girerse girsın takip edeceğimi soktu. Kavgayla başlayan ilişkimiz, onu bir okula tercih edeceğimi düşündüğü için üzgün olduğunu söylemeden önce bir hafta boyunca ayrılmamızla sonuçlandı. Onunla tartışmaya zahmet etmedim çünkü hangisine gideceğime çoktan karar vermiştim. Ayrıca okula gittiğimde muhtemelen birlikte olmayacağımıza da karar vermiştim.

Açıklığa yanaşıyor, biz inmeden önce başka bir arabanın yanına park ediyor. Kamyonetin etrafından dolaşıyor ve elini benimkinin içine sokuyor. Bu noktada, elimi tutmak istediğini bile sanmıyorum. Muhtemelen hepsi göstermelik. "Gece yarısı evde olmalıyım," diyorum ve homurdanıyor.

"Tanrım, üç saat sonra falan." Öfkeyle elimi bırakıyor. "Bu çok saçma."

"Ayrıca yarın saat onda çalışmam gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, "ve senin de sekizde çalışman gerekiyor."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemene ihtiyacım yok Lilah," diye mırıldanıyor gruba yaklaştığımızda. "Her neyse, çocukları görmeye gidiyorum."

"İyi eğlenceler," diye cevap veriyorum, yanımda olmayacağı için rahatlamış bir şekilde, birlikte takıldığı altı çocuğa doğru yürürken. Çembere yaklaştığında hepsi ona sesleniyor, yan yana sarılıyorlar ve bir süre önce uydurdukları aptalca bir tokalaşmayı yapıyorlar.

"Hey," diye sesleniyorum yanımdan usulca ve en iyi arkadaşım Courtney'nin bana doğru geldiğini görüyorum. "Buraya geç geldiniz." Kolunu omuzlarıma doladı. Courtney'le kasabaya taşındığı ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşız ve okulun ilk günü yan yana oturmuştuk.

"Evet, sekize kadar futbol antrenmanı vardı." Derek'i işaret ediyorum.

"Çocuklar ahıra gidip bazı atları dışarı çıkaracaklar." Çenesiyle ahıra doğru yürüyormuş gibi görünen çocukları işaret ediyor. Çitlerle çevrili alanın her yerinde ışıklar yanıyor.

"Eğlenceli," diyorum alana doğru yürürken, ellerinde ikişer at tutan birkaç adamın dışarı çıktığını görüyorum.

"Yarışacak mıyız, yarışmayacak mıyız?" diye soruyor içlerinden biri ve ben başımı sallıyorum.

"Ne yapmalıyız biliyor musun? Erkekler kızlara karşı," diye öneriyor Becca yanımdan.

"Bunu kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz." Derek kıs kıs gülüyor, ben de ona bakıyorum.

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Beş yaşımdan beri ata biniyorum ve annem beni yerel panayırdada bir midilliye bindirmişti. O zamandan beri bana bir at bulmaları için onlara yalvarıp yakardım. Onlar da beni binicilik derslerine götürdüler ve sonra bu iş çığ gibi büyüdü. Eğer okulda değilsem, ata biniyordum. Ancak son zamanlarda gitmeden önce yapmam gerekenler listesinin en altında yer alıyordu.

"Sana avantaj bile sağlayacağım," diye azarlıyor ve çocuklar da onu teşvik ediyor. "Teşekkürler ama ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum, çitlerle çevrili alana doğru yürüyorum ve

Atlardan birinin dizginlerini tutuyorum. Ayağımı üzenkiye yerleştirmeden ve kendimi yukarı çekmeden önce, kuralları koyan adamları dinliyorum.

Derek'in de atına bindiğini görmek için ona bakıyorum. Taşralı bir çocuk olduğu kesin ama o kadar da iyi bir binici değil. Güney'de doğmuş olması kovboy olduğu anlamına gelmiyor.

Ben eğilip atın boynunu okşarken yan yana diziliyoruz. "Onlara kimin patron olduğunu gösterelim," diye fısıldıyorum, herkes sıraya girmiş, çitin alt demirinde duruyor, iki taraf da ya bana ya da Derek'e bağırıyor.

"Hazır olun." Atın yanına yaklaşıyorum. "Hazır olun." Derek'in sanki bunu biliyormuş gibi sırttığını görmek için bakıyorum. "Başla!" Git kelimesini duyar duymaz atın yan tarafına tekme atıyorum. Çitlerle çevrili alanın etrafından dolaşp başlangıç çizgisine geri dönerken Derek'e bakmıyorum bile. Çizgiyi geçip arkama baktığımda Derek'in hemen arkamda olduğunu görüyorum, yani ben kazandım.

Çocuklar kazandığım için ona takılıyorlar ve benim tek yaptığım attan inip ellerimin tozunu almak oluyor. "İyi ki bana avantaj sağlamadın," diye şaka yapıyorum ve çocuklar bana yenildiği için onunla dalga geçerken tek yaptığı bana ters ters bakmak oluyor.

"Her neyse," diye havlıyor ve atı bir sonraki adama teslim ediyor, "o lanet atı uyutmak lazım."

Nefesim kesildi. "Siktiğimin antikaşı," diye mırıldanıyor at için.

Çite doğru yürüyorum. Courtney, "Onu görmezden gel," diyor. "Her zaman ezik biriydi. Onu adil bir şekilde yendin Louise." Altıncı sınıfta *Thelma ve Louise* filmini izlediğimizde kendimize taktığımız lakaptan bahsediyor.

Maç berabere bitiyor ama çocuklar Derek'e kız arkadaşına yenildiği için takılıyorlar, ben kızlara doğru ilerlerken buna dikkat etmiyorum. Çimlerin üzerine oturuyoruz, yan yana park etmiş on arabadan birinden gelen müzik sesi aşağıya kadar geliyor. Saatile bakıyorum

Derek yanıma gelip bana kırmızı bir Solo bardak uzattığında saatin on bir on beş olduğunu görüyorum. "Al," diyor bana, "sana bir bardak tatlı çay getirdim."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve bardağı ondan alıyorum.

"Yarım saat sonra çıkıyoruz," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

dudaklar.

"Çok tatlı değil mi?" Debbie Derek'e bakarak şöyle der.

"Öyle," diye mırıldanıyorum, tatlı çaydan bir yudum alarak. "Bu zor olacak her zaman birlikte değiliz."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum," diyor. "Ziyaretlerinizin ne kadar süreceğini konuştunuz mu?"

"Konuşmadık," diye cevap veriyorum. "Sanırım ikimiz de böyle bir şey olmayacakmış gibi davranıyoruz."

"Anlıyorum," diye onaylıyor ve neyse ki Courtney konuyu değiştirerek Cuma günü gitmek istediği bir filmde bahsediyor.

Derek'in ısıklık çaldığını duyduğumda tatlı çayı bitiriyorum ve eliyle yanına gelmemi işaret ettiğinde ona bakıyorum. Elimde fincanla ayağa kalkarak, "Bu benim işaretim," diyorum. "Courtney," diyorum, "yarın işte görüşürüz." O inlerken ellerimi birbirine vuruyorum.

"Beni pizzacıda çalışmaya ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye inliyor ayağa kalkarken. "Bunun hiçbir yanı eğlenceli gelmiyor."

Dönüp çocuklara doğru yürüyoruz. "Eve nasıl gidiyorsun?" Soruyorum. "Ben erken saatte lakros antrenmanı olduğu için beni eve bırakacağını söyledi.

Yarın."

Ben'le birlikte arabasına doğru yürümeden önce ona sarılıyorum ve Derek'le birlikte kamyonete doğru ilerliyorum. Dört adım atmıştım ki düşecek gibi oldum ve kendimi tutmak için koluna tutundum. "Vay canına." Ona bakıyorum. "Bir an için başım döndü."

"Seni taşımamı ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"İyi olurum," diyorum ona, kamyonete doğru yürüyorum ve aceleyle biniyorum. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum ama biraz bulanıklaşmaya başlıyor. "Tuhaf hissediyorum," diye ekliyorum o kamyonu binerken.

"Neden bahsediyorsun?" diyor, kamyonu çalıştırıp park etmiş arabalardan uzaklaşırken.

"Sadece" -kelimelerim bulanıklaşmaya başlıyor- "sarhoş gibi hissediyorum." Gözlerim kapanıyor ve başımın öne doğru sarktığını hissediyorum, gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum. "Derek."

"Ne?" diye tersliyor ve ona bakmak için dönüyorum, bana baktığını görüyorum, ama gözleri benden nefret ediyormuş gibi bakıyor.

"I-" Söylemeye başlıyorum ve sanırım konuşmaya devam ediyorum ama hiçbir şey çıkmıyor ya da belki de çıkıyor ama ben duymuyorum.

"Neden bir kez olsun beni dinlemiyorsun?" Derek'i duyuyorum ve sonra başımın koltuğa geri itildiğini hissediyorum. "Böyle bağımsız falan olmak zorundaydın."

Elimi başıma götürmeye çalışıyorum ama yanağımda acı hissettiğim için sanki bir milyon kiloymuş gibi geliyor. İnliyorum ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. "Derek," diyorum başıma ardı ardına gelen darbeleri hissettiğimde. Acıdan uzaklaşmaya çalışırken vücudum uçuyormuş gibi hissediyor.

"Lanet olası çöpü dışarı çıkarmalıyım!" Üstümde olduğunu hissetmeden önce bağırıldığını duyuyorum ve sonra tuğla duvara benzeyen bir şeye çarptığımda yanımda keskin bir acı hissediyorum ve karanlığa karışıyorum.

Autumn ve Charlie'nin Hikayesini Okuyun

PARAMPARÇA HAYALLER

Charlie

Sıradan bir gün olması gerekiyordu.
Üç çift yazın son günlerini kutluyordu.
Trajedi baş gösterdiğinde.
Onunla evleneceğimi sanıyordum.
Onun yerine, onu gömüyordum.
Acım için dünyayı suçladım.
Her şeyi gömdüm.
Tanımadığım bir adama dönüştüm.

Sonbahar

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.
En iyi arkadaşım gitmişti ve bunun sorumlusu bendim.
Kamyonu ben kullanmıyor olabilirdim ama durdurmadım da.
Suçluluk duygusundan kurtulmak için yapabileceğim tek şey kasabadan kaçmaktı.
Geri dönecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Yanılmışım.
Bir bakışıyla hoş karşılanmadığımı anladım. Ama burası
benim evimdi ve geri dönmek istiyordum.
Bir gece daha fazlasına dönüştü. Ama günün sonunda, beni asla sevmeyeceğini
biliyordum.
Ayrıca, hepimizin paramparça olmuş hayalleri var.

<https://www.natashamadisonauthor.com/shattered-dreams>

Harmony & Brady'nin Hikayesini Okuyun

Brady

İlk kez hayatım sakindi.
İçki fabrikamızın kapatılma tehlikesi geride kalmıştı.
Artık markamızı tam da devraldığımızda hayal ettiğim şekilde büyütmeye odaklanabilirdik.
Hiçbir şey beni durduramazdı. Ta ki
yan daireye taşınana kadar.
Düşmanımın karısı ve yedi yaşındaki oğlu.
Şu anda buna ihtiyacım yok.
Ama içimdeki her şey beni ona doğru çekiyordu.
Hatta ona bir iş bile teklif ettim. Yine bir savaş başlattığımı bilmiyordum.
Ancak, bu sefer buna hazırım.

Harmony

Kocamın gözünün döndüğü bir sır değildi. Ondan
ayrılmak kimse için bir şok olmamalıydı.
Winston'a göre bu daha çok, onu rahatsız eden bir şeyde başarısız olmakla ilgiliydi.
Ayrıca, ailesini mutlu etmek zorundaydı.
Bu da benim hayatımı mutsuz edeceği anlamına geliyor.
Bir gece kapım yumruklanmaya başladığında, onu görmezden gelmeye hazırım.
Ta ki komşu yabancı yardımımıza gelene kadar.
Bir erkekte aradığınız her şey onda var.
Hayatıma başka kimseyi dahil etmemem gerektiğini biliyorum.
Ama belki de benim için rüyaların nelerden oluştuğunu görme zamanı gelmiştir.

<https://www.natashamadisonauthor.com/forbidden-dreams>

Teşekkür

Nereden başlayacağım? Birini unutmam korkusuyla bunu yapmaktan hep korkuyorum!!!

Kocam: Seni seviyorum ve bunu sana yeterince söyleyemediğimi biliyorum. Hayatı benimle birlikte yaşamayı seçtiğin için teşekkür ederim!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, bunu gerçekten çocuklar olarak değiştirmeliyim çünkü çocuklar onları genç gibi gösteriyor ama onlar yetişkin. Ama yine de aynı çocuklarım. Kendi yolunuzu çizmek için yaptığınız her şeyle gurur duyuyorum ve hedefinize ulaşmanızı kenardan izlemek her şey demek. Sizi seviyorum bal demetleri ve yulaf!

Kovuldun! Şaka yapıyorum. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Ben bile açıklayamazken ne istediğimi bildiğin için teşekkür ederim.

Yazar Ajansı: Becca ve Shauna benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Tıpkı ikiniz gibi zahmetsiz ve inanılmaz!

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gittiğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Kristie: Yanınıza gelip fikir almak istediğim bir kitabım olduğunu söylediğimde benden kaçmadığınız için teşekkür ederim. Hayal edebileceğimden çok daha iyi bir hale getirdiğin için teşekkür ederim!

Laura, Corinne & Lauren: Beni her gün takip ettiğiniz ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Beni kovmayın.

Jay: Olağanüstü kapak tasarımcısı. Benim küçük vizyonumu alıp böyle bir şaheser yarattığın için teşekkür ederim. Onu boyadığın ve kullanmam için bana verdiğin için. Paha biçilemez!

Karen, Jenny, Julie ve Judy: Sizler rüya takımsınız! Sözlerimi anlamlı kıldığınız için çok teşekkür ederim!

BLOG YAZARLARI VE INFLUENCER'LAR. BENİ KABUL ETTİĞİNİZ İÇİN BANA ŞANS VER. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve siz olmadan bunu yapamayacağımız bir sessiniz.

Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE, siz olmadan bunların hiçbirisi gerçek olmazdı. Okuduğunuz için teşekkürler!

Natasha Madison Hakkında

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen iş seyahatlerini planlayan kocasıyla birlikte bulabilirsiniz.

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

Check me out!

Ayrıca Natasha Madison

Rüya Serisi

[Parçalanmış Rüyalar](#)

[Yasaklanmış](#)

Rüyalar [Gömülü](#)

Rüyalar [Çalınmış](#)

Rüyalar [Unutulmuş](#)

[Rüyalar](#)

Meant For Series

[Meant For Stone](#)

[Meant For Her](#)

[Meant For Love](#)

[Meant For Gabriel](#)

Seri İçin Üretildi

[Benim İçin Üretildi](#)

[Senin İçin Üretildi](#)

[Bizim İçin Üretildi](#)

[Romeo için üretildi](#)

Güney Düğün Serisi

[Benim Öpmek İçin](#)

[Benim Sahip Olmak](#)

[İçin Benim Tutmak](#)

[İçin İçinSevmek](#)

[İçinBenim Değer](#)

[Vermek Benim](#)

[Almak Benim Söz](#)

[Vermek Benim](#)

[Onurlandırmak](#)

[Benim](#)

Benim Olsun

The Only One Serisi

Sadece Bir Öpücük

Sadece Pişmanlık Bir

Sadece Bir Sadece

Bir Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir Sadece Bir

SonsuzlukŞans Gece

Dokunmuş Hata Aşk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Fırtınası Konforu

Güney Güney

Güney Güney

Güney Sırları

Gündoğumu Kalbi

Sıcağı Güney

Güneşi

Bu

Bu Çılgınlık

Bu Bu

AşkVahşilik

Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyeti

Hollywood

Hollywood

PrencesiPlayboyu

Hollywood Prensi

Something Serisi Something

So Right **Something** So

Something So Something So

Something So BOX

SET Perfect Irresistible

Unscripted

Ayartma Serisi

Patronu Ayartma

Playboyu Ayartma

Ayartma Eski

Sevgiliyi

Ayartma İlişkiyi

Cennet & Cehennem Serisi

Cehennem Cennetin

Parçaları ve Arka

Cennet & Cehennem Kutu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk Hikayesi

Beklenmedik Hikayesi

Aşk Kırık Aşk Hikayesi

Karışık Aşk Gafları

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
İçerik Uyarısı	
Adanmışlık	
Gömülü Düşler	
Hakkında Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35 Sonsöz](#)

[Çalıntı Düşler Ön Gösterim](#)

[Autumn ve Charlie'nin Hikayesini](#)

[Okuyun Harmony ve Brady'nin](#)

[Hikayesini Okuyun Teşekkür](#)

[Natasha Ayrıca Natasha](#)

[Madison tarafından Madison](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

